

[Thích Cổ] Biện Kinh Trường Đoản Sự Hệ Liệt

Contents

[Thích Cổ] Biện Kinh Trường Đoản Sự Hệ Liệt	1
1. Chương 1: Truy Bảo Chân Mệnh Thiên Tử	2
2. Chương 2: Chứng Kiến Lược Đồng	6
3. Chương 3: Hồng Môn Yến	9
4. Chương 4: Bàn Cùng Không Bàn Phiến Nào	14
5. Chương 5: Lão Lâu Sập Kí	17
6. Chương 6: Phương Ứng Khán	19
7. Chương 7: Bát Thước Một Trượng	23
8. Chương 8: Nhất Tiêu Hồn Sự	27
9. Chương 9: Trương Lương Kê	29
10. Chương 10: Quả Tường Thê	33
11. Chương 11: Lý Hoại	36
12. Chương 12: Thích Thiếu Thương	40
13. Chương 13: Tháp Giường Kí	44
14. Chương 14: Như Thế Nào Sinh Khí	46
15. Chương 15: Củi Gạo Du Diêm Tương Dấm Chua	48
16. Chương 16: Nếu Yêu	51
17. Chương 17: Thiên Hạ Đệ Nhất Việc Khó	54
18. Chương 18: Thiên Hạ Đệ Nhị Việc Khó	57
19. Chương 19: Lữ Quán	59
20. Chương 20: Bát Quái Thiên: Đánh Nát Nha, Hòa Huyết Nướ	66

[Thích Cổ] Biện Kinh Trường Đoản Sự Hệ Liệt

Giới thiệu

Editor: Tịch Dương Truyện xoay quanh về những bộ khoai của Lục Phiến Môn “Thanh liêm” khả dĩ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-bien-kinh-truong-doan-su-he-liet>

1. Chương 1: Truy Bảo Chân Mệnh Thiên Tử

Nếu không có Gia Cát Tiểu Hoa, thành Biện Kinh sẽ yên tĩnh rất nhiều.

— Cổ Tích Triều

Trước kia, Truy Mệnh là “Họa đầu lĩnh” – kẻ khiến Gia Cát Tiểu Hoa rất không yên lòng.

Mà nay, Truy Mệnh, vẫn như cũ làm những việc khiến Gia Cát Tiểu Hoa suốt ngày phải lo lắng, đề phòng không thôi. Từ khi “Đại Tổng Biện Kinh nhật báo”, vốn chỉ luôn đăng chính sách triều đình, quyết định cho ra đời bản “Dân chúng sinh hoạt báo” vinh danh “Kinh thành thập đại mỹ nam tử” và “Nhân vật phong vân được dân chúng yêu thích nhất kinh thành”, đứng đầu hai bảng xếp hạng đều là Truy Mệnh, thì tất cả tin tức liên quan đến Truy Mệnh đều có thể được người của Lục Phiến Môn đem bán kiếm tiền lời.

Truy tam gia thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, giờ nào ngủ, giờ nào rời giường... tất tần tật những việc nhỏ nhặt vụn vặt như thế đều có thể biến thành đề tài thảo luận sôi nổi của dân chúng thành Biện Kinh. Còn những chuyện từ lòng gà vỗ tỏi, đến quốc gia đại sự khác, căn bản đều trở nên vô nghĩa.

Ngoài Truy tam gia, Lục Phiến Môn còn có một vị cũng thu hút được rất nhiều sự chú ý, theo dõi sát sao của người trong Thần Hầu phủ – Vô Tình, một đệ tử khác của Gia Cát Tiểu Hoa.

Vô Tình dung mạo tài hoa, cả kinh thành duy chỉ có hai địch thủ:

Một vị là tiểu Hầu gia Phương Ứng Khán. Tiểu Hầu gia gia tài bạc triệu căn bản sẽ không để tâm đến tiền của Lục Phiến Môn, còn có thể dăm ba bữa hi hữu ngoạn ý thăm viếng tiểu lâu.

Một vị khác nổi danh trong vụ “phu phu ngàn dặm truy sát”, có tướng mạo giống hệt Truy Mệnh – Cổ Tích Triều Cổ công tử. Cổ công tử tài học đầy bụng, trong phương diện kinh doanh cũng rất có tài, vừa cùng Thích Thiều Thương tiếp nhận Kim Phong Tế Vũ lâu, liền đem cái lâu tử mấy lần trải qua kiếp nạn thiếu chút nữa đoạn tận lương tuyệt này chinh đồn. Chẳng bao lâu, Kim Phong Tế Vũ lâu đã khởi sắc vô cùng, điều thân nắm trong tay huyết mạch kinh tế của cả kinh thành. May mắn là, với loại bán tin tức để kiếm tiền này Cổ công tử không buồn tham gia, lại cùng Truy Mệnh huynh đệ tình nghĩa, bình thường những khi Truy Mệnh gặp rắc rối không có tiền đều khăng khải giúp đỡ.

Cho nên, cái tên Lục Phiến Môn “Thanh liêm” khả dĩ còn có thể bảo toàn, không thể không tính đến công của Truy Mệnh, Vô Tình.

Những bộ khoái Lục Phiến Môn trong trời kì “gian nan” này đã dưỡng việc bán tin tức của Truy Mệnh và Vô Tình thành thói quen, cho nên, dù sau này, khi tình hình Lục Phiến Môn đã chuyển biến tốt cũng khó có thể bỏ được.

Một lần, Truy Mệnh nhìn thấy đại danh của mình xuất hiện trên đầu đề trang nhất “Đại Tổng Biện Kinh nhật báo”, đã vô cùng buồn bực nhìn về phía Vô Tình oán giận: Những người này làm cái gì vậy, thái tử ngày hôm qua bắt quá sai người tặng này tặng nọ, hôm nay trên báo liền đăng nói thái tử ái mộ ta, thật sự là hết nói.

Cổ Tích Triều đang cùng Vô Tình chơi cờ, ngẩng ngẩng tờ báo trong tay Truy Mệnh, bình tĩnh nói: Bọn họ không viết người ái mộ hần, người khấn trương cái gì?

Truy Mệnh: Này thái quá quá, làm cho người ta hiểu lầm sẽ không tốt lắm!

Vô Tình: Người sợ ai hiểu lầm?

Truy Mệnh há miệng thở dốc nói không nên lời, mặt bỗng dưng đỏ lên.

Cổ Tích Triều: Người nên lo lắng không vội, người lo lắng ích gì?

Truy Mệnh cúi mặt rầu rĩ, tiết khí, ghé vào mặt bàn.

Cổ Tích Triều: Ta thấy rất kỳ quái, Thiết Thủ vì cái gì không muốn công khai quan hệ của các người?

Truy Mệnh: _Ta không biết.

Cổ Tích Triều nhìn về phía Vô Tình.

Vô Tình trầm ngâm nói: Nhị sư đệ ngày thường đối với Truy Mệnh rất tốt. Việc công khai quan hệ của bọn họ, đối với Truy Mệnh cũng rất có lợi. Ta cũng không hiểu nhị sư đệ vì cái gì không muốn công khai.

Truy Mệnh: Chẳng lẽ nhị sư huynh sợ ảnh hưởng công việc của ta?

Cổ Tích Triều: Ta với Thiếu Thương công khai, sinh ý của người trong lâu ngược lại rất tốt, trên phố cũng không còn truyền lưu lung tung chuyện tình của ta cùng Thiếu Thương nữa a.

Truy Mệnh: Ta đây nghĩ không ra >”

Cổ Tích Triều nghĩ nghĩ, hỏi Vô Tình: Người muốn biết vì cái gì không?

Vô Tình: Người có chủ ý?

Cổ Tích Triều gật gật đầu.

Vô Tình: Nói đi, muốn ta giúp người thế nào?

Cổ Tích Triều: Đưa tai lại đây, @ &%\$...

Truy Mệnh: Không thể nói cho ta biết kế hoạch của các người sao?

Cổ Tích Triều + Vô Tình: Không được!

Truy Mệnh: _____

.....

Đêm hôm sau, Kim Phong Tế Vũ lâu.

Cổ Tích Triều vỗ vỗ bàn tay “bạch tuộc” của Thích Thiếu Thương đang ôm dính lấy mình: Thiếu Thương, có phải ngày mai người muốn cùng thái tử và Phương Ứng Khán đi kinh giao du ngoại?

Thích Thiếu Thương: Đúng vậy, trước mắt muốn đi đàm giảm thuế sự.

Cổ Tích Triều: Giúp ta theo thái tử lấy về thứ này.

Thích Thiếu Thương: Cái gì vậy?

Cổ Tích Triều: Hai vò “Lưu hương ẩm”

Thích Thiếu Thương: Thiên hạ đệ nhất rượu trang năm nay chỉ làm ra mười vò “Lưu hương ẩm”, toàn bộ đều đưa vào trong cung, Hoàng Thượng ban thưởng bốn vò cho thái tử, ngày rằm tháng giêng đại yến quần thần uống hết sáu vò còn lại. Thái tử hôm trước đưa cho Truy Mệnh hai vò, còn lại hai vò cũng không biết chừng đã uống rồi. Tích Triều, người như thế nào đột nhiên đối rượu lại thấy hứng thú vậy?

Cổ Tích Triều: Hai vò kia hẳn sẽ không uống, hẳn sẽ lưu lại chờ Truy mệnh đi tìm hẳn uống. Ta cũng không định uống, muốn rượu là nghĩ cho Truy Mệnh.

Thích Thiếu Thương: Hảo, ta nhớ kĩ.

.....

Mấy ngày sau_____

Thiết Thủ và Truy Mệnh phá xong xuôi án tử, vừa về đến Lục Phiến Môn, lập tức bị Vô Tình ngăn lại: Nhị sư đệ, tiến vào thuật lại vụ án cho ta nghe, còn tam sư đệ, thái tử vừa rồi phái người đến mời người vào cung ẩm yến (tiệc rượu).

Thiết Thủ: Cái gì yến?

Vô Tình: Không biết, thái tử chỉ nói trước buổi yến có gì đó đưa cho Truy Mệnh.

Thiết Thủ cùng Truy Mệnh đồng thời nhớ ngay đến chuyện thái tử đã đưa tới hai vò “Lưu ẩm hương”. Thiết Thủ sắc mặt có chút tái xanh, nhưng Truy Mệnh sắc mặt lại phỉm phần, trong mắt hiện lên vô hạn hứng thú.

Truy Mệnh: Nhị sư huynh, án tử kia người nói với đại sư huynh, ta đi trước.

Một trận gió thổi qua, trong viện chỉ còn lại Vô Tình nhìn nhìn Thiết Thủ, bắt đầu làm việc. Vô Tình giống như không phát hiện Thiết Thủ vươn tay ra, cũng không phát hiện biểu tình “rất muốn đi theo Truy Mệnh” kia của Thiết Thủ, cứ thế chuyển động luân y, nhẹ giọng nói: Nhị sư đệ, đi theo ta....

Truy Mệnh một đường chạy như điên còn chưa tới cửa cung, đã bị một mùi hương hấp dẫn mà ngừng lại, động động cái mũi, mùi hương thoang thoảng phiêu đảng trong không trung chui vào mũi, rõ ràng là vị “Lưu hương ẩm”, ngửi ngửi rồi hướng về phía mùi hương bay tới mà đi.

Nhảy vào tiểu viện phát ra mùi hương, Truy mệnh mới phát giác chính mình đã nhảy vào một nơi quen thuộc vô cùng. Mỗi lần nhảy vào tiểu viện này, bên trái đi bộ mười bước quá bụi hoa, tự nhiên sẽ gặp được người vô cùng quen thuộc. Trên bàn đá trước mặt hẳn có một tiểu hỏa lò, trên đó là một hồ lô tinh xảo nhẵn nhụi, từ miệng hồ lô toát ra từng đợt từng đợt sương, hương khí bốn phía.

Truy mệnh: Thích đại ca, như thế nào là người?

Thích Thiếu Thương cười chiếu cố Truy Mệnh ngồi xuống: Thái tử có việc, yến tiệc hủy bỏ, nhưng không muốn người một chuyến tay không, liền phân phó ta mời người uống rượu. Ta vốn là phái người đứng ở cửa cung chờ người, không nghĩ tới người đã bị rượu đưa tới.

Truy Mệnh: Thái tử thật tốt. Đúng rồi, Triều Triều đâu?

Thích Thiếu Thương: Tích Triều hôm nay tự mình xuống bếp, nói là phải làm vài món ăn cho chúng ta nhấm rượu. Nào, uống trước.

Truy Mệnh: _____

.....

Hai canh giờ sau:

Cố Tích Triều nhẹ nhàng đem Truy mệnh đặt ở trên giường, hảo đắp chăn, đi tới khép lại cửa phòng, đối Thích Thiếu Thương hai má đỏ bừng đang đứng ở hành lang cười nói: May mà có người, nếu không đến mười ta cũng không quạt ngã được một Truy Mệnh.

Thích Thiếu Thương: Tích Triều, người tới đỡ ta đi, ta cũng say a

~Cố Tích Triều: _____

.....

Ngày hôm sau, sáng sớm, Lục Phiến Môn.

Ba! Rầm... lão lâu truyền ra động tĩnh, tiểu đồng ở tiểu lâu hầu hạ đồ ăn sáng cho Vô Tình nhìn về phía ngoài cửa sổ: Công tử, là phòng của tam gia, có cần ta đi xem sao?

Vô Tình: Không cần, Thiết Thủ đang ở đó.

Tiểu đồng: Nhị gia ở đó, sao lại có động tĩnh lớn như vậy?

Vô Tình: Các người mau đi mua lại cho tam gia một cái bàn thật chắc chắn mang về.

Trong phòng Truy Mệnh một mảng hỗn độn, chung quanh đầy gỗ vụn, Thiết Thủ đứng trước giường Truy Mệnh, nhìn chăm chăm cái giường sạch sẽ, hận không thể đem cái giường thiêu ra mấy lỗ thủng. Truy mệnh ngày hôm qua chạy tới cung thái tử dạ yến, đến đêm vẫn chưa về.

.....

Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tắm rửa xong, thay quần áo sạch sẽ, Truy Mệnh thanh thanh thích thích đi ra ngoài phòng. Thích Thiếu Thương cũng đang từ trong phòng rón rén đi ra, không hẹn mà gặp. Thích Thiếu Thương tay lạnh mắt lẹ, khi Truy Mệnh định lên tiếng nói chuyện liền kéo y đến góc tiểu viện sáng sủa: Tích Triều vẫn chưa tỉnh, nhỏ giọng chút. Người thế nào?

Truy Mệnh: Triều Triều hôm qua cũng chỉ uống hai chén nhỏ, như thế nào đến bây giờ còn chưa tỉnh? Y tửu lượng ngày càng kém nha. Ta không sao, vừa tắm rửa thay quần áo, đang chuẩn bị nói với các người một tiếng rồi về.

Thích Thiếu Thương: Ân, người về đi, Tích Triều tỉnh ta sẽ nói lại với y.

Truy Mệnh: _____

.....

Truy Mệnh tâm tình rất tốt, sôi nổi trở lại lão lâu, một cước bước vào cửa phòng, lại trở ra, nhìn trái nhìn phải. Không sai, chính là lão lâu của mình, nhưng vì cái gì trong phòng mình lại loạn thất bát tao?

Thanh âm lãnh trầm thấp vang lên: Người đã trở lại.

Truy Mệnh tiến vào phòng trong mới phát hiện ra đứng bên giường mình, Thiết Thủ mặt đã đen lại, nghiêm nghị: Nhị sư huynh, là người a, phòng của ta ngày hôm qua bị trộm viếng thăm hay sao? Như thế nào biến thành như vậy? Tiểu tặc giờ cũng quá càn rỡ đi, cả cái bàn cũng muốn trộm.

Thiết Thủ: Người tối hôm qua cùng hấn sao?

Truy Mệnh: Đúng vậy, uống cao hứng, uống nhiều quá nên phải ở lại.

Thiết Thủ: Quần áo của người đâu?

Truy Mệnh: Buổi sáng tắm rửa xong thay rồi.

Thiết Thủ: Người lại còn tại nơi của hấn tắm rửa?

Truy Mệnh: Cả người đều dính dấp, không tắm rửa sao được?

Thiết Thủ: _____

Một lúc lâu sau, Thiết Thủ bị đả kích nghiêm trọng đã ngồi ở tiểu lâu của Vô Tình ngắm người thật lâu.

Vô Tình: Người tới vì chuyện của Truy Mệnh?

Thiết Thủ hóa đá.

Vô Tình: Tuy rằng Truy Mệnh trước có đáp ứng cùng người một chỗ, nhưng người thủy chung không chịu công khai quan hệ hai người. Truy Mệnh ngày hôm qua tự nguyện lưu lại, cho nên chuyện lần này ta cũng không có biện pháp.

Thiết Thủ giận đỏ mắt: Không phải ta không muốn công khai, đại sư huynh, người nhất định phải giúp ta nghĩ biện pháp.

Vô Tình: Vậy người vì cái gì còn không sớm công khai? Ngày mai chuyện Truy mệnh ngủ lại trong cung nhất định sẽ bị đăng đi. Trừ phi....

Thiết Thủ: Trừ phi cái gì?

Vô Tình: Người trước nói cho ta biết, nguyên nhân người không muốn công khai quan hệ là gì?

Thiết Thủ: Sư phụ trước nói với ta không cần công khai. Người nói Truy Mệnh nếu không còn độc thân, mức độ được hoan nghênh sẽ giảm xuống, ảnh hưởng đến thu nhập của Lục Phiến Môn. Ta không muốn sư phụ lão nhân gia vất vả.

Vô Tình: _Lục Phiến Môn không có cùng quần đến nước này chứ!

Thiết Thủ: Hiện tại ta phải làm sao bây giờ?

Vô Tình: Chính người đến ban biên tập “Đại Tổng Biện Kinh nhật báo” công khai quan hệ của người cùng Truy Mệnh là được rồi.

Thiết Thủ: Hảo.

[Đại Tổng Biện Kinh nhật báo] Tin tức âm ỉ nhất từ khi Dân chúng sinh hoạt báo xuất bản đến nay, “Truy Mệnh chân mệnh thiên tử” được công bố là đương sự Thiết Thủ của Lục Phiến Môn.

2. Chương 2: Chứng Kiến Lược Đồng

Thích Thiếu Thương là thổ phỉ, Phương Ứng Khán là ác bá.

—Cổ Tích Triều

Kim Phong Tế Vũ lâu.

Cổ Tích Triều nhìn sổ sách, viết viết tính tính, tầm mắt không hề chuyển sang bên cạnh. Nghe đến âm thanh thở dài lần thứ mười của Truy Mệnh, Cổ Tích Triều rút cuộc cũng buông bút trong tay: Người nếu không nói, ta sao có thể giúp người đây?

Truy Mệnh: Ta không biết nên nói như thế nào.

Cổ Tích Triều thu hồi sổ sách trên bàn, kêu thị nữ ra ngoài lấy vò rượu, mở ra, đưa Truy Mệnh: Uống rồi từ từ nói, ta có thời gian, không cần vội.

Truy Mệnh tiếp nhận rượu, ngửa đầu uống vài hơi, dùng tay áo lau đi rượu chảy xuống bên môi: Triều Triều, người khi nào thì yêu Thích đại ca?

Cổ Tích Triều: Người thế nào đột nhiên lại hỏi vấn đề này? Chuyện của ta với Thiếu Thương, [Đại Tổng Biện Kinh nhật báo] không biết đăng quá mấy trăm lần, đừng nói người một lần cũng chưa xem qua đi!

Truy Mệnh: _Đăng đến mấy trăm cái cổ sự, ta như thế nào biết cái nào là thật a?

Cổ Tích Triều: Người đoán cái nào là thật?

Truy Mệnh: Ta mà có thể đoán được, đã không gọi là Thôi Lược Thương. Ta là muốn biết người như thế nào phát hiện chính mình yêu Thích đại ca?

Cổ Tích Triều nheo nheo mắt nhìn Truy Mệnh: Người... có chút cổ quái nha. Thiết Thủ lại nói với người cái gì?

Truy Mệnh: Không, chuyện này không liên quan đến nhị sư huynh. Là ta có việc không hiểu rõ.

Cổ Tích Triều : Chuyện đó với chuyện ta khi nào phát hiện mình yêu Thiếu Thương có liên quan sao ?

Truy Mệnh gật gật đầu.

Cổ Tích Triều : Người yêu người khác ?!! Thật tốt quá.

Truy Mệnh : _Triều Triều, vì cái gì nói ta yêu người khác, ta không thể yêu nhị sư huynh được sao ?

Cổ Tích Triều : Người mà yêu Thiết Thủ, còn đợi đến ngày hôm nay sao ?

Truy Mệnh : Nhưng ta muốn cùng nhị sư huynh ở một chỗ, hơn nữa ta cũng thích nhị sư huynh như vậy a.

Cổ Tích Triều : Một người có thể thích rất nhiều người, nhưng chỉ yêu có một người thôi. Nói đến thích, người người thích không chỉ có Thiết Thủ đi ? Vô Tình, Lãnh Huyết, ta, Thiếu Thương. Thích với yêu không giống nhau. Người lúc ấy đáp ứng Thiết Thủ, chẳng qua là vì hấn so với Lãnh Huyết mở miệng trước mà thôi. Người hiện tại nói với ta việc này, hẳn là người người yêu đã xuất hiện đi.

Truy Mệnh : _Kì thật ta cũng không xác định được ta yêu hấn hay không, nhưng như vậy đối với nhị sư huynh không công bằng, tựa như người nói, là nhị sư huynh nói với ta trước.

Cổ Tích Triều một tay chống cằm, một tay nâng chén rượu thưởng thức : Công bằng ? Tình yêu vốn không công bằng. Nếu tình yêu có thứ tự đến trước và sau, hiện tại người bên người Thiếu Thương nhất định không phải ta. Ta thật sự rất ngạc nhiên về người kia đấy, là ai có thể khiến cho người phiến nào như vậy ?

Truy mệnh : Ta không biết có phải yêu hấn rồi hay không, ta từ trước đến nay vốn không có yêu qua ai. Làm sao bây giờ ?

Cố Tích Triều : Hấn đối với người rất đặc biệt sao ?

Truy Mệnh đỏ mặt, nhẹ nhàng « Ân » một tiếng.

Cố Tích Triều : Đợi.

Truy Mệnh : Đợi ?

Cố Tích Triều : Đúng, đợi. Nếu người yêu hấn, tâm của người sẽ nói cho người hay.

Truy Mệnh : Năm đó cũng là tâm của người nói cho người ?

Cố Tích Triều : Đúng, mỗi lần ta muốn xuống tay giết Thiệu Thương, tâm của ta đều nói cho ta biết, giết hấn, ta sẽ hối hận.

Truy Mệnh : _Người không phải bảo ta đi giết hấn đi ?

Cố Tích Triều : Không cần, người cái gì cũng đừng làm, ta giúp người nghĩ biện pháp. Về phần Thiết Thủ, chờ người xác định tâm lý thì nói với hấn sau, nếu người không muốn đi nói, ta giúp người nói cho hấn biết.

Truy Mệnh có vài phần men say, đứng lên, lưng lay hướng phía ngoài đi : Hạo, ta đây đi về trước.

Truy Mệnh một chân vừa vượt qua cửa, Cố Tích Triều đột nhiên mở miệng : Là Lý Hoại đi.

Truy Mệnh dưới chân lão đảo.

Cố Tích Triều đã đến bên, thân thủ đỡ lấy hấn : Lục Phiến Môn không có thêm người mới, người gần đây lại thường thường nhắc đến hấn, không phải rất khó đoán.

Truy Mệnh : ____

Ban đêm, Kim Phong Tế Vũ lâu.

Thích Thiệu Thương : Tích Triều, người tâm tình phá lệ hảo, có chuyện gì tốt sao ?

Cố Tích Triều : _Thiết đầu gỗ thất tình.

Thích Thiệu Thương : Vì cái gì ? Tích Triều, người đây là vui sướng khi người gặp họa a !

Cố Tích Triều : Ta chính là không muốn Truy Mệnh cùng với hấn a. Hấn trêu hoa ghẹo nguyệt, toàn kinh thành đều biết, hấn chuyện xấu vô số kể.

Thích Thiệu Thương : Tích Triều, tục ngữ nói không được chia tách duyên ương, người không phải đã nói gì với Truy Mệnh đi ?

Cố Tích Triều liếc mắt trừng Thích Thiệu Thương : Bọn họ căn bản không phải là một đôi duyên ương. Người nghĩ rằng ta không biết lúc ấy là người nói ra chủ ý cho Thiết Thủ « Tiên hạ thủ vi cường », để hấn thổ lộ sớm một bước so với Lãnh Huyết, sau đó Truy mệnh liền phi lý hồ đồ đáp ứng cùng hấn một chỗ ? Người cho là hai người cùng một chỗ là cái gì ? Là thổ phỉ chung sống mờ ám?

Thích Thiệu Thương : Thiết Thủ đối với Truy Mệnh là thật tâm.

Cố Tích Triều : Túc Hồng Lệ với Lý Sư Sư đối với người cũng là chân tâm, người thế nào không chọn các nàng a ?

Thích Thiệu Thương tiến lên ôm lấy Cố Tích Triều, cọ cọ nơi cần cổ y : _Tích Triều... Ta yêu người !

Cố Tích Triều phen mắt trợn trắng : Người vẫn là công phu ngoài miệng tốt nhất, lần này ta nói trước với người, chuyện Truy Mệnh với Thiết Thủ, đừng có nhúng tay vào.

Thích Thiệu Thương đột nhiên đem Cố Tích Triều ôm chặt ngồi xuống, vẻ mặt cười xấu xa : _ Ta hiện tại không rảnh mà quản a. Tích Triều, kỳ thật, công phu ngoài miệng của ta không phải tốt nhất đâu!

Cố Tích Triều : ____

Nửa tháng sau, Vân Lai lâu.

Thích Thiều Thương nhận được ánh mắt truyền đạt của Phương Ứng Khán, nhìn nhìn người đang uống rượu như nước – Thiết Thủ ở bên, lắc lắc đầu với Phương Ứng Khán, tỏ vẻ không biết sao lại thế này.

Nguyên bản hai người ở trong này uống rượu đàm sinh ý, gặp Thiết Thủ đi lên, liền gọi hắn cùng ngồi xuống. Ai ngờ Thiết Thủ ngồi xuống liền nói uống rượu phải kể đến hắn, kêu thêm vài hũ, cứ thế một mình điên cuồng uống.

Phương Ứng Khán : Thiết Thủ, uống rượu lần này là người làm chủ, người nhớ chứ ?

Thiết Thủ buông vò rượu, suyễn khẩu khí : Là ta làm chủ, người sợ ta quỵt nợ ?

Phương Ứng Khán : Không phải, chỉ là tư thế uống rượu này của người, làm cho ta cảm thấy người chính là Truy Mệnh dịch dung đi.

Nghe đến Truy Mệnh, mặt Thiết Thủ lạnh đi ba phần, ôm cái bình tiếp tục uống.

Tư thế này của Thiết Thủ, Thích Thiều Thương là lần thứ hai nhìn thấy. Lần đầu tiên là thời điểm Thiết Thủ biết Lãnh Huyết cũng thích Truy Mệnh. Tình hình này làm cho Thích Thiều Thương tự nhiên nhớ tới chuyện Cổ Tích Triều nửa tháng trước đã nói qua với mình, không lên tiếng hướng Phương Ứng Khán làm khẩu hình « Truy Mệnh ».

Phương Ứng Khán nói với Thiết Thủ : Uống rượu không phải là cách giải quyết vấn đề, người trước tiên không vội uống, nói ta nghe có chuyện gì đã. Truy Mệnh lại gặp rắc rối ?

Thiết Thủ : Ta tình nguyện mong hắn gặp rắc rối.

Phương Ứng Khán nghe được không hiểu ra làm sao, nhìn về phía Thích Thiều Thương.

Thích Thiều Thương hỏi Phương Ứng Khán : Người cả ngày chạy đến Lục Phiến Môn, không phát hiện Truy Mệnh có cái gì không thích hợp sao ?

Phương Ứng Khán : Ta ngày ngày đến Lục Phiến Môn cũng không phải đi tìm Truy Mệnh a, ta như thế nào biết được. Bất quá nói đến Truy Mệnh, ta thật sự rất nhiều ngày cũng không gặp qua hắn, hắn ra bên ngoài phá án rồi sao ?

Thiết Thủ đem vò rượu không đặt thật mạnh lên bàn, lấy một vò rượu khác mở ra : Hắn đến Lý gia.

Phương Ứng Khán nhất thời không có phản ứng : Lý gia nào?

Thích Thiều Thương : Là phú hào mới từ Dương Châu tới.

Trong đầu xuất hiện một cái mặt sáng lạn tươi cười, Phương Ứng Khán nhớ tới người kia cùng Thích Thiều Thương nhìn tựa tựa như nhau : Truy Mệnh đi tìm Lý Hoại làm gì ?

Thích Thiều Thương mắt nhìn vò rượu trên bàn, lại nhìn Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán nhất thời hiểu được Thiết Thủ tại sao lại uống rượu, rõ ràng chính là uống dấm chua.

Thích Thiều Thương giữ chặt Thiết Thủ : Truy Mệnh chỉ là đi uống chút rượu, không nhất thiết phải uống như thế này a ?

Thiết Thủ uống hai mắt đỏ lên : Chỉ là uống rượu ? Lý Hoại cả ngày quần quýt lấy Truy Mệnh, theo Truy Mệnh từ buổi sáng rời giường, mãi cho đến buổi tối lại cùng Truy Mệnh hồi Lục Phiến Môn, nếu chỉ là Lý Hoại như vậy thì cũng thôi. Nhưng cả đến Truy Mệnh ngoài miệng lúc nào cũng lại là Lý Hoại ngắn, Lý Hoại dài. Lý Hoại tiểu tử kia thì có cái gì tốt ? Ăn chơi trác táng...

.....

Thiết Thủ cứ hết uống lại nói, nhắc đi nhắc lại suốt một canh giờ mới nằm úp sấp trên bàn, không còn tiếng động.

Thích Thiếu Thương gọi tiểu nhị tới đưa Thiết Thủ về Lục Phiến Môn. Còn hần sẽ cùng Phương Ứng Khán trở về đi (từ Vân Lai lâu đến Kim Phong Tế Vũ lâu, Hầu gia phủ là cùng một hướng, Lục Phiến Môn hướng khác).

Phương Ứng Khán hỏi Thích Thiếu Thương : Người đã sớm biết chuyện Truy Mệnh ?

Thích Thiếu Thương gật đầu : Tích Triều nói cho ta biết.

Phương Ứng Khán : Như vậy lần này, Truy Mệnh là sự thật ?

Thích Thiếu Thương : Ân, nếu không phải sự thật, Tích Triều sẽ không cố ý nói với ta. Người phải giúp Thiết Thủ sao ?

Phương Ứng Khán dùng sức lắc đầu : Ai chẳng biết Vô Tình tới sủng Truy Mệnh, ta mà đứng về phía Thiết Thủ, ta đời này cũng đừng nghĩ tới đặt chân vào tiểu lâu một bước. Lại nói, người với Thiết Thủ quan hệ tốt như vậy cũng không quản đến, ta nhiều chuyện làm gì.

Thích Thiếu Thương : Tình cảm là chuyện rất khó nói, vẫn là để cho bọn họ tự mình quyết định đi.

Phương Ứng Khán : Truy Mệnh cùng ai một chỗ ta đều không bận tâm, với ta mà nói, chỉ là đối người thường cùng một chỗ ngồi uống rượu thôi.

Thích Thiếu Thương không có nói tiếp.

Phương Ứng Khán đột nhiên tới gần Thích Thiếu Thương thấp giọng nói : Thiết Thủ khẳng định còn chưa có cùng Truy Mệnh làm cái gì a...

Nhìn biểu tình cổ quái của Phương Ứng Khán, Thích Thiếu Thương hiểu được hần ám chỉ cái gì : Có liên quan gì với chuyện này sao ?

Phương Ứng Khán : Tiên hạ thủ vi cường a, lấy tính cách của Truy Mệnh, nếu có loại quan hệ kia với Thiết Thủ, khẳng định sẽ không chạy. Đáng tiếc a, biện pháp này chỉ có thể dùng trên người Truy Mệnh, Vô Tình với Cố Tích Triều đều là không ăn thua.

Thích Thiếu Thương : __Người sợ « Tình nhân lệ », chính mình không dám làm, cũng đừng lôi kéo ta với Tích Triều vào. Ta không cần phải làm như vậy với Tích Triều đâu.

Phương Ứng Khán : __Người cũng không thiếu « Thần khóc tiểu phủ » đi, ta chính là không cần làm gì, Vô Tình cũng sẽ không chạy.

Thích Thiếu Thương : Không hài lòng !

Phương Ứng Khán : Nói thêm nửa câu cũng quá nhiều!

Nói xong, hai người hướng hai bên bước vài bước, Thích Thiếu Thương tiến vào đại môn Kim Phong Tế Vũ lâu, Phương Ứng Khán đi vào Hầu gia phủ.

3. Chương 3: Hồng Môn Yến

Bánh Bao mặt quá dày, đều là cái nguyên nhân này mà ra cả.

— Cố Tích Triều

Thích Thiếu Thương ngàn vạn lần không ngờ rằng khi chính mình bị bên ngoài kích động, dẫn theo Vi Phong Cố Tích Triều yêu quý nhất trở lại Phong Vũ lâu, đẩy cửa phòng ra lại thấy cảnh tượng như vậy:

Một người mặc tử y đang đỡ lấy khuôn mặt Cố Tích Triều, Cố Tích Triều từ từ nhắm hai mắt, khuôn mặt hai người dần dần sát lại gần nhau.

Lúc này không lên tiếng thì còn đợi khi nào?

Thích Thiếu Thương dồn khí đan điền rống to một tiếng: Cầm miệng!!!

Tên mặc tử y xoay người, khiến Thích Thiếu Thương chấn động.

Cố Tích Triều trợn mắt, lại làm cho Thích Thiếu Thương kinh sợ đến xấu hổ.

Cũng may Thích Thiếu Thương mấy năm nay trải qua quá nhiều những sóng to gió lớn, gặp được vô số tình huống so với trước mắt còn xấu hổ hơn. Thích Thiếu Thương cười gượng hai tiếng, đối hai người kia nói: Thực xin lỗi, ngượng ngùng, bỗng nhiên ta lại xuất hiện, các người tiếp tục, các người tiếp tục.

Rời khỏi phòng, đóng cửa, Thích Thiếu Thương vừa chuyển đầu liền nhìn thấy Cố Tích Triều đang ôm một đồng quần áo mới tiến vào sân, bèn tiến lên buồn bực nói: Tích Triều, người như thế nào lại cùng Truy Mệnh làm ra cái trò này, lại còn cái tên tử y phục kia nữa, chuyện gì xảy ra vậy?

Cố Tích Triều cười khê, trước kia từng có thời gian Truy Mệnh thích cùng y đổi trang phục. Chỉ cần vừa thấy ánh mắt, Thích Thiếu Thương có thể nhận diện được ngay hai người, mà Thiết Thủ lại luôn sai, đây cũng chính là nguyên nhân số một khiến y không tán thành Truy Mệnh và Thiết Thủ ở một chỗ đi.

Cố Tích Triều cười hỏi Thích Thiếu Thương: Ta cầm quần áo Truy Mệnh, muốn cho hắn đổi trở lại, ai biết người sớm như vậy đã chà chà vọt vào. Người không phải đã nhìn thấy cái gì rồi a?

Thích Thiếu Thương: Ta nhìn thấy một người rất giống ta muốn hôn Truy Mệnh.

Cố Tích Triều: __ Biết là ai sao?

Thích Thiếu Thương: Có thể khiến người đem phòng của chúng ta cho mượn, lại cho cơ hội thân thiết Truy Mệnh, hẳn là Lý Hoại đi. Bất quá, bộ dạng của hắn với ta, có lẽ ngày nào đó chúng ta cũng có thể đổi quần áo.

Cố Tích Triều: Sợ người bắt thành.

Lúc này, Truy Mệnh kéo cửa ra, vẻ mặt đỏ bừng đẩy Lý Hoại dời đi, đem Cố Tích Triều kéo vào phòng, đóng cửa phòng lại.

Thích Thiếu Thương và Lý Hoại đứng trong viện đánh giá nhau.

Lý Hoại: Người...

Thích Thiếu Thương: Ta là cha mẹ ta sinh ra.

Lý Hoại : Ta cũng vậy.

Thích Thiếu Thương: Nguyên lai ngoài Tích Triều với Truy Mệnh, trên đời này còn có hai người không phải thân huynh đệ cũng lớn lên giống nhau.

Lý Hoại: Ta cũng không có nghĩ đến.

Phòng trong.

Cố Tích Triều một bên vừa chải đầu cho Truy Mệnh, vừa nói: Thiếu Thương quá lỗ mãng, quấy rầy các người.

Truy Mệnh: __ Triều Triều, người cố ý.

Cố Tích Triều: Lý Hoại cũng không tệ lắm, nếu người thích, trăm ngàn lần đừng để hắn chạy.

Truy Mệnh: Người cảm thấy hắn hảo, là vì hắn và Thích đại ca lớn lên giống nhau sao?

Cố Tích Triều: Ta cảm thấy hắn hảo, là ta nhìn ra được hắn hảo hảo chiếu cố người, người và hắn cùng một chỗ thực vui vẻ, nếu hắn không đem người để trong lòng, vừa rồi hắn liền sẽ lập tức tách chúng ta ra. Nếu người không thích hắn, ta bây giờ sẽ đi nói cho hắn đừng có vọng tưởng.

Truy Mệnh: __ Triều Triều ...

Ngày kế, Lục Phiến Môn, tiểu lâu.

Vô Tình: Người đứng về phía Lý Hoại?

Cố Tích Triều: Ta đứng về phía Truy Mệnh, nếu hắn thật sự yêu Thiết Thủ, ta tuyệt không hai lời.

Vô Tình im lặng.

Cố Tích Triều: Như thế nào, người duy trì Thiết Thủ?

Thở dài, Vô Tình lắc đầu: Loại sự tình này vẫn là để cho Truy Mệnh tự mình quyết định đi, bất quá, Lý Hoại là người như thế nào? Truy Mệnh ngày thường đều hồ đồ cả, nhưng loại sự tình này không thể qua loa được.

Cố Tích Triều: Người nếu không yên tâm, liền tìm hắn đi ăn cơm, tự mình nhìn xem.

Vô Tình gật đầu: Cũng tốt.

Cố Tích Triều: Ta đây đi nói với Lý Hoại, người đi thông báo cho Thiết Thủ.

Vô Tình: Người thật sự muốn cho bọn họ ngồi cùng bàn uống rượu?

Cố Tích Triều: __Xem một người đối mặt với tình địch như thế nào, người tốt, tài năng sẽ thấy rõ ngay.

Vô Tình: _____

Đêm đến, Kim Phóng Tế Vũ lâu.

Thích Thiếu Thương nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, rón ra rón rén đi vào.

Trong bóng tối đột nhiên vang lên âm thanh có chút miễn cưỡng của Cố Tích Triều: Đã trở về, không uống nhiều chứ?

Thích Thiếu Thương cười hắc hắc, bước đi đến bên giường: Đánh thức người a, ta uống không nhiều lắm, vốn định sớm một chút trở về, nhưng thật sự thoát thân không được.

Cố Tích Triều: Ta vừa mới ngủ thôi, người là cùng Phương Ứng Khán với Lý Hoại uống rượu đi?

Thích Thiếu Thương: Đúng vậy, Lý gia cũng là kinh thương, về sau không thể không giao tế a.

Cố Tích Triều: Người xem hắn là người như thế nào?

Thích Thiếu Thương cởi áo khoác xong sờ trên giường, thân thủ đem Cố Tích Triều ôm vào trong lòng: Hắn uống rượu sáng khoái, là người không xấu đi.

Cố Tích Triều: Chỉ bằng uống rượu người liền nhận định một người tốt xấu?

Thích Thiếu Thương đắc ý: Cũng không phải a, lúc trước nhìn người uống rượu sáng khoái như vậy, ta liền biết người xấu đến không chạy đi đâu được.

Cố Tích Triều: __ Người đến tốt cùng là làm thế nào chạy trốn được khỏi ngàn dặm truy sát của ta ...

Ngày hôm sau, Lý viên.

Lý Hoại có chút kinh ngạc khi thấy Cố Tích Triều tới chơi: Truy Mệnh xảy ra chuyện gì?

Cố Tích Triều: Hắn gặp chuyện không may, ta sẽ ở cạnh bên hắn, tới đây làm gì?

Lý Hoại: Vậy người là...

Cố Tích Triều: Ngày mai buổi trưa, Vân Lai lâu đông sương Triều Dương các, Vô Tình mời người ăn cơm, ta là người tiếp khách, không cần nói cho Truy Mệnh.

Lý Hoại hiểu được ý tứ của Cố Tích Triều, xem ra đại sư huynh và bạn thân của Truy Mệnh là muốn khảo nghiệm mình, liền sáng khoái đáp ứng: Hảo, ngày mai buổi trưa, không gặp không về.

Đồng thời, tiểu lâu Lục Phiến Môn.

Sáng sớm vừa rời giường đã bị dao đồng kêu đến tiểu lâu, Thiết Thủ không mở miệng trước, chờ Vô Tình nói ra ý đồ.

Vô Tình: Nhị sự đệ, buổi trưa ngày mai chúng ta cùng đi Vân Lai lâu ăn cơm.

Thiết Thủ: Còn có ai? Vì cái gì?

Vô Tình: Còn có Cố Tích Triều, có chút việc muốn nói với người, đừng cho Truy Mệnh biết.

Thiết Thủ nhớ đến Truy Mệnh ngày thường đều chạy tới Lý viên uống rượu, phiền toái không thôi, trong nhất thời không nghĩ ra dụng ý của Vô Tình, đành phải gật đầu: Hảo, ta đã biết.

Nhìn bóng dáng Thiết Thủ rời đi, Vô Tình sao lại không thấy hấn đang vô cùng cô đơn, tịch mịch chứ, nên khe khẽ thở dài thấp giọng: Nhị sư đệ, chỉ hi vọng Lý Hoại kia phẩm chất không tốt, nếu không ta dù có tâm giúp người cũng vô pháp mở miệng.

Ngày kế, buổi trưa, Vân Lai lâu đông sương Triều Dương các.

Lý Hoại xốc cửa lên, thoáng nhìn vào bên trong, liền nảy ra ngay ý tưởng: Yến vô hảo yến (bữa tiệc không tốt đẹp gì, tương tự như hồng môn yến *hình như ta có chú thích cụ thể ở chương cuối*).

Trên chiếc bàn vuông, Vô Tình và Cố Tích Triều ngồi đối diện nhau, Thiết Thủ ngồi một mặt, duy nhất còn lại chỗ đối diện Thiết Thủ.

Lý Hoại cười ôm quyền: Để chư vị chờ lâu.

Cố Tích Triều: Thời gian cũng vừa tới, chúng ta mới đến thôi. Để ta giới thiệu, đây là Vô Tình, đây là Thiết Thủ.

Ba người khách sáo một phen, Lý Hoại ngồi xuống.

Vô Tình: Bữa cơm hôm nay thỉnh Lý huynh tới để giải quyết một chuyện, nói thế chắc Lý huynh cũng biết, trên đời này chỉ có một Truy Mệnh, mà tam sư đệ của ta nói đến tìm cảm thì thực sự hồ đồ, vì không muốn hấn khó xử, hôm nay sau bữa cơm, người cùng nhị sư đệ của ta, chỉ có thể một người còn sống đi ra ngoài.

Nghe Vô Tình nói xong, Thiết Thủ là người giật mình trước. Người trước mắt xem thường mạng người cư nhiên lại chính là đại sư huynh của mình mà không phải Cố Tích Triều, Thiết Thủ dùng sức mở to hai mắt nhìn Vô Tình, giống như muốn thấy sơ hở dịch dung của y, chứng minh người này không phải Vô Tình đi.

Lý Hoại cũng kinh ngạc, chuyện Thiết Thủ, Truy Mệnh từng nói qua với hấn, Vô Tình cũng là người Truy Mệnh kính sợ. Dự đoán được bữa cơm hôm nay không thể ăn rồi, nhưng không nghĩ tới căn bản là không có thể ăn.

Lý Hoại nhìn nhìn Cố Tích Triều, chỉ thấy y đang chuyên chú ăn một mâm cá, cũng không nhìn đến ba người kia, liền quay đầu hỏi Vô Tình: Thiên tử dưới chân, Càn Khôn lằng lằng, Lục Phiến Môn Vô Tình tổng bộ ra mạng người phải xử lý thế nào?

Vô Tình không trả lời.

Cố Tích Triều đột nhiên ngẩng đầu tiếp lời nói: Lý huynh cũng không cần phải lo lắng, nếu Lý huynh có thể sống sót, tự nhiên sẽ được biết, nhược bằng không còn sống, tất yếu cũng không cần phải biết.

Thiết Thủ: Muốn so như thế nào?

Cố Tích Triều từ trong lòng đẩy ra một cái bình nhỏ, đổ chút bột phấn vào một chén rượu, đem cái chén phóng ra giữa bàn nói: Rất đơn giản, người trong thiên hạ đều nói ‘Tiểu lý phi đao, đao vô hư phát’. Để sau khi ta nói bắt đầu, Lý Hoại đối với người kia ra một đao, nếu người có thể không chết, với nội lực của người, người chết sẽ là hấn. Để không kinh động người khác, nếu người không chết, Lý huynh đem rượu độc này uống là được rồi.

Thiết Thủ: Nếu hấn thua mà không uống?

Cố Tích Triều cười lạnh: Người nghĩ rằng ta hôm nay tới ăn không phải trả tiền sao?

Thiết Thủ: _____

Cố Tích Triều: Cho các người thời gian nửa chén trà chuẩn bị.

Thiết Thủ bắt đầu đánh giá Lý Hoại, Lý Hoại hai tay đều đặt lên bàn, tay thực sạch sẽ, móng tay được cắt chỉnh tề, cân xứng, các đốt ngón tay không quá lớn, không phải là đôi tay thích hợp luyện quyền thủ.

Lục Phiến môn không có người nào luyện đao, Thiết Thủ không biết tay Lý Hoại có phải hay không là tay luyện đao hảo, nhưng Thiết Thủ hiểu biết về tay, hẳn có thể từ trong khoảnh khắc thông qua tư thế tay, phán đoán động tác kế tiếp, chỉ cần nhìn đến tay Lý Hoại, liền biết phương hướng phi đao sẽ phóng tới.

Vô Tình bưng chén trà lên, Cố Tích Triều rất hứng chí tự châm trà rồi bưng lên uống.

Thời gian nửa chén trà giấy lát đã qua, Cố Tích Triều nhìn mắt Thiết Thủ, Thiết Thủ gật đầu ý bảo có thể bắt đầu, lại nhìn mắt Lý Hoại, Lý Hoại cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Cố Tích Triều đứng dậy, lùi lại hai bước, thối lui đến cửa, đề phòng hai người động tĩnh quá lớn tiểu nhị sẽ xông tới, sau đó mỉm cười nói: Vậy ... bắt đầu.

Vô Tình, Thiết Thủ, Cố Tích Triều ba người sáu con mắt đều nhìn chăm chăm tay Lý Hoại, có thể gần đến như vậy nhìn đến tiểu Lý phi đao trong truyền thuyết, thực làm cho người ta khản trương chờ mong.

Trước ánh mắt chăm chú của mọi người, Lý Hoại tay trái động, hướng vào phía trong cấp tốc triển khai, giờ lên.

Thiết Thủ thân mình hướng bên phải dời đi, nửa đường lại cứng người dừng lại.

Trong tiểu các yên tĩnh đến tiếng thở cũng không có.

Thiết Thủ kinh ngạc nhìn Lý Hoại.

Vô Tình bán nheo mắt lại tinh tế đánh giá Lý Hoại.

Cố Tích Triều nở nụ cười: Lý huynh đây là ý gì?

Lý Hoại cười uống chén rượu độc trên bàn: Truy Mệnh đều đem sư huynh đệ trở thành thân huynh đệ, nếu hẳn biết ta giết Thiết Thủ, cả đời này sẽ không tha thứ cho ta, ta sẽ không giết Thiết Thủ.

Cố Tích Triều đắc ý nhìn Vô Tình.

Vô Tình than nhẹ một hơi đối Lý Hoại nói: Hảo hảo chiếu cố Truy Mệnh, ta với nhị sư đệ cáo từ trước.

Thiết Thủ về mặt đỡ đỡ, máy móc cùng Vô Tình rời đi.

Cố Tích Triều thân thủ vỗ vỗ vai Lý Hoại: Có can đảm, có nhân lực, ta chỉ biết người nhất định có thể qua cửa này của Vô Tình.

Lý Hoại cười khổ: Ta thực sự rất muốn xuất đao, nếu ta xuất thủ, các người định cứu Thiết Thủ thế nào?

Cố Tích Triều lắc đầu: Ta không nghĩ tới, Vô Tình hẳn là có đối sách ứng phó rồi.

Lý Hoại: Người liền như vậy khẳng định ta không xuất thủ?

Cố Tích Triều gật đầu: Nếu là Thiếu Thương, hẳn tất nhiên không ra tay. Bộ dạng người cùng Thiếu Thương tương tự, tính tình tốt xấu luôn luôn có chút giống nhau đi.

Lý Hoại: ...

Cố Tích Triều: Người liền như vậy khẳng định ta không hạ độc trong rượu?

Lý Hoại: Người không phải đứng về phía Truy Mệnh?

Cố Tích Triều: _Nhưng ta là Cố Tích Triều.

Lý Hoại: Lấy giải được ra đây.

Cố Tích Triều: Được này khó giải, ta muốn người hiện tại liền lập tức hồi Lý viên gặp Truy Mệnh đi.

Lý Hoại: Rất cuộc là độc gì?

Cố Tích Triều: _Xuân được.

Lời còn chưa dứt, một trận gió vụt qua, trong tiểu các chỉ còn lại Cố Tích Triều một người.

4. Chương 4: Bàn Cùng Không Bàn Phiên Nào

Trước kia là Truy Mệnh làm cho Thiết Thủ phiên nào, hiện tại là Lý Hoại làm cho Truy Mệnh phiên nào. Thấy thế nào, Truy Mệnh với Lý Hoại ở cùng nhau đều là buồn bán lời.

— Cố Tích Triều.

Truy Mệnh gần đây có điều phiền muộn trong lòng. Trên đời này bình thường những chuyện đại sự có thể làm Truy tam gia phiền lòng, chưa đến năm đầu ngón tay đã đếm hết: không thể uống rượu, không bán mứt quả.

Thế thì gần đây chuyện nhỏ khiến Truy tam gia phiền nào là gì?

Tỉ mỉ mà nói, tiểu phiên nào này nhất định có liên quan đến Lý Hoại.

Ba ngày trước, ban đêm, Lục Phiến Môn, lão lâu.

Lý Hoại vuốt mái tóc thật dài rối tung của người trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên cái trán trơn bóng: Truy Mệnh...

Truy Mệnh: Ân?

Lý Hoại: Người đến Lý viên đi.

Truy Mệnh kinh hãi, ngẩng đầu nhìn Lý Hoại: Vì cái gì?

Lý Hoại ôn nhu cười cười: Ta dăm ba ngày đến nơi này cứ giống như kẻ gian vậy, phòng này phòng kia, muốn nói chuyện lại phải xem trước có người nghe lén hay không. Ở cùng nhau không tốt sao?

Truy Mệnh nhúc nhủ, trong Lục Phiến Môn, hầu như mỗi người đều lấy bán tin tức làm nghề phụ, chính mình muốn phơi ngoại y cũng phải phơi trong phòng, lúc này nghe được Lý Hoại đề nghị “ở cùng nhau”, hẳn tâm cũng động, nhưng nghĩ đến phải rời khỏi lão lâu đã sống mười mấy năm, lại thấy luyến tiếc: Ở cùng nhau đương nhiên hảo, nhưng... người đến đây cũng là giống nhau đi.

Lý Hoại sững sốt, thực sự không nghĩ đến chính mình sẽ đến sống ở Lục Phiến Môn, nhưng ngẫm lại liền hiểu được Truy Mệnh là luyến tiếc nơi đã sống lâu như vậy, luyến tiếc lão lâu, luyến tiếc những người ở Lục Phiến Môn. Dù sao đều là cùng Truy Mệnh một chỗ, đến ở nơi nào cũng giống nhau thôi: Kia cũng có thể, bất quá, ở nơi này nhiều chuyện không tiện, người cần phải suy nghĩ hảo.

Truy Mệnh gật đầu hừ một tiếng.

Phiên nào, liền từ lúc này bắt đầu.

Điểm bất đồng lớn nhất giữa Lý Hoại và Thiết Thủ thể hiện ở chỗ:

Truy Mệnh phiên nào, Lý Hoại luôn là người đầu tiên phát hiện ra, còn Thiết Thủ lại luôn là người cuối cùng biết được.

Lần này cũng vậy, Truy Mệnh kỳ thực không đặc biệt phiên nào chuyện này, chỉ là những lúc rảnh rỗi ngẫu nhiên tự hỏi một chút, mà thời gian Truy Mệnh rảnh vốn cũng rất ít, có thể thấy hẳn cũng không có đem việc này trở thành đại phiên toái. Nhưng khi Lý Hoại lần thứ hai nhìn thấy Truy Mệnh ngồi trong phòng xuất thần, hiểu ngay được chính lời nói của mình khiến Truy Mệnh phiên nào, nhưng lại không biết nên khuyên giải thế nào, chỉ có thể phiên nào theo.

Cho nên, Truy Mệnh tiểu phiên nào lại khiến cho Lý Hoại đại phiên nào.

Vân Lai lâu.

Thích Thiều Thương một bước vào cửa phòng liền thấy vẻ mặt “khổ qua” của Lý Hoại, cùng với Phương Ứng Khán bên cạnh nhàn nhã tự đắc.

Thích Thiều Thương hỏi Phương Ứng Khán: Đây là làm sao vậy?

Phương Ứng Khán: Gặp chuyện phiền lòng.

Thích Thiều Thương: Chuyện gì?

Phương Ứng Khán: Là Truy Mệnh nên đến Lý viên, hay hẳn sẽ đến lão lâu.

Thích Thiều Thương gật gật đầu: Lý Hoại, trong lòng người tính thế nào?

Lý Hoại: Ta nghĩ cùng với Truy Mệnh ở chung là tốt rồi, bất quá, ta lúc trước không nghĩ tới việc tới sống ở Lục Phiến Môn. Nhưng Truy Mệnh luyện tiếu bọn họ, ta cảm thấy ta tới đó cũng không phải không thể.

Phương Ứng Khán vừa nghe Lý Hoại nói, liền đảo cặp mắt trắng dã: Ta đã nói người không có não mà. Lục Phiến Môn là cái ổ chuột lớn như vậy, bọn họ chỉ hận lỗ tai không thể dài gấp đôi để đào móc chuyện Truy Mệnh với Vô Tình, người lại định đi qua đó, không phải rõ ràng để cho họ bắt bọn người kiếm tiền sao. Lý viên rộng rãi, hạ nhân cũng tốt, sẽ không nói huyền thuyên, người tốt hơn hết nên hảo hảo khuyên nhủ Truy Mệnh, để hẳn ngoan ngoãn đi qua đó đi.

Lý Hoại thở dài: Ta sao lại không biết nhà ta thoải mái, nhưng ta không muốn Truy Mệnh không vui. Người với Vô Tình không đến mức này, người không thể hiểu được. Thích Thiều Thương, người nói, nếu Cố Tích Triều không vui, người ở Phong Vũ lâu có thể thoải mái sao?

Phương Ứng Khán:_____

Thích Thiều Thương: Đúng vậy, đến ở Lý viên có chút tiện, nhưng người trước sau nghĩ hai người ở cùng một chỗ sẽ vui vẻ, không nhất thiết phải là chốn nào, người vẫn nên để cho Truy Mệnh quyết định là tốt nhất.

Lý Hoại: Truy Mệnh nếu có thể thống thống khoái khoái quyết định, ta lại cần phải phiền như vậy sao...

Thích Thiều Thương: —— Muốn chúng ta hỗ trợ?

Lý Hoại: Không cần các người hỗ trợ, ta tìm các người tới làm gì? Ta là muốn để Cố Tích Triều và Vô Tình giúp Truy Mệnh cân nhắc cẩn thận, khiến hẳn quyết định nhanh một chút, đừng cả ngày phát sầu nữa.

Phương Ứng Khán: —— Ta đây bất lực rồi, người trông cậy vào hẳn đi.

Lý Hoại, Thích Thiều Thương: Làm sao vậy?

Phương Ứng Khán: Ta gần đây cảm thấy khoảng cách khiến mọi thứ trở nên đẹp đẽ, cho nên không đến tiểu lâu nữa.

Lý Hoại, Thích Thiều Thương: Nga [lại khiến Vô Tình tức giận không cho lên lầu đi].

Lý Hoại nói với Thích Thiều Thương: Việc này kính nhờ người.

Thích Thiều Thương gật gật đầu: Ân, ta trở về sẽ nói với Tích Triều.

Ban đêm, Kim Phong Tế Vũ lâu, phòng lâu chủ.

Thích Thiều Thương ngừng bút, thật sâu nhìn Cố Tích Triều: Tích Triều.

Cố Tích Triều buông sổ sách trong tay, ngẩng đầu nhìn Thích Thiều Thương: Như thế nào?

Thích Thiều Thương: Ta hôm nay uống rượu với Lý Hoại, nghe hẳn nói Truy Mệnh gần đây trong lòng thực phiền, người không phát hiện ra sao?

Cố Tích Triều: Ta buổi chiều mới cùng hẳn đến chỗ Vô Tình chơi cờ, không thấy gì a. Hẳn phiền cái gì?

Thích Thiều Thương: Lý Hoại muốn hẳn ở cùng nhau, nhưng để cho hẳn quyết định vẫn ở lão lâu hay là đến Lý viên.

Cố Tích Triều trầm ngâm một lát: Lý Hoại muốn ta khuyên Truy Mệnh đến Lý viên?

Thích Thiều Thương: Đây không phải, Lý Hoại chỉ là không muốn Truy Mệnh bị chuyện này làm cho cả ngày phiền lòng, đến ở nơi nào hẳn đều không bận tâm.

Cố Tích Triều chọn mi, nghiêng mắt đánh giá Thích Thiếu Thương: không chỉ lớn lên giống, đến si tình kính nhi cũng giống, người với hần xác định không có quan hệ huyết thống?

Thích Thiếu Thương: _ Có cũng không phải trực hệ, người nếu có rảnh liền tâm sự cùng Truy Mệnh đi, để hần quyết định. Sớm quyết định chính hần cũng thoải mái.

Cố Tích Triều: Ân, ta nhớ rồi.

Nhìn đến Lý Hoại vì thế sự phiền lòng không thôi, nghĩ đến Phương Ứng Khán vì chuyện này mà phiền lòng còn chưa đủ tư cách, Thích Thiếu Thương trong lòng chợt sinh cảm khái, một phen lao đến ôm chặt lấy Cố Tích Triều: Tích Triều ... đi theo ta đến Phong Vũ lâu, vất vả cho người.

Cố Tích Triều cười khê: Ngốc tử, ta nếu không muốn, như thế nào lại đến cùng với người, cũng làm gì có hai chữ vất vả.

Thích Thiếu Thương: _Tích Triều

Cố Tích Triều: _Ân

Ngày hôm sau, Lục Phiến Môn, tiểu lâu.

Cố Tích Triều một bên chơi cờ, một bên nhìn đến Truy Mệnh đang uống rượu, khó tránh khỏi có điểm phân tâm, bị Vô Tình phát hiện. Vô Tình ho nhẹ một tiếng, dùng ánh mắt hỏi Cố Tích Triều vì sao thất thần. Cố Tích Triều nghiêng mắt nhìn Truy Mệnh, Vô Tình chọn mi, ý bảo Truy Mệnh xảy ra chuyện gì?

Cố Tích Triều: Bộ dáng giống như trong lòng có việc sao?

Vô Tình nghiêng đầu, nhìn kỹ Truy Mệnh, lắc đầu: Không giống, đã uống vò thứ năm. Làm sao vậy?

Cố Tích Triều thân thủ sờ sờ cảm: Nhận sự nhờ vả của người khác, nghĩ giúp hần chuyện này.

Vô Tình: Bộ dạng hần giống như không phải thực để bụng, hần không phải là đại sự đi.

Cố Tích Triều: Nhưng người kính nhờ ta chuyện này lại xem đây như đại sự. Ít nhất chuyện này cũng khiến hần ngẫu nhiên ngắm đến mà.

Vô Tình:— Ai? Chuyện gì?

Cố Tích Triều: Lý Hoại, là chuyện Truy Mệnh đến Lý viên hay Lý Hoại đến lão lâu.

Nghe được hai chữ “Lý Hoại”, Truy Mệnh buông bình rượu, tiến đến bên Cố Tích Triều: Triều Triều, làm sao vậy?

Cố Tích Triều bất đắc dĩ cười cười: Lý Hoại không muốn người vì chuyện chuyển nhà mà mất công, muốn ta và người tâm sự, thế nào, người trong lòng có quá mức sao?

Truy Mệnh: Ta biết vẫn là ta đi qua đó thì sẽ tiện, nhưng ...

Nhìn nhìn Vô Tình, Truy Mệnh tiếp tục: Nhưng dù sao ta ở đây cũng đã nhiều năm như vậy

Cố Tích Triều cầm một quân cờ trong tay thưởng thức: Người nghĩ như vậy đi, nếu người cùng một nữ tử thành thân, người sẽ cùng nàng ở chỗ nào?

Truy Mệnh:— Đương nhiên là ở lão lâu, nhưng chuyện này với Lý Hoại làm sao có thể giống nhau, nữ tử xuất giá, chính là nhà chồng có kém cũng phải tòng phu a.

Cố Tích Triều: Người cũng không có giống a, kỳ thật người căn bản là tự tìm phiền não, người chỉ là đi đến Lý viên sống, cũng không phải là gả vào Lý viên, người ở Lục Phiến Môn cũng có phòng của chính mình, không phải cùng mọi người ở với nhau, nhiều lắm chính là Lý viên ở phố khác, lấy khinh công của người, cũng không phải khó?

Truy Mệnh trầm tư một lúc lâu, nhìn về phía Vô Tình.

Vô Tình: Mỗi ngày buổi sáng họp không được muộn.

Truy Mệnh dùng sức gật gật đầu, ửng đỏ đôi mắt: Đại sư huynh

Vô Tình thân thủ vô vô đầu vai Truy Mệnh, cảm khái một câu: Ta sớm đoán được có hôm nay, hải tử lớn, lưu không được.....

Truy Mệnh:_____

Cố Tích Triều:_____ [Nói cứ như hần là cha Truy Mệnh vậy]

[Hiên mỗ mưu tính đem bảo bảo gả ra ngoài đã lâu

hôm nay

rất cực sắp được việc

ngày hôm sau liền đem bảo bảo gả ra ngoài

]

5. Chương 5: Lão Lâu Sập Kí

Vạn lần không thể xem nhẹ tiềm lực con người.

— Cố Tích Triều

Truy Mệnh muốn rời khỏi Lục Phiến Môn.

Đó quả là một tin tức kinh thiên động địa. Mọi người trong Lục Phiến Môn đột nhiên cảm giác được nguy cơ trọng đại chưa từng có trước đây. Truy Mệnh ra ngoài, những người nhà Lục Phiến Môn nhất thời trong một ngày sinh ra cảm xúc hoảng sợ không chịu nổi.

Lực cản lớn nhất chính là thủ lĩnh Lục Phiến Môn, người tự tay bồi dưỡng giáo dục nên tứ đại danh bộ kiệt xuất.

Gia Cát Tiểu Hoa.

Gia Cát Tiểu Hoa thực sự luyện tiếc Truy Mệnh rời đi. Khi ông nghe từ miệng một tiểu bộ khoái biết được tin tức Truy Mệnh ra ngoài, sắc mặt lập tức tái đi, sau đó lấy tốc độ tám chín giây một trăm mét nhảy vào tiểu lâu của Vô Tình.

Theo người chứng kiến kể lại: Đến Lục Phiến Môn lâu như vậy, lần đầu tiên biết lão gia cũng có tâm tình tuổi trẻ.

Lát sau trong tiểu lâu truyền ra một trận gào khóc thảm thiết, cùng tiếng kêu “Ngày này không còn cách nào khác sống được!!!.....”

Người đi ngang qua biết được nguyên do, đều giơ ngón tay cái lên tán thưởng Gia Cát thần hầu ái đồ chí tình thực sự không sao nói hết.

Luyện tiếc là thật, bất quá Gia Cát Tiểu Hoa không phải luyện tiếc Truy Mệnh, mà là luyện tiếc thu nhập thêm mỗi tháng trên dưới một trăm hai.

Đối với chuyện này, Vô Tình cũng là bất đắc dĩ như vậy, nếu chỉ có một mình Gia Cát Tiểu Hoa thì cũng thôi, mấu chốt là Lục Phiến Môn trừ bỏ chính mình cùng Truy Mệnh ra, trên cơ bản mỗi người đều lấy việc bán tin tức làm nghề phụ, Lục Phiến Môn chính là không thể trở lại thành thanh thủy nha môn nữa rồi. Có Truy Mệnh và Vô Tình, làm cho người trong Lục Phiến Môn đều dư dả rất nhiều.

Từ kiếm nhập xa dịch, từ xa nhập kiếm nan.

Truy Mệnh vừa đi ra, người nhà liền tổn thất nghiêm trọng. Kỳ thực ngày thường tin tức Vô Tình vẫn là có thể tự mình không chế được, mà Truy Mệnh đơn thuần lại tiện đâu nói đó, tin tức của hần mới là nguồn kiếm tiền chủ yếu.

Nắm trong tay quyền lực tài chính của Lục Phiến Môn, Vô Tình thực sự hiểu nỗi khổ đau của mọi người, nhưng việc này lại liên quan đến hạnh phúc cả đời của Truy Mệnh, chính mình đã mở miệng đáp ứng rồi, vô luận thế nào cũng không thể thu hồi những lời này. Đối với những người khác đều phải dùng luận điệu “Thỉnh vì hạnh phúc của Truy Mệnh”, dù sao mọi người đều yêu thương Truy Mệnh. Nhưng sự phụ mình, Gia Cát Tiểu Hoa lại thể hiện trình độ khủng bố của một nam nhân thời mãn kinh.

Mọi sự không để ý tới.

Mọi sự không phân rõ phải trái.

Vô Tình nói: Sự phụ, vì hạnh phúc về sau của Truy Mệnh, người nên thông cảm một chút đi.

Gia Cát Tiểu Hoa: Vậy các người như thế nào không thông cảm cho hạnh phúc về sau của ta? Uống công ta tân tân khổ khổ bồi dưỡng các người, khi thì làm cha, khi thì làm mẹ, một phen đổ mồ hôi, một phen nước tiểu, ta dễ dàng lắm sao...

Vô Tình khước miệng run rẩy: Sự phụ, thời điểm chúng ta đến, đã qua cái giai đoạn khiến người phải làm hai việc kia đi.

Gia Cát Tiểu Hoa: Ta đây cũng là sự phụ các người! Một ngày làm thầy, cả đời làm thầy, các người không thể không lo đến vấn đề sinh kế của sự phụ được.

Vô Tình: Vậy sự phụ sẽ tính chia rẽ uyên ương?

Gia Cát Tiểu Hoa: Sự phụ ta là hạng người như vậy sao? Lý Hoại đến ở lâu lâu, ta sẽ không phản đối.

Vô Tình: Nhưng bọn hắn sẽ không tiện.

Gia Cát Tiểu Hoa: Người trẻ tuổi hẳn là cần học hỏi nhiều kinh nghiệm, nhớ năm đó.....[lược bớt vụn vặt]

Vô Tình: Chuyện của sự phụ ngày đó không có giống, bọn họ hiện tại tâm đầu ý hợp, Truy Mệnh ra ngoài cũng là theo lẽ thường thôi.

Gia Cát Tiểu Hoa: Vì cái gì muốn Truy Mệnh ra ngoài, Lý Hoại vào đây cũng giống nhau mà.

Vô Tình: —— Vẫn là sự phụ chưa hiểu? Bọn họ sợ dĩ đến ở Lý viên, là Lý Hoại không muốn Truy Mệnh lại bị các người bán tin tức ép buộc.

Gia Cát Tiểu Hoa: Ta mặc kệ, nói tóm lại, chính là không được! Người đừng bức ta, không thì ta sẽ tự sát cho người xem, làm cho mọi người đều nói các người nghịch đồ bất hiếu, đem sự phụ bức tử.

Vô Tình: _Đao đồng, đi Kim Phong Tế Vũ lâu mời Cổ công tử đến đây, nói ta có việc cần nhờ.

Gia Cát Tiểu Hoa: Người tìm Cổ Tích Triều đến cũng vô dụng, y dù có nói vài câu, nhưng ta đã quyết, sẽ không thay đổi!

Vô Tình: Ta không định sẽ để ý khuyên nhủ sự phụ, nếu sự phụ không phân rõ phải trái, ta đương nhiên phải tìm người không sợ chết đến.

Gia Cát Tiểu Hoa: _

Tâm tình Cổ Tích Triều hôm nay không tệ, thực không tệ, trên khuôn mặt còn hiện rõ nét cười, cả người thần thái bay lên.

Cái này đối với Vô Tình mà nói không phải chuyện tốt, bởi vì một người ở thời điểm thực vui vẻ sẽ lưu luyện nhân sinh, không đạt được cảnh giới không sợ chết. Đối Gia Cát Tiểu Hoa mà nói thì đây lại là sự tình tốt, càng có thể chứng minh ý chí của ngài kiên định cỡ nào.

Vô Tình thuyết minh tình huống một cách đơn giản, dùng ánh mắt ý bảo Cổ Tích Triều: Chuyện này nhờ cả vào người.

Cổ Tích Triều mỉm cười: Ta còn cho là đại sự gì, nguyên lai lại là việc nhỏ như vậy a, đúng là nói các người trước sau ở trong quan phủ đã lâu lắm, ý nghĩ xơ cứng a.

Vô Tình sững sờ: Người có biện pháp?

Gia Cát Tiểu Hoa: Người đừng tưởng lung lay được ta.

Cổ Tích Triều: Ta về phần này sao lại phải lung lay ngài đây? Ngài một tháng theo sau Truy Mệnh kiếm tiền cũng trên dưới một trăm hai, ta chỉ cho ngài chiều này, cam đoan kiếm được nhiều hơn nhiều so với trước kia.

Vô Tình, Gia Cát Tiểu Hoa: Chiều gì vậy?

Cổ Tích Triều: Truy Mệnh chạy đi khăng định chỉ mang đi quần áo của hần cùng một ít đồ đạc nhỏ, còn lại gần như tất cả dụng cụ đều không mang đi, các người lấy đồ “Truy Mệnh đã từng dùng qua” cho bên ngoài thuê, một tháng, chỉ cần đến mười vật, phí thuê khăng định sẽ không chỉ trên dưới một trăm hai.

Vô Tình, Gia Cát Tiểu Hoa: o

Gia Cát Tiểu Hoa: Đây, đây thật sự là hảo kế a

Vô Tình: Lần tới khi tuyển Đại Tổng đệ nhất thương nhân, ta nhất định chọn người.

Cổ Tích Triều: Khách khí, khách khí.

Vì thế, đã không còn trở ngại lớn nhất Gia Cát Tiểu Hoa, việc Truy Mệnh chuyển nhà đã trở thành sự thật.

Vào một ngày đẹp nghỉ gia nghỉ thất, dưới sự chủ trì của lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu Thích Thiều Thương, hạ nhân Lý gia thuận thuận lợi lợi sửa sang vài cái bọc nhỏ của Truy Mệnh chuyển đến Lý viên.

Truy Mệnh bản thân không xuất hiện, hần sợ nhất nỗi buồn ly biệt, xấu hổ.

Cho nên Lục Phiến Môn ngày đó cũng không diễn ra cái tuồng “thập bát tiền đưa”, mà mọi người như hổ rình mỗi canh giữ bên ngoài lão lâu của Truy Mệnh.

Không biết Cổ Tích Triều ngày đó có phải chỉ có chủ ý nói cho Gia Cát Tiểu Hoa hay không, vẫn là bên ngoài có người nghe trộm, tóm lại trên cơ bản Lục Phiến Môn a miêu a cầu đều biết phương pháp mới để kiếm tiền này.

Khi người hầu cuối cùng của Lý viên bước chân ra khỏi Lục Phiến Môn, đại môn Lục Phiến Môn như có vạn quân lời đình phục sẵn.

Bỗng một tiếng.

Bên trong truyền đến âm thanh mọi người hò hét: “Xung phong a!!!”

Mọi người tay cầm xẻng, dùi, tiểu chùy tử, như ong vỡ tổ nhảy vào lão lâu, xao xao xao, khiêu khiêu khiêu, bàn bàn bàn...

Người vóc dáng cao, chân dài, mau lẹ tự nhiên có thể đến được chỗ sàn gác cao, người vóc nhỏ, chân ngắn, chậm chạp tự nhiên chỉ có thể theo đào dưới chân tường.

Thích Thiều Thương cùng người hầu Lý viên vừa đi ra đến phố, chợt nghe tiếng lão lâu ầm ầm nổ.

Thích Thiều Thương nhìn tro bụi bay lên đầy trời, nuốt nuốt nước miếng, cùng hạ nhân Lý gia liếc mắt xem một cái, cảm thán: Nhớ ngày đó cái lâu tử này dùng được nửa năm... các người xem bọn họ, chỉ không đến thời gian nửa chén trà nhỏ, đã làm cho nó thành bình địa.

Mọi người Lý viên đồng ý gật đầu lia lịa.

Thích Thiều Thương: Lực lượng nhân dân thật vĩ đại.

6. Chương 6: Phương Ứng Khán

Kỳ thật ta mới là người đơn thuần nhất.

— Phương Ứng Khán

[Đại Tổng Biện Kinh nhật báo] sinh hoạt bản đã trải qua ba năm.

[Đại Tổng Biện Kinh nhật báo] dựa vào bản sinh hoạt này có thể trở thành đệ nhất báo chí toàn Đại Tổng về lượng phát hành, cũng có thể nói là hoàn toàn dựa vào “Phong vân” cố sự của các vị mỹ nam tử chốn kinh thành. Cho nên, để ăn mừng ba năm này, tổng biên tập sinh hoạt bản nghĩ ra một trò thưởng công cho các vị “công thần” có năng lực làm cho lượng tiêu thụ được kéo thẳng tắp lên đỉnh điểm – Tiếp xúc toàn phương các nhân vật phong vân Thành Biện Kinh.

Trong số các nhân vật phong vân sinh hoạt tự nhiên hàng ngày vẫn thường được sinh hoạt bản đưa tin, có vài vị được dân chúng thành Biện Kinh đặc biệt chú ý.

Tiếp xúc toàn phương chính là chỉ một nhóm nhân vật phong vân nhận lời phỏng vấn mọi vấn đề của sinh hoạt bản. Hoàng đế đã hạ chỉ: Nhu biết được đều bị ngôn, ngôn vô bất tẩn (Biết được đều phải nói, tuyệt đối không giấu giếm).

Sau khi nội dung phỏng vấn Truy Mệnh được đăng báo, lập tức dẫn tới toàn dân chúng thành Biện Kinh đều sục sôi hứng thú, tòa báo suốt đêm tăng cường phát hành thêm mười vạn bản, thỏa mãn lượng cầu đột nhiên tăng vọt.

Báo chí được mua hết một cách dễ dàng, nhưng lại phát sinh ra một hậu quả khó lường: khắp tòa soạn báo không ai dám đi phỏng vấn vài vị còn lại, cho dù là có gần gũi tiếp cận được các mỹ nam tử rất dụ hoặc kia, cũng biết đánh không lại, mà còn có thể thực sự phải bỏ lại cái mạng nhỏ nữa kia.

Khi tổng biên nhãn mi sầu khổ xuất hiện trong nhà Mỗ Túy, Mỗ Túy đã đoán ngay được ý đồ của tổng biên là gì, vỗ ngực cam đoan: Kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ, chẳng qua, vẫn là để nàng tự quyết định trình tự phỏng vấn đi.

Tổng biên vô cùng tiêu sái.

Mỗ Túy quyết định đối tượng phỏng vấn kế tiếp: Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán là ngự phong Tiểu Hầu gia, thủ lĩnh của Hữu Kiêu Tập Đoàn.

Phương Ứng Khán phong lưu không kiềm chế được, hồng nhan ngàn vạn.

Phương Ứng Khán tâm ngoan thủ lạt, keo kiệt ngoan độc.

Phương Ứng Khán là kinh thành nhất bá.

Mỗ Túy trên đường đến Hầu Gia phủ phỏng vấn Phương Ứng Khán tùy tiện bắt người lại hỏi, nhưng tận đến Hầu gia phủ vẫn chẳng có ai mở miệng, Mỗ Túy liền đem mấy câu nói trên viết lên mặt giấy nhét vào tay Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán [nửa kinh ngạc, nửa giận dữ]: Đều là những lời đồn nhảm! Trừ bỏ điều thứ nhất, những điều còn lại mà thực tồn tại, chẳng phải sẽ hủy hoại hình tượng bốn Hầu hay sao.

Mỗ Túy [ta thực không nhìn ra kia chỉ là lời đồn a]: Nga? Là như thế nào?

Phương Ứng Khán: Ai nói ta phong lưu, người đi hỏi tất cả người ở Lục Phiến Môn, ai cũng sẽ nói ta là điển hình si tình đi. Ai thấy qua ta tâm ngoan thủ lạt? Bảo hần đứng ra đây nói xem [ai dám nói hần đã lo mình sống quá dai rồi]. Còn có, ta khi nào thì thành kinh thành nhất bá? Sao ta lại không biết? Ai ở ngoài kia nói hươu nói vượn? Nói kinh thành nhất bá làm sao đến lượt ta, có một vị mới là danh phù kỳ thực.

Mỗ Túy: Ai? Là vị nào?

Puk chứa chứa hướng hoàng cung : Đương nhiên là vị nhất hô bá ứng kia.

Mỗ Túy nhìn theo hướng Phương Ứng Khán chỉ, thấy trước hoàng cung lại chính là Kim Phong Tế Vũ lâu [nay, tiểu Hầu gia đúng là tiểu Hầu gia, thật là có quyết đoán] : Nga [Cố Tích Triều nhất hô, Phong Vũ lâu trăm ứng]

Phương Ứng Khán : Đúng rồi, người không phải muốn phỏng vấn sao ? Bắt đầu đi.

Mỗ Túy : Hầu gia bình thường ham thích điều gì ?

Phương Ứng Khán : Làm chút chuyện suy tính đầu óc [mưu toán vị], không phải những chuyện lâu hội ngu ngốc.

Mỗ Túy : __- Hầu gia ngài thực thông minh. Hầu gia bình thường cùng bằng hữu ra ngoài thích làm gì a ?

Phương Ứng Khán : Bằng hữu không có, nhưng thật ra thường cùng Thích Thiếu Thương và Lý Hoại đi uống chút rượu.

Mỗ Túy [hội đàm chuyện công a] : Tán gẫu chuyện gì kia ?

Phương Ứng Khán : Chuyện sinh ý, chúng ta hiện tại hợp tác làm ăn.

Mỗ Túy [nếu Truy Mệnh không có ném Thiết Thủ, xem người định tìm lý do nào] : Không nghĩ tới Thích lâu chủ không chỉ võ công hảo, thủ đoạn liên doanh thương cũng là đỉnh đỉnh nhất lưu, thật không hổ là đại gia công đầu đứng thứ ba trong bảng xếp hạng « Vị hôn phu lý tưởng nhất » a.

Phương Ứng Khán hừ lạnh một tiếng : Hửn? Hửn được xưng là đại hiệp chí công vô tư, nếu không có Cố Tích Triều, sợ rằng Kim Phong Tế Vũ lâu sụp đổ hửn cũng không biết có chuyện gì xảy ra nữa.

Mỗ Túy : Thế vì cái gì các vị không cùng Cố công tử uống rượu ?

Phương Ứng Khán : Ách ... [cũng muốn cùng Cố Tích Triều có tiếng nói chung a] Cố công tử tửu lượng không cùng cấp bậc với chúng ta, cho nên ...

Mỗ Túy : Nga, lấy cá tính của Thích lâu chủ hửn là một bằng hữu rất tốt đi, tiểu Hầu gia có hay không suy xét cùng Thích lâu chủ trở thành hảo bằng hữu ?

Phương Ứng Khán : __- Đạo bất đồng không phân vi mưu.

Mỗ Túy : Nghe nói Hầu gia rất thích đi tiểu lâu Lục Phiến Môn

Phương Ứng Khán chen ngang : Phẩm trà.

Mỗ Túy [người có yêu trà như vậy sao ?] : Ngài ngày ngày đều đi phẩm trà ?

Phương Ứng Khán gạt đầu : __- Phẩm.

Mỗ Túy [là đi phẩm người nào đó đi] : Vì cái gì ngài lại chỉ muốn đi Lục Phiến Môn phẩm ?

Phương Ứng Khán : Lục Phiến Môn là nha môn nổi danh nhất về cái gì ?

Mỗ Túy vô thức nói : thanh thủy nha môn.

Phương Ứng Khán cảm thán nói: thanh thủy (nước trong), ngâm trà vào hửn sẽ là hảo thủy a.

Mỗ Túy: __Những khi gặp ngài đứng ở dưới lầu đợi, không đi lên uống trà a?

Phương Ứng Khán: __Đợi nước a.

Mỗ Túy không nói gì [thật khó có thể mò mẫm]: Gần đây nghe nói Hầu gia đem một dãy phố trước cửa cho Thích lâu chủ, không biết Hầu gia có phải vẫn hằng ngưỡng mộ Thích lâu chủ?

Phương Ứng Khán [còn không phải bị Cố Tích Triều xảo trá đi]: __- Nói vậy, đó là việc buôn bán của chúng ta, trả thù lao cho hửn.

Mỗ Túy: Hầu gia thấy Cố công tử thế nào?

Phương Ứng Khán [cả ngày đến chỗ Vô Tình quấy rầy chuyện của ta, không biết tên Thích Thiếu Thương đó quả người thế nào]: Là nhân vật cá tính.

Mỗ Túy: Tại sao ngài lại đánh giá như vậy?

Phương Ứng Khán suy tư một lát nói: Chuyện hửn muốn làm, không gì là không làm được.

Mỗ Túy: Thích lâu chủ không ngăn cản sao?

Phương Ứng Khán theo bản năng nói: Hắn không giúp đã là may rồi.

Mỗ Túy gật đầu: Nga ... Hầu gia cảm thấy Truy tam gia thế nào?

Phương Ứng Khán: tính cách Truy Mệnh ta không quá hiểu biết, nhưng có thể nói hắn là người hạnh phúc nhất toàn thành Biện Kinh.

Mỗ Túy: o Hầu gia trong lời nói rất có ý hàm mộ a ...

Phương Ứng Khán: Người ngăm xem có bao nhiêu người [đặc chỉ Vô Tình] cả ngày vì hắn quan tâm, lo lắng hân lạnh, nóng, sầu, phiền, tức giận, bị thương ...

Mỗ Túy cảm thán: Kinh thành đệ nhất mỹ nam tử quả là mị lực a, bất quá hiện tại Truy tam gia và Lý Hoại ở cùng nhau, những người khác [đặc chỉ Vô Tình] hẳn là bớt lo rất nhiều đi.

Phương Ứng Khán hừ mạnh một tiếng: Ta không có thấy ít đi. Phải nói hiện tại chỉ là thêm một tên Lý Hoại quan tâm hắn.

Mỗ Túy: Xem ra Hầu gia không thể so với hoàn cảnh của Truy tam gia a ...

Phương Ứng Khán: Người mới là không biết a, ta tiểu Hầu gia hoàn cảnh đều tốt đẹp, kỳ thật sau lưng đã nhận không biết bao nhiêu hiểu lầm cùng những đả ngộ không công bằng đi.

Mỗ Túy [ai dám cho người đả ngộ không công bằng, không phải là chỉ có Vô Tình thôi sao]: đúng vậy đúng vậy, Hầu gia cảm thấy Lý Hoại là người thế nào?

Phương Ứng Khán [“Thê nô” nhị hào]: Hắn đối với Truy Mệnh thực không còn gì để nói, chỉ thiếu ngày ngày đem phủng trong lòng.

Mỗ Túy: Nói như vậy tình cảm bọn họ thực không thường?

Phương Ứng Khán: Như keo như sơn.

Mỗ Túy: Vậy còn Thích lâu chủ?

Phương Ứng Khán [“Thê nô” nhất hào]: Thích Thiếu Thương là người trời sinh đại hiệp.

Mỗ Túy: o đây là khen ngợi sao?

Phương Ứng Khán: Là khen ngợi, ta còn có nửa câu chưa nói xong, nếu không có Cố Tích Triều.

Mỗ Túy hít sâu một hơi [đến phần trọng yếu đây]: tiểu Hầu gia thấy Vô Tình công tử thế nào?

Sau một lúc lâu trầm mặc, Phương Ứng Khán trả lời: Trà nơi đó quả không tệ.

Mỗ Túy: Trà không tệ?

Phương Ứng Khán gật đầu: Thực không tệ.

Mỗ Túy: Ngài có thể giải thích cụ thể một chút không? Cái gì không tệ?

Phương Ứng Khán: Đều không tệ.

Mỗ Túy đầu óc hướng tới nơi không bình thường kia, bắt đầu miên man suy nghĩ: Vấn đề cuối cùng, Hầu gia nói về chính mình đi.

Phương Ứng Khán nghiêm túc nói: Kỳ thật ta mới là người đơn thuần nhất.

Mỗ Túy khiếp sợ [da mặt của người mới là dày không ai địch nổi]: —— Quấy rầy tiểu Hầu gia rồi, tiểu nữ cáo từ.

Phương Ứng Khán: Đi thông thả, người đâu, tiễn khách.

Khi Mỗ Túy vừa bước ra khỏi phòng, chỉ nghe sau lưng truyền đến âm thanh của Phương Ứng Khán: Lần trước người phỏng vấn Truy Mệnh, văn chương viết quả không tệ, ta hy vọng lần này cũng có thể tốt như vậy.

Mỗ Túy cười đáp ứng: Nhất định, nhất định.

Ngày hôm sau, Kim Phong Tế Vũ lâu.

Cổ Tích Triều vừa ăn sáng vừa cầm tờ báo mới lên xem, Thích Thiếu Thương hỏi: Tích Triều, viết cái gì thế?

Cổ Tích Triều: Phương tiểu hầu gia ám chỉ Kim Phong Tế Vũ lâu là kinh thành nhất bá, theo lời lẽ mà đoán, Phương tiểu hầu gia muốn nói đến Phong Vũ lâu Cổ công tử.

Thích Thiếu Thương: — Hẳn đúng là thổ lộ tâm thân a.

Cổ Tích Triều: _ không có việc gì, ta đang xem xét tiệm cầm đồ của hân, vừa hay hân lại chính mình dâng lên tận cửa.

Thích Thiếu Thương: Đúng vậy, không thể giả ngốc để hân bôi nhọ danh dự của người.

Cổ Tích Triều đột nhiên buông chiếc đũa, khơi khơi lông mi.

Thích Thiếu Thương hỏi: Làm sao vậy?

Cổ Tích Triều đọc lời lẽ trên báo: Thích lâu chủ sợ vợ trầm trọng, tiểu Hầu gia khinh thường làm bạn.

Thích Thiếu Thương: _ Là ta khinh thường cùng hân làm bạn [miệng lưỡi hân quả không thể ngăn cản, ta không nói ra, là muốn hân dễ coi một chút a].

Cổ Tích Triều trong lòng âm thầm ghi nhớ nhất bút: Nam nhân của ta, đâu đến lượt người chỉ trích?! Gật đầu, tiếp tục đọc báo cho Thích Thiếu Thương nghe: Phương tiểu Hầu gia dùng trà để ẩn dụ rằng ngài cùng Vô Tình công tử về phương diện nào đó rất hài hòa.

Thích Thiếu Thương phun cười: Tiểu nha đầu này viết thái quá, Phương Ứng Khán chết chắc rồi, tháng này đừng nghĩ lên được tiểu lâu.

Cổ Tích Triều cũng buồn cười: Đâu chỉ tháng này, trong vòng ba tháng hân có cơ hội đi lên, ta sẽ viết cho hân chữ “Phục”.

Thích Thiếu Thương: Còn viết cái gì nữa?

Cổ Tích Triều: _ Cái này mới là khủng bố nhất, Phương tiểu hầu chân tâm thần ngôn, kỳ thật ngài mới là người đơn thuần nhất.

Thích Thiếu Thương: _ Quả nhiên, da mặt hân không phải là dày bình thường a.

7. Chương 7: Bát Thuốc Một Trọng

Cái chuyện đặc ý vênh váo thế này, cũng chỉ có Thích Thiếu Thương có cơ hội làm thôi.

— Cổ Tích Triều

Thích Thiếu Thương thực dễ chịu.

Cuộc sống thực sự quá dễ chịu.

So với lúc trước ở Liên Vân Trại, nơi đỉnh núi ngoài biên cương xa xôi kia, có thể nói là một trời một vực.

Không phải mỗi ngày chịu gió cát ngàn dặm trên sa mạc thổi, không cần ăn những đồ ăn kham khổ trước kia, cũng không còn những ngày đốt đèn tính toán mưu kế sự nghiệp. Hiện tại chỉ việc mỗi ngày trước bữa cơm chiều, đem những sổ sách Cổ Tích Triều đã sửa sang hoàn hảo ký vào là xong, còn thường ngày cứ ra ngoài uống rượu, nói chuyện sinh ý, vẫn có thể nhìn vàng bạc cuộn cuộn chảy vào Kim Phong Tế Vũ lâu, thực sự là hưởng thụ a.

Đương nhiên tất cả những thành quả này, đều phải cảm tạ chính mình có được “hiền thê”.

Nhắc tới việc này, trong lòng Thích Thiệu Thương liền dâng lên một trận đặc chí. Còn có ai được như hần, giành được sự coi trọng của tuyệt thế nhân tài Cổ công tử, được người kia toàn tâm toàn ý tương trợ?

Kỳ thực thời điểm vừa tiếp nhận Kim Phong Tế Vũ lâu, Cổ Tích Triều cũng đã khiến Thích Thiệu Thương lo lắng muốn chết một trận, chỉ sợ người kia vì xử lý công việc của Phong Vũ lâu mà thân thể không chịu nổi. Nhưng qua một thời gian, Thích Thiệu Thương cũng không còn lo lắng nữa, Cổ Tích Triều không những không phiền lụy, lại còn xử lý hoàn hảo tất cả lâu vụ với một bộ dáng thực sự vui vẻ.

Chỉ là Cổ Tích Triều không phải người ưa huyền ảo, ngày thường chỉ ru rú trong nhà, đối với ai cũng lãnh đạm, đến nỗi phong thái khí chất hoàn toàn không thua Truy Mệnh, nhưng trong lòng những người ở kinh thành, khi xếp hạng mỹ nam tử, chỉ đứng hàng đệ nhị.

Với Thích Thiệu Thương thì đây là chuyện tốt, hần cũng không muốn đem Cổ Tích Triều ra ngoài khoe khoang. Tỷ như lúc ban ngày chỉ đem một chuyện không tốt đi khoe, hần đã làm ra chuyện thiên hạ đệ nhất ngu xuẩn rồi.

Cho nên, Kim Phong Tế Vũ lâu bên ngoài vẫn như cũ là do lâu chủ Thích Thiệu Thương định việc đại sự, nhưng bên trong, dù chuyện lớn hay nhỏ, trước đều phải qua Cổ Tích Triều.

Có một lần Truy Mệnh không nghĩ ra được vì cái gì Cổ Tích Triều có thể mãi bình thản như thế đứng sau lưng Thích Thiệu Thương, bèn hỏi Cổ Tích Triều: Triều Triều, người không phải mọi chuyện đều giải quyết, tài hoa hơn người sao? Vì cái gì hiện tại mọi công lao đều là cho Thích đại ca?

Cổ Tích Triều cười cười, thản nhiên trả lời: Lúc còn trẻ khinh cuồng, luôn cuồng vọng tự đắc, muốn làm quan làm tướng. Sau này ta hiểu được, trên đời có rất nhiều loại người, có người trời sinh ra đã là đế vương, có người trời sinh lại là khất cái. Mà chính ta cũng không phải người có thể làm thủ lĩnh, ta thích hợp làm mưu sĩ hơn. Thích Thiệu Thương trời sinh đã có thể làm thủ lĩnh, hần có khả năng làm cho người khác tự giác quy phục hoàn toàn. Như bây giờ, cũng không việc gì phải mang bộ mặt nghiêm nghị giả tạo đi ứng phó với người đời, thoải mái tự tại, không phải là rất tốt hay sao?

Truy Mệnh: Người sao lại cam nguyện đứng sau lưng Thích đại ca?

Cổ Tích Triều vung tay lên phía trên cái bàn, tạo thành cái bóng bên dưới: Người xem, có quang nhất định sẽ có ánh, nơi có ánh nhất định sẽ có quang, người liệu có thể nói giữa quang và ánh, cái nào phía trước, cái nào phía sau? Ta với Thiệu Thương, tựa như đồng quang ảnh, sóng vai mà đứng, chẳng phân biệt được trước sau. Cái gọi là trước sau, bất quá là ý kiến phiên diện của người ngoài mà thôi.

Truy Mệnh mở to mắt, nhìn chăm chăm cái bàn nửa ngày, mới chậm rãi nói: Thích đại ca kiếp trước tích bao nhiêu phúc kiếp này mới đụng được người a.

Cổ Tích Triều: ____

Phương Ứng Khán tìm Thích Thiệu Thương và Lý Hoại cùng uống rượu. Lý Hoại kêu hạ nhân báo với Phương Ứng Khán: Hần gần đây vô cùng bận rộn giám sát người dưới tròng kiến lão lâu, không có thời gian rảnh.

Thích Thiệu Thương đứng hẹn tới nơi.

Phương Ứng Khán: Người nói, đầu óc Lý Hoại có phải hỏng rồi không, lão lâu bị hủy thật sự quá tốt, chặt đứt đường lui của Truy Mệnh, khiến Truy Mệnh an tâm ở lại Lý viên, vậy mà Lý Hoại còn đi tròng kiến làm gì?

Thích Thiệu Thương: Ta nghe Tích Triều nói, Lý Hoại sợ về sau Truy Mệnh nghĩ đến việc trở về Lục Phiến Môn, dù đến ở nhờ phòng của ai hần cũng thấy không vui, vẫn là đem lão lâu xây lại thì hơn.

Phương Ứng Khán: Còn muốn để Truy Mệnh trở về?

Thích Thiệu Thương: Hai người ở cùng nhau, không có khả năng cả đời cũng không cãi vã. Với tính cách Truy Mệnh, hần là sẽ không giống Tích Triều không cho ta vào phòng, hần nhất định sẽ tự đi ra ngoài. Lý Hoại cũng là lo lắng Truy Mệnh khi đó không có nơi nào để đi, lại đi gây họa.

Phương Ứng Khán: o Lý Hoại phòng ngừa đúng là chu đáo a.

Thích Thiếu Thương: _Vời tính cách của Truy Mệnh, đúng là cần phải quan tâm nhiều.

Phương Ứng Khán: Hôm nay ta tìm người đến, kỳ thật là muốn nói với người một chuyện.

Thích Thiếu Thương: Người nói đi.

Phương Ứng Khán kéo Thích Thiếu Thương qua, ghé vào lỗ tai hắn, thấp giọng thì thầm một trận.

Thích Thiếu Thương giật mình: Nguyên lai người với Vô Tình còn không có?! Trên báo chí nói người đã đem y ăn sạch sẽ rồi mà?

Phương Ứng Khán: _ hự, hự.... nói nhỏ chút. Người muốn cho toàn kinh thành nghe được a.

Thích Thiếu Thương: Vậy Truy Mệnh nói đêm qua người đi lên không phải sự thật?

Phương Ứng Khán: Là thật.

Thích Thiếu Thương nghi hoặc, cao thấp đánh giá Phương Ứng Khán, không rõ hàm ý gì.

Phương Ứng Khán: Đừng nhìn, ta tuyệt đối bình thường.

Thích Thiếu Thương: Kia vì cái gì?

Phương Ứng Khán: Đây là vấn đề mấu chốt ta muốn hỏi người, người với Cố Tích Triều lúc trước làm thế nào để định ai trên ai dưới?

Thích Thiếu Thương: _ _ _ Chúng ta không có định qua việc này.

Phương Ứng Khán: o kia, kia Chẳng lẽ người ở bên dưới?

Thích Thiếu Thương nghiêm túc: Ta đương nhiên là ở phía trên.

Phương Ứng Khán: Vậy ... Cố Tích Triều lúc trước sao lại đồng ý? Các người không thương lượng?

Thích Thiếu Thương ném cho Phương Ứng Khán một cái nhìn đại đại xem thường: Việc này từ từ rồi sẽ thương lượng hảo. Trong mệnh tám thước, khó cầu một trượng. Người nếu tám thước, dù có thương lượng cũng không thể thương lượng thành một trượng. Thiết nghĩ đến khi đó người cũng không nên nghĩ nhiều như vậy.

Phương Ứng Khán: _

Phương Ứng Khán và Thích Thiếu Thương chụm đầu tán gẫu, không hề để ý tới khi hai người mới nói được một nửa, tiểu nhị đi ra cửa đón tiếp một người mới đến, nhẹ nhàng kêu một tiếng: Tam gia.

Vân Lai lâu chỉ có một tam gia.

Toàn thành Biện Kinh cũng chỉ có một tam gia.

Truy tam gia.

Truy Mệnh tới quả đúng lúc.

Hai người vừa nói xong chuyện Lý Hoại, Truy Mệnh đã tới rồi, đem chuyện hai người nói thu vào tai một chữ cũng không rời.

Không phải Truy Mệnh muốn nghe lén.

Thật sự là hai người nói chuyện quá lớn.

Ngồi ở tiểu gian cách vách có thể nghe được nhất thanh nhị sở.

Truy tam gia hôm nay đến Vân Lai lâu phá lệ không hề uống rượu, ngồi xuống một lát liền rời đi.

Kim Phong Tế Vũ lâu, phòng lâu chủ.

Cố Tích Triều: Người khẳng định hắn nói vậy?

Truy Mệnh: Ân.

Cố Tích Triều: Người không uống rượu?

Truy Mệnh: Ta vốn tính đi uống rượu.

Cố Tích Triều không nói. [Hảo cho người Thích Thiều Thương, loại chuyện này cũng công khai đem ra nói với loại người như Phương Ứng Khán, người cứ dắc ý đi, đến phương hướng cũng không còn phân rõ].

Truy Mệnh: Ta cảm thấu Thích đại ca cũng quá phận rồi, như thế nào cũng không thể nói loại sự tình này trước mặt Phương Ứng Khán.

Cố Tích Triều: Hừ, hần là muốn đi thư phòng hảo hảo xem sách.

Truy Mệnh: __ Triều Triều, người bỏ Thích đại ca để ra ngoài à?

Cố Tích Triều: Không phải chứ?

Truy Mệnh: Ta còn nhớ người nói đến Lý viên cùng ở với ta.

Cố Tích Triều: Dựa vào cái gì muốn ta ra ngoài? Muốn ra đương nhiên phải là hần ra! Nói sau, ta sao có thể đến Lý viên ở với người, ta cũng không muốn bị Lý Hoại oán hận.

Truy Mệnh:///

Ban đêm, Thích Thiều Thương trở lại Kim Phong Tế Vũ lâu liền thấy Dương Vô Tà đứng trước cửa lớn. Mà khi Dương Vô Tà đứng đợi mình trước cửa lớn, đều có nghĩa là Kim Phong Tế Vũ lâu đã xảy ra chuyện rồi.

Thích Thiều Thương: Dương tổng quản, xảy ra chuyện gì?

Dương Vô Tà: Lớn chuyện rồi.

Thích Thiều Thương: Chuyện gì?

Dương Vô Tà: Thuộc hạ cũng không biết.

Thích Thiều Thương: Vậy người đứng đây làm gì?

Dương Vô Tà: Thuộc hạ thăm nghĩ nên nói cho lâu chủ hay, toàn bộ hạ nhân của lâu chủ đã bị đuổi ra, cho vào thư phòng.

Thích Thiều Thương: o

Dương Vô Tà: Còn có, lâu chủ ngày mai sẽ bắt đầu xử lý các hạng mục công việc lớn nhỏ trong lâu, thỉnh lâu chủ dậy từ sáng sớm.

Thích Thiều Thương: Tích Triều vì cái gì đột nhiên nổi giận?

Dương Vô Tà: Thuộc hạ không biết, Cố công tử còn phân phó ta chuyển đến lâu chủ, thỉnh lâu chủ tự trọng, không cần tới gần lâu phòng trong vòng mười trượng.

Thích Thiều Thương: __ Tích Triều nói sẽ giận ta bao lâu?

Dương Vô Tà: Thuộc hạ không biết, Cố công tử chỉ nói chờ y ngày nào đó già đi, sẽ là lúc bỏ lệnh cấm túc lâu chủ.

Thích Thiều Thương: t __ t

8. Chương 8: Nhất Tiêu Hồn Sự

Thật không nghĩ tới cũng có ngày có chuyện khiến cho Truy Mệnh buồn bực nhường này.

— Cố Tích Triều

Gần đây có người rất thống khổ.

Có hai người rất thống khổ.

Nguyên bản thống khổ chỉ có một người.

Nhưng gần đây lại biến thành hai.

Thực sự có thể nói đây không phải lỗi của anh, cũng chẳng phải lỗi của tôi.

Hai người kia chính là Thích Thiều Thương và Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán thống khổ là chuyện bình thường, đúng như lời Phương tiểu hầu gia đã nói: Từ ngày hi lý hồ đồ lúc nào cũng mong mỏi đến Lục Phiến Môn thăm vị kia, chính bản thân không có lấy một ngày an ổn.

Nhưng Thích Thiều Thương thống khổ có chút không bình thường.

Nói đến chuyện Thích Thiều Thương cùng Cố Tích Triều ở chung một chỗ, mấy năm đầu, quan hệ hai người là: như keo như sơn, như đường như mật ngọt.

Tuy rằng đôi khi cũng có hờn có giận, có tiểu biệt, nhưng luôn rất nhanh sẽ lại giống như tình này thiên hoàn địa chuyển cũng không chia.

Nhưng tình huống lần này hoàn toàn không giống trước kia.

Thích Thiều Thương ở thư phòng Kim Phong Tế Vũ lâu đã gần một tháng, bị vô số sổ sách sự vụ phiền đến, quả là muốn lên đỉnh tháp nhảy xuống! Nhưng Cố Tích Triều vẫn như cũ không nói lời nào, cũng chính là Thích Thiều Thương, trong phạm vi mười trượng quanh lâu nội, một bước cũng không được tiến vào.

Khi Phương Ứng Khán gặp lại Thích Thiều Thương, Thích Thiều Thương tóc tai rối bù, râu ria cũng mọc đầy, lộ ra đôi mắt thâm quầng hốc hác, trong ánh mắt đầy tơ máu, bộ dáng như muốn ăn thịt người vậy.

Phương Ứng Khán: —— Người như thế nào lại thành bộ dáng này?

Thích Thiều Thương lắc đầu, nói cũng thấy khổ cực, nhưng vẫn là không thể nói cho Phương Ứng Khán hay sự vụ trong lâu khiến mình phiền muộn chết, ban đêm không được ôm Cố Tích Triều ngủ còn không nói, ban ngày lại thường thấy Cố Tích Triều thanh sam phiêu phiêu, phong thái càng hơn trước kia, “đi ngang qua” thư phòng, trong lòng chỉ có thể thống hận đập đập trên dưới một trăm tiểu miêu móng vuốt đã muốn giương lên rồi. Nếu không được Cố Tích Triều đồng ý, chính hần đời này đừng nghĩ có thể lại bước vào cửa phòng Cố Tích Triều. Thở thật dài một hơi: Người không hiểu, người không hiểu, ta về sau sẽ không bao giờ cùng người nói chuyện về Tích Triều nữa.

Phương Ứng Khán: Ai, ta vốn muốn tìm người thương lượng, nhưng nhìn người bây giờ, quên đi!

Thích Thiều Thương: Thương lượng chuyện gì?

Phương Ứng Khán: Ta hiện tại đến cả sân Lục Phiến Môn còn không thể vào được.

Thích Thiều Thương: Cấp, người nghĩ rằng ta so với người còn tốt hơn chăng?

Phương Ứng Khán: Việc này không thể cứ để như vậy, chúng ta phải cùng suy nghĩ biện pháp, đầu tiên người phải làm Cố Tích Triều nguôi giận, như vậy mới có thể dùng tài năng của hần giúp ta nói chuyện với Vô Tình.

Thích Thiều Thương: Việc Tích Triều tức giận nếu có giải pháp, ta còn đứng đây làm gì.

Phương Ứng Khán: Hiện tại chỉ có thể tìm Lý Hoại hỗ trợ.

Thích Thiều Thương: Hẳn gần đây có vẻ rất tốt đẹp, ta thấy hẳn với Truy Mệnh tựa như lên núi ẩn cư rồi, không thấy đâu nữa.

.....

Đồng thời, Kim Phong Tế Vũ lâu, lâu chủ phòng.

Cố Tích Triều bỏ chút thức ăn vào trong bát của con vẹt, đối với người vừa bước vào phòng đã tước đoạt bữa sáng của mình ăn cho sạch sẽ, không khách khí nói: Ta nói, người định tính thế nào? Cứ năm hôm ba bữa lại bỏ chạy đến chỗ ta.

Truy Mệnh: Triều Triều, người không chào đón ta tới sao?

Cố Tích Triều liếc mắt trừng Truy Mệnh một cái: Người nói thực đi, Lý Hoại làm sao vậy? Người vì cái gì trốn tránh hẳn? Ở Lý viên không vui?

Truy Mệnh: _Hẳn đối với ta rất tốt, không phải không vui

Nửa ngày không có hồi âm, Cố Tích Triều quay đầu, phát hiện Truy Mệnh ngồi cạnh bàn mặt đỏ bừng, bộ dạng muốn nói lại thôi: Người đỏ mặt cái gì?

Truy Mệnh: không.....không.....

Cố Tích Triều tới lui nhìn Truy Mệnh, hiểu được chuyện này khẳng định là rất khó nói, hạ giọng hỏi nhỏ: Như thế nào? Lý Hoại khi dễ người?

Truy Mệnh lắc đầu: không phải, là cái kia, cái kia ân, người biết đấy, chính là chuyện đó.

Cố Tích Triều: _Chuyện ban đêm?

Truy Mệnh gật gật đầu: _____///

Cố Tích Triều nhíu mày, theo lý thuyết thì đây là chuyện của Truy Mệnh và Lý Hoại, như thế nào cũng không tới phiên mình quản. Nhưng cũng không biết Lý Hoại kia thường thường có vấn đề gì, nếu không phải chuyện lớn, Truy Mệnh thế nào cũng sẽ không mở miệng nói với mình, chẳng lẽ là: Hẳn, làm bị thương người?

Truy Mệnh thẳng từ lỗi tai đến cổ đều đỏ rực, cúi đầu, thanh âm nhỏ đến không thể nghe thấy: Không.

Cố Tích Triều: Người không nói, ta thực sự cũng không thể đoán ra a.

Truy Mệnh: Ân, chính là, chính lànhiều quá ngày ngày ta còn phải phá án, có chút không tiêu.

Cố Tích Triều: o

Trong phòng nhất thời lâm vào trầm mặc. Truy Mệnh xấu hổ, ngượng ngùng không nói thêm gì nữa, Cố Tích Triều thì chần động, thâm nghĩ trong lòng, thật đúng là không tưởng tượng được Lý Hoại lại đến cái mức này. Loại sự tình này Cố Tích Triều cũng không có biện pháp nào mở miệng đi nói với Lý Hoại, chỉ có thể dựa vào Truy Mệnh mà thôi. Bất quá hiện tại cuối cùng Cố Tích Triều cũng hiểu được Truy Mệnh vì cái gì nhất định tưởng và muốn mình vì chuyện xảy ra với Thích Thiều Thương sẽ đến Lý viên ở. Chỉ e mình mà đi, Lý Hoại luôn bận tâm chuyện Truy Mệnh kia hẳn sắc mặt sẽ không tốt đi.

Sau một tuần trà.

Cố Tích Triều: Việc này nếu người không muốn, cũng không cần quá nhiều lần từ chối hẳn, cứ cùng hẳn nói rõ là được rồi.

Truy Mệnh: _ Hẳn sẽ không nghe ta. Người giúp ta đi nói đi.

Cố Tích Triều: Việc này ta không giúp được, Lý Hoại nếu biết người dù nói với ta cũng không nói với hẳn, phiền toái của người sẽ không chỉ chuyện này thôi đâu. Người cứ làm cho hẳn nhìn đến ăn không đến, khiến hẳn khó chịu, còn lo hẳn không nghe lời người sao?

Truy Mệnh: Này dùng được sao?

Cố Tích Triều: _Cam đoan vạn lần thử vạn lần linh.

Lý viên, phòng khách.

Thời điểm Thích Thiệu Thương và Phương Ứng Khán đến, Lý Hoại đang cùng một đám người bàn chuyện trùng kiến lão lâu, thấy hai người liền cho những người khác lui đi, rót hai chén trà xanh: Đến, uống trà trước đã.

Phương Ứng Khán: Chuyện lão lâu người còn vướng mắc gì mà không nhanh lên?

Lý Hoại: Trước kia xây không chắc, lần này làm chắc chắn chút. Các người đây không có việc gì làm sao không đi Tam Bảo Điện đi?

Thích Thiệu Thương thở dài: Người cũng biết?

Lý Hoại chỉ chỉ tờ báo trên bàn: Thích lâu chủ một mình ở thư phòng hơn tháng, Phương tiểu hầu gia không thể vào Lục Phiến Môn, không chỉ trên báo có, người người cũng bàn tán không dứt, mở ra không biết bao nhiêu bàn cược, cược xem các người khi nào được “Bỏ lệnh cấm”.

Phương Ứng Khán: Không phải người cũng đi cược chứ?

Lý Hoại cười xấu xa nói: Ta như thế nào có thể làm chuyện không nghĩa khí như vậy ta chỉ làm đại lý thôi.

Thích Thiệu Thương, Phương Ứng Khán: _ Người ngoan.

Lý Hoại: Ta biết các người đến vì chuyện gì, kỳ thật ta làm sao lại không hi vọng các người tốt đẹp, nhưng là Truy Mệnh lần này vô luận như thế nào cũng sẽ không đi nói tốt cho các người.

Thích Thiệu Thương: Vì cái gì?

Lý Hoại: Việc này chính Truy Mệnh nói cho Cố Tích Triều, người nói hắn như thế nào sẽ giúp người đi nói chuyện? Ta nếu tìm hắn giúp người, hắn hắn sẽ không vui.

Thích Thiệu Thương: _ _ Ta nói Tích Triều làm sao mà biết được.

Lý Hoại: Theo ta thấy người nên tự mình đi tìm Truy Mệnh, hắn có thể mới giúp người, Truy Mệnh rất mềm lòng, chỉ cần kể khổ vài câu, hắn nhất định giúp.

Thích Thiệu Thương thở dài: Cũng chỉ có thể như vậy.

Lý Hoại nói với Phương Ứng Khán: Đợi đến khi Cố Tích Triều không giận Thích Thiệu Thương nữa, người nhờ hắn nói với Cố Tích Triều giúp chuyện người và Vô Tình, loại sự tình này chưa nói đến Truy Mệnh khẳng định không muốn đi nói, chính là dù hắn có nguyện ý đi, lời hắn nói trước mặt Vô Tình cũng không có tác dụng gì.

Phương Ứng Khán gật gật đầu: Ta biết, nếu không cũng sẽ không theo hắn tới tìm người.

Lý Hoại: Việc này không thể vội, từ từ sẽ giải quyết được thôi.

Thích Thiệu Thương, Phương Ứng Khán: o Người đương nhiên không vội.

.....

Lý Hoại vô luận thế nào cũng không thể tưởng được, ngay khi chính mình thần thanh khí爽 cùng hai vị mình hữu bầy mưu tính kế, chính mình cũng đã đưa chân vào vạn mệnh bi thảm chẳng khác gì họ rồi.

9. Chương 9: Trương Lương Kế

Sự thật chứng minh, ba tên thợ giày thối ra chiều, Gia Cát Lượng cũng vô pháp đoán được.

— Cố Tích Triều

Lục Phiến Môn, tiểu lâu.

Vô Tình buông chén trà trong tay, nhìn người bên cạnh bàn ôm kiếm ngồi thẳng tắp, khe khẽ thở dài: Người

Không có thanh âm.

Vô Tình không muốn nói gì, cũng không biết nên nói gì, đành ngừng lại, tiếp tục vùi đầu đọc đồng hồ sơ án chất đầy trên bàn.

Đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, một bóng áo trắng vụt tiến vào: Đại sư huynh, người mấy ngày nay buồn phiền thế nào lại chỉ ở trong lâu

Khi Truy Mệnh nhìn đến cảnh tượng kì dị trong phòng, đầu tiên là ngẩn ngơ, rồi đem nửa thanh âm nuốt trở lại, nâng tay dụi mắt, quơ quơ đầu hỏi Vô Tình: Ta đang bị ảo giác hay sao?

Vô Tình bắt đắc dĩ: Người không bị ảo giác, là thật.

Truy Mệnh hắc hắc cười hai tiếng, xoa xoa đầu: Thích đại ca, người ở đây a.

Thích Thiếu Thương: Ân, là ta.

Truy Mệnh dùng ánh mắt hướng Vô Tình, ngẫm hỏi có chuyện gì mà Thích Thiếu Thương lại ở trong này? Vài ngày gần đây Thích Thiếu Thương đột nhiên đổi tính, cả ngày đi theo bên người Vô Tình, hề đến chỗ Vô Tình là có thể thấy Thích Thiếu Thương, nên ngay cả thần kinh thô như Truy Mệnh cũng cảm giác được có chuyện dị thường.

Vô Tình: Người hỏi hần đi, hần theo ta vài ngày, còn chưa có mở miệng câu nào.

Truy Mệnh đi vòng vòng quanh hai người: Đại sư huynh, người không phải ta, nên Thích đại ca dù có không mở miệng, người hần cũng biết hần muốn làm gì đi?

Vô Tình trong lòng đã hiểu nhưng vẫn giả bộ hồ đồ: __Lần này thật sự không biết.

Truy Mệnh sờ sờ cằm, tiến đến trước mặt Thích Thiếu Thương nhìn kỹ, sau đó đúc kết được một câu thăm thía: Thích đại cangười.....cũng không thể làm chuyện có lỗi với Triều Triều a.....

Vô Tình cúi đầu che miệng, Thích Thiếu Thương mặt có chút vắn vẹo: __Truy Mệnh, đừng nói vậy, ta sao có thể làm vậy.

Truy Mệnh: Vậy người như thế nào đột nhiên lại biến thành Phương Ứng Khán? Cũng chỉ có hần mới luôn cả ngày quần quýt lấy đại sư huynh như vậy. Người tìm đại sư huynh có chuyện gì thì nói thẳng ra a.

Thích Thiếu Thương: Ai, kỳ thật ta cũng đi tìm người, bất quá tìm khắp nơi đều không thấy.

Truy Mệnh: Hắc hắc, gần đây, gần đây ra ngoài phá án tử, đều rất bận rộn a.

Thích Thiếu Thương trầm nghĩ, người là vội vàng trốn Lý Hoại đi.

Vô Tình: Tốt lắm, người ngày đầu tiên tới, ta cũng đã nói qua, đây là việc riêng của các người, ta không tiện nhúng tay.

Thích Thiếu Thương: Truy Mệnh.....

Truy Mệnh: Hắc... Thích đại ca, việc này chính là người không đúng, ta không giúp a.

Thích Thiếu Thương:.....

Ba ngày sau, Lục Phiến Môn, tiểu lâu.

Vô Tình: Người cả ngày đều đến chỗ ta, không sợ Cố Tích Triều mất hứng?

Mấy ngày nay Cố Tích Triều mỗi khi đến tìm Vô Tình, vừa nghe tiểu đồng nói Thích Thiếu Thương ở trên, cái gì cũng không nói, liền rời đi.

Vô Tình đối với hành vi của Thích Thiếu Thương thập phần bất đắc dĩ, tự nhủ Thích đại lâu chủ hẳn là nghĩ nếu Vô Tình không hỗ trợ, chính hẳn sẽ ngày ngày đến Lục Phiến Môn ăn cơm miễn phí. Mà Thích đại lâu chủ từ xưa tới nay luôn vô tư viện trợ kinh tế miễn phí cho Lục Phiến Môn, nên Vô Tình cũng ngại, không tiện cự tuyệt hẳn ngay tại cửa.

Nhưng thật không ngờ Thích đại lâu chủ cư nhiên lại là loại người có sức chịu đựng (mặt dày) kinh người, luôn mang một bộ dáng quyết theo Vô Tình đến cùng.

Thích Thiếu Thương nhún nhún vai, dù chính hẳn đến chỗ Vô Tình, cũng không sợ tên Phương Ứng Khán kia oán thăm: Người có thể lý giải mục đích của ta, hẳn cũng có thể lý giải.

Vô Tình cười khê: Người có biết một trận chiến nổi danh nhất của ta không?

Thích Thiếu Thương: Cùng sát thủ Chi Vương năm ngày năm đêm giằng co, cuối cùng dùng tình nhân lệ tiễn hẳn lúc này đã mệt đến chết.

Vô Tình: Vậy người có biết ta và Phương Ứng Khán quen nhau đã bao lâu không?

Thích Thiếu Thương: Mười năm.

Vô Tình: Biết hẳn thích ta đã bao lâu không?

Thích Thiếu Thương: Mười năm.

Vô Tình: Người cảm thấy hai chúng ta, ai nhẫn nại hơn?

Thích Thiếu Thương không có trả lời.

Bao nhiêu ngày Thích Thiếu Thương quần quýt lấy Vô Tình, Lý Hoại cũng ngần ấy ngày muốn lĩnh giáo kì nghệ (chơi cờ) hàng đầu, ngày ngày đến Kim Phong Tế Vũ lâu.

Kim Phong Tế Vũ lâu, phòng lâu chủ.

Cố Tích Triều: Chiếu tướng.

Lý Hoại: Cố công tử quả là kì nghệ hảo, Lý Hoại cam lòng nhận thua.

Cố Tích Triều bưng trà nhấp một ngụm, tà tà liếc Lý Hoại một cái: Lý công tử quả là một tình nhân tốt, ném công trình trùng kiến lão lâu lớn như vậy mặc kệ, Truy Mệnh ngày ngày bận rộn phá án cũng không chiếu cố đến, đột nhiên lại nổi hứng thú đến lâu của ta. Như thế nào chứ không phải Lý công tử ngại Lý viên quá nhỏ, nên để ý đến Kim Phong Tế Vũ lâu của ta đi?

Lý Hoại: Ha ha, đâu có đâu có, ta đến đây thật sự là muốn mời Cố công tử chiếu cố a, chỉ cần Cố công tử đồng ý, thù lao không thành vấn đề.

Truy Mệnh gần đây suốt ngày ra bên ngoài phá án cũng là chủ ý của Cố Tích Triều, nên hiện tại làm gì có khả năng sẽ đi giúp Lý Hoại nói chuyện: Ta là người của Kim Phong Tế Vũ lâu, chuyện Lục Phiến Môn phân công xử lý án tử đầu tới phiên ta quản. Lý công tử tìm lầm người rồi, việc này nên tới tìm Vô Tình.

Lý Hoại: Ta với Vô Tình công tử thật sự là không có giao tình gì, Cố công tử là bạn thân của Vô Tình công tử, cho nên tại hạ mới mạo muội nhờ vả, hy vọng Cố công tử xuất thủ tương trợ a.

Cố Tích Triều: Lý công tử khi tiến vào đường như chỉ nói tới lĩnh giáo kì nghệ của ta.

Lý Hoại: Ách.....đúng vậy.....

Cố Tích Triều: Chúng ta tiếp tục chơi cờ đi.

Lý Hoại: _Hảo, chơi cờ, chơi cờ.

Sau khi Lý Hoại cáo từ, Cố Tích Triều đứng trong viện khê thở dài, Dương Vô Tà đứng bên lập tức hỏi: Công tử làm sao vậy?

Cố Tích Triều lắc đầu: không có gì.

Dương Vô Tà: Công tử không phải mấy ngày gần đây quá thanh nhàn mà thở dài chứ?

Trùng mắt liếc Dương Vô Tà một cái, Cố Tích Triều cười: Có Lý Hoại đến chơi cờ với ta cũng tốt rồi, so với đi tìm Vô Tình chơi cờ, dù sao kì nghệ cũng đều thấp hơn ta.

Dương Vô Tà: Kia công tử vì cái gì thờ dài?

Cố Tích Triều:— Kì nghệ Lý Hoại, không đánh cũng thắng a.....

Dương Vô Tà:—

Gần đây Lục Phiến Môn có thêm bộ khoái, bộ khoái này trước kia xem như dân bán trú của Lục Phiến Môn, nhưng gần đây lại biến thành nửa bộ khoái Lục Phiến Môn.

Bên ngoài giúp Lục Phiến Môn hoàn thành không ít án tử, nghiêm nhiên trở thành Lục Phiến Môn tân “nòng cốt”.

Bất quá, đây là một bộ khoái đặc biệt.

Đặc biệt ở chỗ, làm cho tập thể Lục Phiến Môn vốn phi thường quen thuộc hần mê mang – bộ khoái mới Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán làm cho tất cả Lục Phiến Môn thực mê mang.

Không biết là lần thứ mấy sau khi hội họp xong, Gia Cát Tiểu Hoa nhìn đến Phương Ứng Khán đang chờ ở đại môn thẳng tắp đi tới chỗ Truy Mệnh.

Dùng sức dụi dụi mắt, xác định chính mình không nhìn nhầm, lại vụng trộm liếc đại đồ đệ của mình một cái, vẫn thấy biểu tình như cũ ngàn năm không đổi kia.

Gia Cát Tiểu Hoa thực mê mang.

Quay qua Lãnh Huyết, Gia Cát Tiểu Hoa nghiêm túc hỏi: Lãnh Huyết, người vừa rồi nhìn thấy gì?

Lãnh Huyết: Phương Ứng Khán ở cửa đợi Truy Mệnh, sau đó cùng đi ra.

Gia Cát Tiểu Hoa hít một ngụm lãnh khí: Ta quả nhiên không có hoa mắt, đây là có chuyện gì, Phương Ứng Khán không phải thích Vô Tình sao? Như thế nào lại cùng Truy Mệnh ngày ngày đi cùng nhau? Lý Hoại đâu?

Lãnh Huyết: Ta không biết, sư phụ nếu muốn biết có thể đi hỏi đại sư huynh.

Gia Cát Tiểu Hoa: _Nếu thật sự tình cảm đã thay đổi, ta không có gốc mà đi đến hỏi Vô Tình.

Lãnh Huyết:— Sư phụ, người suy nghĩ nhiều quá, Phương Ứng Khán chỉ là gần đây thường kiếm Truy Mệnh ra ngoài uống rượu chút, cùng hần đi tra án tử, dù sao đối với Lục Phiến Môn cũng không có ác ý.

Gia Cát Tiểu Hoa: Phương Ứng Khán tìm Truy Mệnh uống rượu, còn giúp hần tra án tử? Thân ta sắp không đứng nổi nữa rồi a.

Lãnh Huyết: Sư phụ.....bình tĩnh, bình tĩnh.....

Ngày hôm sau, phòng hội họp, Lục Phiến Môn.

Gia Cát Tiểu Hoa một bước tiến vào phòng họp liền phát hiện Vô Tình đã đến, đang nghiêm túc đọc báo, vội hỏi: Vô Tình, có tin tức gì sao?

Vô Tình đọc một đoạn: Vô Tình công tử cùng Phương tiểu hầu gia tình biến, Phương tiểu hầu gia ngược lại điên cuồng theo đuổi Truy tam gia của Lục Phiến Môn do biết Truy tam gia cùng phú thương họ Lý cảm tình mãnh liệt đã qua, rượu nồng cũng phai nhạt, không qua được khảo nghiệm, đã tu thành chính quả.

Gia Cát Tiểu Hoa một bên trộm ngắm biểu tình của Vô Tình, một bên kinh ngạc nói: Đây chính xác là đại tin tức a!

Vô Tình lạnh lùng trả lời: Sư phụ bán được không ít tiền đi? Đủ chi tiêu nửa năm không?

Gia Cát Tiểu Hoa:— đủ....đủ....người sao lại biết là ta?

Vô Tình: Hừ, ta thấy những người khác không rõ tình huống như thế tuyệt không dám dễ dàng bán tin.

Gia Cát Tiểu Hoa:— Ta là sư phụ các ngươi, ta phải hiểu các ngươi chứ.

Vô Tình:_____

Vân Lai lâu.

Phương Ứng Khán: Ba mươi vò Trúc Diệp Thanh ba mươi năm.

Truy Mệnh cần chiếc đũa lắc đầu, vẽ mặt khinh thường.

Phương Ứng Khán: Thêm hai mươi vò nữ nhi hồng trăm năm.

Truy Mệnh hừ một tiếng, tuy rằng rất muốn rất muốn có, nhưng lại nhớ Cố Tích Triều tối qua đã căn dặn, đề chặt cơn thèm rượu trong lòng, cần đũa.

Phương Ứng Khán: Thêm mười đàn rượu cống phẩm đại nội trân quý.

Truy Mệnh dùng sức lắc đầu, cần chiếc đũa đến thanh âm cũng không thể phát ra.

Phương Ứng Khán cau mày, cần môi: Hầm rượu Thần Thông hầu phủ của ta sau này tùy ngươi ra vào.

Lấy ra chiếc đũa trong miệng, Truy Mệnh ngáp một cái thật lóp, tỏ vẻ lời nói của Phương Ứng Khán không có chút lực dụ hoặc nào.

Phương Ứng Khán:— Ngươi ra giá đi, chỉ cần ngươi có thể khiến Vô Tình bỏ đi lệnh cấm với ta, ta sẽ đồng ý hết.

Truy Mệnh nhìn Phương Ứng Khán, sáng lạn cười, vươn tay, những ngón tay trắng nõn nhấc một bên tai Phương Ứng Khán: Đưa lỗ tai lại đây.....

10. Chương 10: Quá Trường Thê

— Cố Tích Triều

Bởi Thích Thiều Thương và Phương Ứng Khán phạm phải sai lầm không thể tha thứ, nên mới bị Cố Tích Triều và Vô Tình cự tuyệt ngay ngoài cửa. Nhưng Lý Hoại không gặp được Truy Mệnh quả có chút oan uổng. Ba người họ không cam lòng bị đối đãi như thế, liền họp lại, cùng nhau thương lượng, ra quyết định tiêu diệt từng bộ phận. Lúc này quả thật rất khó thấy được ái nhân của mình, cho nên chỉ có cách thay phiên đi thuyết phục đối tượng, mới hy vọng có thể thành công.

Ba người chia ba hướng tấn công đến hơn một tháng cũng không thấy chút hiệu quả nào, trong lòng đã ảm ảm lo lắng, bất quá vẫn theo ước định mà thực hiện đúng bốn phận của mình.

Khi Vô Tình thoát khỏi Thích Thiều Thương, Truy Mệnh thoát khỏi Phương Ứng Khán, Cố Tích Triều thoát khỏi Lý Hoại, ba người cuối cùng cũng có được cơ hội cùng nhau trò chuyện.

Truy Mệnh: Gần đây rất kì quái a! Phương Ứng Khán như thế nào cứ suốt ngày lẻo đẻo đi theo ta, ta đã nói bao nhiêu lần sẽ không giúp hắn, mà hắn vẫn không hết hy vọng.

Cố Tích Triều: Đến người cũng cảm thấy kỳ quái, thì chuyện này nhất định rất kỳ quái rồi.

Vô Tình: Ba người bọn họ hẳn đã cùng nhau thương định (thương lượng, quyết định) việc này.

Cố Tích Triều gật gù đầu đồng ý với Vô Tình, lại nhìn về phía Truy Mệnh: Lần này Phương Ứng Khán với Thiều Thương là đứng tội, bất quá Lý Hoại.....

Mặt Truy Mệnh nhất thời phấp hồng: Triều Triều hiện tại ngươi nghĩ nên giải quyết bọn họ thế nào đi?

Cố Tích Triều: Ân, kỳ thật cũng không có biện pháp tốt, Vô Tình không thể không nể mặt mà cho Thích Thiều Thương vào tiểu lâu, ta cũng không thể cự tuyệt Lý Hoại đến Kim Phong Tế Vũ lâu, người lại không quản được Phương Ứng Khán suốt ngày đi theo. Nay chỉ còn một biện pháp

Truy Mệnh: Là gì?

Vô Tình: Đợi.

Truy Mệnh: Đợi cái gì?

Cố Tích Triều: Đợi bọn họ hết kiên nhẫn, không thể liên thủ được nữa.

Truy Mệnh: Kia phải chờ tới khi nào mới được?

Cố Tích Triều âm lãnh cười lạnh nói: Nếu đợi không được chính bọn họ tự loạn, chúng ta giúp họ một phen đi.

Truy Mệnh: __ Phải làm thế nào?

Vô Tình: Bọn họ ngày ngày tách ra đi theo chúng ta, việc truyền tin tức hẳn không thể tốt, nên cách tốt nhất vẫn là chằm ngồi ly gián đi.

Truy Mệnh: Chính là nói cho Phương Ứng Khán biết Thích đại ca với đại sư huynh đùa quá hóa thật sao?

Vô Tình: __Thông minh.

Cố Tích Triều: Truy Mệnh, ngươi và Phương Ứng Khán đi chung, phải hết sức cẩn thận, hẳn tâm cơ nặng nhất, đừng để hắn nhìn ra.

Truy Mệnh: Yên tâm đi, cam đoan làm hắn phải tin!

Cố Tích Triều:_____

Ngày hôm sau, Vân Lai lâu.

Cố Tích Triều vẫn có điểm lo cho Truy Mệnh, nên dậy thật sớm, tới Vân Lai lâu, tiến vào một gian nhỏ chờ Truy Mệnh và Phương Ứng Khán đến, còn dặn tiểu nhị nhất định phải đem hai người bọn họ tới gian cách vách kia.

Sau nửa canh giờ.

Truy Mệnh và Phương Ứng Khán hai người lão đảo lên lầu.

Phương Ứng Khán: Hôm nay định tra án tử gì?

Truy Mệnh: Hôm nay không có án tử, tuần phố.

Phương Ứng Khán: Ngươi ngày hôm qua không tra án tử, như thế nào hôm nay cũng không có? Nghe nói kinh giao phát sinh đại án, ta tưởng nhất định sẽ phải người đi?

Truy Mệnh: Đại sư huynh không cho ta đi, ta cũng không có biện pháp.

Phương Ứng Khán: Ta ngày hôm qua đi tìm người uống rượu, vì sao tìm khắp nơi đều không thấy người?

Truy Mệnh: Ta với đại sư huynh, cùng Tích Triều đi du hồ a.

Phương Ứng Khán: __- Khó trách, Cố Tích Triều với Vô Tình gần đây thế nào?

Truy Mệnh: Triều Triều vẫn tốt, lúc nào cũng vui vẻ, chuyện của Kim Phong Tế Vũ lâu y cũng không quản nữa, một thân nhàn tản vô sự a, chiều chiều lại chơi cờ, xem sách, tiêu dao tự tại. Về phần đại sư huynh thì

Phương Ứng Khán: Y làm sao?

Truy Mệnh: Như vậy cũng tốt, có Thích đại ca ở bên, đại sư huynh thoải mái không ít, rất nhiều chuyện y không cần nói, Thích đại ca đều hiểu được. Hiện tại Thích đại ca thực sự đã trở thành một nửa của đại sư huynh nhà bọn ta rồi.

Mấy câu trước vẫn không có gì, nhưng nghe đến câu cuối cùng, Phương Ứng Khán hoàn toàn đại ra. Bên gian cách vách, Cổ Tích Triều vội vàng che miệng, miễn cho trà phun ra đầy bàn, trong lòng thầm khen Truy Mệnh chọc đúng cái chân đau của Phương Ứng Khán. Nhiều năm như vậy, Phương Ứng Khán vẫn luôn ngóng trông có thể được coi như một nửa của Vô Tình đi.

Nghe đến đó, biết Truy Mệnh nhất định không thành vấn đề, tính tính thời gian, biết Lý Hoại cũng sắp đến, Cổ Tích Triều vội tính tiền rồi trở về Kim Phong Tế Vũ lâu.

Lý Hoại vừa tiến đến tiểu viên, đã nghe thấy Cổ Tích Triều bên trong phòng lâu chủ mạnh mẽ lên án người nào đó.

Cổ Tích Triều: Phương Ứng Khán hẳn tính làm cái gì vậy?

Dương Vô Tà: Công tử, tức giận sẽ làm tổn thương bản thân a.

Cổ Tích Triều: Chuyện liên quan đến Truy Mệnh, ta có thể không tức giận sao?!

Nghe được hai chữ Truy Mệnh, Lý Hoại lập tức vỗ tai lên, tiến đến sát tường nghe lén.

Dương Vô Tà: Công tử, đây là chuyện của Truy tam gia, chỉ sợ chúng ta muốn nhúng tay cũng không được.

Cổ Tích Triều: Hừ, Truy Mệnh coi ta là thân sinh đệ đệ, ta không đồng ý, Phương Ứng Khán đừng nghĩ thực hiện được. Các người có thấy rõ ràng không, Phương Ứng Khán có phải thật sự thay đổi tâm ý, muốn cùng Truy Mệnh qua lại?

Dương Vô Tà: Ta tuyệt đối không sai lầm. Người của Thần Thông hầu phủ ban ngày đã mua đệ nhất tửu trang của Trần Nhưỡng, nói là chủ nhân bọn họ muốn làm cho một người vui vẻ. Ai ai cũng biết Vô Tình công tử yêu trà, Truy tam gia yêu rượu. Đồng thời nghe tiểu tư bên Thần Thông Hầu phủ nói là cùng Truy tam gia ở một chỗ, so với Vô Tình công tử vui vẻ, thoải mái hơn rất nhiều.

Cổ Tích Triều hừ lạnh một tiếng thật mạnh.

Lý Hoại ngồi xổm bên chân tường, một thân toát ra đầy mồ hôi lạnh, không thể cùng Cổ Tích Triều lĩnh giáo kì nghệ gì đó nữa, ba bước cũng chỉ còn hai bước mà ly khai.

Nghe tiếng bước chân vội vàng đã xa, Cổ Tích Triều trong phòng nâng chén trà, cười nói với Dương Vô Tà: Dương tổng quản, đa tạ người.

Dương Vô Tà: Công tử khách khí rồi.

Cổ Tích Triều: _____

Cổ Tích Triều cùng Truy Mệnh thuận lợi thực hiện kế hoạch. Lý Hoại vội vàng chạy về Lý viên, ra lệnh cho hạ nhân lập tức ra ngoài tìm Truy Mệnh. Phương Ứng Khán thì vẫn còn thất hồn lạc phách trên đường về Thần Thông Hầu phủ.

Đại khái là trong lúc đó, Phương Ứng Khán, kẻ suốt đời đã trải qua không biết bao nhiêu đại chiến tiểu chiến, trải qua những cuộc đấu võ hung hiểm, lại chạm mặt sát thủ. Ba tên sát thủ hàng đầu.

Nếu không phải Truy Mệnh không có việc gì làm cũng đang đi bộ ở con phố gần đó, nghe được tiếng dân chúng hét chói tai liền phi thân đến, dọa ba tên sát thủ bỏ chạy, chỉ sợ mạng Phương Ứng Khán cũng không giữ được.

Phương Ứng Khán đã trúng hơn mười đao, nặng nhất là một đao ở ngực.

Truy Mệnh lập tức đưa Phương Ứng Khán về Thần Thông Hầu phủ, rồi vội vàng chạy về Lục Phiến Môn.

Tiểu lâu.

Vô Tình suy nghĩ thật lâu, tự hỏi đến tột cùng phải nói thế nào mới có thể làm Thích Thiểu Thương tin rằng để Lý Hoại và Cổ Tích Triều ở chung một chỗ là việc sai lầm? Lại chợt nhớ đến những chuyện đã phát sinh sau khi Thích Thiểu Thương cùng Cổ Tích Triều ở chung, mới nhận ra rằng kỳ thật làm cho Thích Thiểu Thương ăn dấm chua cần bản không cần chút kỹ xảo nào.

Vô Tình: Người ngày ngày đến đây, Lý Hoại cũng ngày ngày đến chỗ Cổ Tích Triều, người yên tâm sao?

Thích Thiều Thương: Lo lắng sẽ không làm như vậy.

Vô Tình: Nghe nói Lý Hoại được mệnh danh là tình thánh.....

Thích Thiều Thương:— —

Thích Thiều Thương còn chưa kịp cân nhắc lợi hại thế nào, đã nghe thanh âm của Truy Mệnh từ ngoài viện truyền đến: Đại sư huynh, không hay rồi, Phương Ứng Khán bị trọng thương, người mau đi xem một chút đi.

Vô Tình với Thích Thiều Thương cả kinh.

Chỉ một thoáng sau Truy Mệnh đã từ cửa sổ nhảy vào phòng: Hắn bị người ta ám sát, trúng rất nhiều đao.

Vô Tình: Biết nhiều cũng vô nghĩa.

Truy Mệnh:— Đại sư huynh, người không đi cứu hắn sao? Y thuật của lão ngự y cũng không ích gì rồi.

Vô Tình cầm giấy bút trên bàn, viết mấy chữ, đưa cho Truy Mệnh, xoay người hướng Thích Thiều Thương nói: Người ở trong này nhiều ngày như vậy bắt quá cũng là muốn ta giúp người khuyên Cố Tích Triều sớm bỏ lệnh cấm. Hiện tại Truy Mệnh đem phong tín này trao cho Cố Tích Triều, rồi nói rõ tình huống của Phương Ứng Khán với y, y sẽ tự biết phải làm gì. Người hôm nay có thể quay về phòng rồi.

Truy Mệnh: Ta đi trước.

Vô Tình: Buổi tối trở về Lý viên đi, người trốn Lý Hoại mãi cũng không tốt.

Truy Mệnh: —Hảo.

Dứt lời, Truy Mệnh như một trận gió ào ào ra khỏi phòng.

Thích Thiều Thương: Người không tới chỗ hắn?

Vô Tình: Nói đến y thuật, trong thành Biện Kinh này ai có thể so được với Cố Tích Triều? Với quan hệ hai nhà các người, y tới đó cũng không phải là không thể.

Thích Thiều Thương: Người cũng không lo lắng hắn

Vô Tình: Cố Tích Triều đồng ý tới thì sẽ có hai khả năng. Nếu có thể cứu sống hắn, ta không cần lo lắng, cứu không sống, ta càng không cần lo lắng.

Thích Thiều Thương: Người viết gì cho Tích Triều?

Vô Tình: Cứu người, bỏ lệnh cấm, một phần tình.

Cứu Phương Ứng Khán, giải lệnh cấm với Thích Thiều Thương, Vô Tình nợ Cố Tích Triều một phần tình.

Vô Tình thế nhưng lại chấp nhận thiếu Cố Tích Triều một phần tình.

Thích Thiều Thương nở nụ cười: Cáo từ.

11. Chương 11: Lý Hoại

— Lý Hoại

[Đại Tổng Biện Kinh nhật báo] sinh hoạt bản đã trải qua ba năm.

[Đại Tổng Biện Kinh nhật báo] dựa vào sinh hoạt bản này đã trở thành đệ nhất báo chí toàn Đại Tổng về lượng phát hành, cũng có thể nói là hoàn toàn nhờ vào “Phong vân” cố sự của các vị mỹ nam tử chốn kinh thành. Cho nên, để ăn mừng kỉ niệm ba năm này, tổng biên tập sinh hoạt bản nghĩ ra một trò thưởng công cho các vị “công thần” có năng lực làm cho lượng tiêu thụ được kéo thẳng tắp lên đỉnh điểm – Tiếp xúc toàn phương các nhân vật phong vân Thành Biện Kinh. Tiếp xúc toàn phương chính là chỉ một nhóm nhân

vật phong vân nhận lời phỏng vấn mọi vấn đề của sinh hoạt bản. Đến Hoàng đế cũng đã hạ chỉ: Nhu biết được đều bị ngôn, ngôn vô bất tẩn (Biết được đều phải nói, tuyệt đối không giấu giếm).

Trong số các nhân vật phong vân mà sinh hoạt tự nhiên hàng ngày của họ vẫn thường được sinh hoạt bản đưa tin, có vài vị được dân chúng thành Biện Kinh đặc biệt chú ý.

Bởi bài phỏng vấn Truy Mệnh và Phương Ứng Khán lúc trước thu được kết quả tốt ngoài sức tưởng tượng, tổng biên đối với thực lực phỏng vấn của Mỗ Túy có vài phần kính trọng, nên đem hết những công việc phỏng vấn hạng nặng phó thác cho Mỗ Túy.

Thời kì Phương Ứng Khán, Thích Thiếu Thương, Lý Hoại bị cấm túc phong ba nhất đã qua đi, Mỗ Túy liền cấp giấy bút tới Lý viên, cũng không báo trước với Lý Hoại, trực tiếp xông vào đại môn tiến hành phỏng vấn đột kích.

Cho nên khi Mỗ Túy bị quản gia của Lý viên mang đến phòng khách, liền thấy Lý Hoại và Truy Mệnh hai người ở hoa viên đang thấp giọng to nhỏ. Ban đầu Truy Mệnh không quá cao hứng, sau đó Lý Hoại nói gì đó, Truy Mệnh đột nhiên đỏ mặt đứng lên, hung hăng nhắc chân đạp cho Lý Hoại một cước, xoay người rời đi. Lý Hoại bước thấp bước cao đi tới chỗ Mỗ Túy.

Tựa như vừa rồi cái gì cũng chưa phát sinh qua, Lý Hoại ngồi vào ghế, cười với Mỗ Túy: Tuy rằng có đoán trước, nhưng ta cũng không nghĩ tiểu thư tới sớm như vậy. Ta còn nghĩ mình sẽ là người cuối cùng kia.

Mỗ Túy [để người đoán được, ta há còn có thể mang danh Đại Tổng đệ nhất cầu tử]: Đúng vậy, đúng vậy, vốn là tính phỏng vấn Thích lâu chủ với Cố công tử trước, nhưng sau khi tiểu hầu gia bị thương, hai vị kia đều có chút bận rộn, nên ta vẫn là đến quấy rầy Lý công tử trước.

Lý Hoại: Sao có thể nói là quấy rầy! Hoàng Thượng đã có phân phó, ta cũng phải tận thực phối hợp thôi.

Mỗ Túy: Nghe nói Lý công tử từ GiangNam tới nơi thành bắc này?

Lý Hoại: Đúng vậy.

Mỗ Túy: Là vì Truy tam gia?

Lý Hoại: __Đương nhiên không phải. Ta kế thừa sự nghiệp văn chương cùng kinh doanh của gia tộc, tới kinh thành mới quen Truy Mệnh.

Mỗ Túy: Văn chương?

Lý Hoại: Lý gia ta cũng có người là tiến sĩ, thám hoa, cũng coi như dòng dõi thư hương đi.

Mỗ Túy: Có Tiểu Lý phi đao gia truyền cũng có thể coi như võ lâm thế gia, Lý công tử cũng là võ lâm nhân sĩ, trước khi đến kinh thành thật sự chưa từng gặp qua đại danh鼎鼎鼎鼎 đại danh bộ?

Lý Hoại: Thật sự không có.

Mỗ Túy: Thương thế Tiểu Hầu gia ra sao a?

Lý Hoại [chuyển đề tài hảo mau]: Có Cố công tử chiếu cố, chắc cũng không đáng ngại.

Mỗ Túy: Vô Tình công tử không tới thăm nom chăm sóc sao? Như thế nào lại là Cố công tử?

Lý Hoại [chuyện này không đi hỏi Vô Tình, hỏi ta làm cái gì]: Ách, vấn đề này ta cũng không rõ. Ta cũng chỉ đi thăm Tiểu Hầu gia một lần, dù sao hắn bị thương cũng không nhẹ, tốt hơn hết là không nên thường xuyên tới quấy rầy.

Mỗ Túy [người không phải không biết, là không dám nói đi!]: Trước khi Tiểu Hầu gia bị thương, tình cảnh của mấy vị tẩu hồ có chút ... Tiểu Hầu gia thật sự bị đâm? Hay là ... khổ nhục kế?

Lý Hoại: __Ha ha, không có, không có. Chuyện đồn đại bên ngoài không thể tin, toàn là vô căn cứ. Hắn gặp chuyện là thật, khổ nhục kế sẽ không bị thương nặng như vậy.

Mỗ Túy: Lý công tử nhìn ra không phải khổ nhục kế?

Lý Hoại: __Tuy rằng ta nhìn không ra, nhưng nếu là kế, tất có người nhìn ra được.

Mỗ Túy [cũng đúng, Vô Tình với Cố Tích Triều luôn luôn nhìn ra được]: Kia chỗ Tiểu Hầu gia ai thường hay đến thăm a?

Lý Hoại: Cố Tích Triều là đại phu, tự nhiên sẽ thường tới. Cố Tích Triều thường tới, Thích Thiếu Thương tự nhiên cũng thường đi theo. Truy Mệnh với Tiểu Hầu gia quan hệ không tệ, cũng thường đi thăm.

Mỗ Túy: Truy Mệnh thường đi? Vô Tình công tử đâu?

Lý Hoại: Ân, Truy Mệnh thường đi, Vô Tình ... ta không biết.

Mỗ Túy: Lý công tử cùng Biện Kinh đệ nhất mỹ nam tử của chúng ta ở chung, có cảm tưởng gì chẳng?

Lý Hoại:— Với chuyện này a, ta cũng có chút cảm tưởng. Kỳ thật Truy Mệnh có thể độc chiếm đệ nhất danh này, tất cả đều là Vô Tình với Cố Tích Triều nhường cho. Bọn họ bình thường thái độ lạnh nhạt, cửa cũng không ra, mọi người không thể nhìn thấy bọn họ thì sao có thể bỏ phiếu cho bọn họ được. Truy Mệnh là bộ khoái, không thể không ra khỏi cửa, cho nên, thỉnh thoảng có những nhân sĩ nhàm chán không cần thiết chẳng có việc gì làm, vừa thấy Truy Mệnh liền quần quýt không chịu buông a.

Mỗ Túy [tên này giám chưa kinh, phải nói là giám cao cấp]: Nói như vậy, Lý công tử không hi vọng Truy tam gia trở thành đệ nhất?

Lý Hoại: Kia đương nhiên, làm đệ nhất càng ngày càng có nhiều phiền toái a....

Mỗ Túy: Nhưng tương quan thu nhập vào cũng không ít a, chỉ cần hàng năm tham dự các hoạt động của Biện Kinh, kinh phí rất nhiều đó.

Lý Hoại: — Nơi này là Lý gia, không phải Lục Phiến Môn, nhà ta không thiếu tiền.

Mỗ Túy: Trước kia ở Lục Phiến Môn, Truy tam gia có một danh hiệu, chẳng hay Lý công tử có nghe nói đến hay không?

Lý Hoại: Là “Họa đầu lĩnh” sao?

Mỗ Túy: Ân, Lý công tử hẳn là vì chuyện này rất phiền lòng đi?

Lý Hoại: Ta không thấy Truy Mệnh gây ra họa gì hết a.

Mỗ Túy [người ám chỉ Truy Mệnh không có tinh lực đi gây chuyện sao?]: o Sau khi đến Biện Kinh quen Thích lâu chủ và Cố công tử, ngài đối với bọn họ có cảm nhận ra sao?

Lý Hoại suy tư một lát: Thích Thiếu Thương a, nhìn thấy hắn quả thật giật mình! Phản ứng đầu tiên của ta là cha ta ở bên ngoài còn có con trai khác, sau mới chứng minh được diện mạo của chúng ta bất quá chỉ là trùng hợp. Còn Cố Tích Triều thì ta không quá hiểu biết, nhưng y đối với Truy Mệnh tốt lắm, Truy Mệnh cũng coi y như đệ đệ.

Mỗ Túy: Truy tam gia và Cố công tử bộ dạng rất giống nhau, nếu họ giả dạng, ngài có thể phân biệt được chẳng?

Lý Hoại: — Làm gì có giống? Hai người kia hoàn toàn bất đồng.

Mỗ Túy: Bất đồng như thế nào?

Lý Hoại: Cố Tích Triều mà nhìn ta, ta lạnh cả người. Còn Truy Mệnh nhìn ta, ta lại thấy trong lòng rất ấm áp.

Mỗ Túy: Cái này sẽ không hỗn độn hay sao? Nếu Cố công tử cười nhìn ngài, Truy tam gia lại lạnh mặt nhìn ngài thì sao?

Lý Hoại: — Nếu Cố Tích Triều cười nhìn ta, ta ngoài lạnh toát cả người, còn toàn thân run rẩy vì sợ hãi. Nhưng Truy Mệnh kể cả xụ mặt nhìn ta, ta cũng vẫn thấy vậy.

Mỗ Túy: Trực giác trời sinh sao?

Lý Hoại nghĩ nghĩ gật gật đầu: Đại khái là vậy đi.

Mỗ Túy [cảm giác quả là chân thực một cách khủng bố]: Ngài cảm thấy nếu Cố công tử cười nhìn Thích lâu chủ, Thích lâu chủ sẽ có cảm giác gì?

Lý Hoại [Thích Thiếu Thương đại khái sẽ mừng tới chết ngất đi]: So với Truy Mệnh nhìn ta, cảm giác chắc cũng không khác biệt lắm.

Mỗ Túy: Lý công tử là truyền nhân Tiểu Lý phi đao đi?

Lý Hoại: Đúng.

Mỗ Túy: Đường như chưa ai thấy qua Lý công tử xuất đao a.

Lý Hoại: Cũng có khả năng là thấy mà không dám nói ra.

Mỗ Túy: Kia đao của Lý công tử rất nhiều năm cũng chưa xuất ra?

Lý Hoại: — Không phải a, mấy ngày hôm trước mới xuất mà.

Mỗ Túy [Lý Hoại động thủ với người khác, tin tức trọng yếu như vậy sao ta có thể chưa nghe bất kì ai nói qua]: Đối tượng là ai a?

Lý Hoại: Sát thủ ám sát Tiểu Hầu gia.

Mỗ Túy: Xuất đao với bọn họ là vì?

Không khí dâng lên một cỗ sát khí, Lý Hoại nhẹ nhàng băng quơ nói: Bọn họ động thủ với Truy Mệnh.

Mỗ Túy nuốt mồ hôi [thời tiết quái quỷ này, nóng chết đi được]: Ha ha, hẳn cũng có khả năng làm công tử xuất đao a?

Lý Hoại: Đao của ta, chỉ ra vì một người.

Mỗ Túy: Một vấn đề cuối cùng, thỉnh Lý công tử dùng một câu nói về chính mình.

Lý Hoại: Quá tốt, ta quả thực quá tốt rồi.

Mỗ Túy [thật đúng là]: Ân, cảm ơn, cáo từ.

Lý Hoại: Không tiễn, đi thông thả.

Bởi Lý Hoại nói rất nhanh, lại mới ở kinh thành có một khoảng thời gian ngắn ngủi, Mỗ Túy liền không đưa ra những tin tức giật gân. Bất quá Mỗ Túy tuyệt không lo lắng, bởi bản thân Lý Hoại đã là một tin tức rất nóng hổi rồi.

— Biện Kinh đệ nhất tình thánh.

Tuy rằng danh hiệu này Thích Thiếu Thương và Phương Ứng Khán đều có thực lực cạnh tranh rất mạnh, nhưng trải qua thảo luận nghiên cứu của ban biên tập, căn cứ biểu hiện của Lý Hoại sau khi đến kinh thành, người người đều nhất trí cho rằng, danh hiệu này Lý Hoại hoàn toàn xứng đáng.

Đương nhiên, ngày hôm sau báo chí cũng đem vào một ít tin tức của Lý Hoại theo như lời Mỗ Túy nói, tỷ như:

Trải qua sự chứng thực của Vô Tình công tử cùng Cố công tử, Phương tiểu hầu gia gặp chuyện đừng là không phải do muốn được bỏ lệnh cấm mà thực thi khổ nhục kế.

Vô Tình công tử lo lắng cho thương thế của Phương tiểu hầu gia, thường mượn Truy tam gia tới thăm.

Lý công tử ám chỉ Truy tam gia với hắn ở một chỗ, không còn tinh lực đi gây chuyện.

Lý công tử thản nhiên nói Cố công tử cùng Truy tam gia bản chất khác nhau, hẳn sẽ không nhìn sai.

Lời giáo huấn ngập mùi tinh huyết: Nếu không có thực lực tránh được Tiểu Lý phi đao, trăm ngàn lần đừng tìm Truy tam gia động thủ.

12. Chương 12: Thích Thiếu Thương

Coi là đại hiệp, ta không được; coi là kẻ xấu, ta cũng không được. Ta có vẻ chỉ thích hợp làm thổ phỉ.

— Thích Thiếu Thương

[Đại Tổng Biện Kinh nhật báo] sinh hoạt bản đã trải qua ba năm.

[Đại Tổng Biện Kinh nhật báo] dựa vào sinh hoạt bản này đã trở thành đệ nhất báo chí toàn Đại Tổng về lượng phát hành, cũng có thể nói là hoàn toàn nhờ vào “Phong vân” cổ sự của các vị mỹ nam tử chốn kinh thành. Cho nên, để ăn mừng kỉ niệm ba năm này, tổng biên tập sinh hoạt bản nghĩ ra một trò thưởng công cho các vị “công thần” có năng lực làm cho lượng tiêu thụ được kéo thẳng tắp lên đỉnh điểm – Tiếp xúc toàn phương các nhân vật phong vân Thành Biện Kinh. Tiếp xúc toàn phương chính là chỉ một nhóm nhân vật phong vân nhận lời phỏng vấn mọi vấn đề của sinh hoạt bản. Đến Hoàng đế cũng đã hạ chỉ: Nhu biết được đều bị ngôn, ngôn vô bất tẩn (Biết được đều phải nói, tuyệt đối không giấu giếm).

Trong số các nhân vật phong vân mà sinh hoạt tự nhiên hàng ngày của họ vẫn thường được sinh hoạt bản đưa tin, có vài vị được dân chúng thành Biện Kinh đặc biệt chú ý.

Bởi bài phỏng vấn Truy Mệnh và Phương Ứng Khán lúc trước thu được kết quả tốt ngoài sức tưởng tượng, tổng biên đối với thực lực phỏng vấn của Mỗ Túy có vài phần kính trọng, nên đem hết những công việc phỏng vấn hạng nặng phó thác cho Mỗ Túy.

Thích Thiếu Thương lúc nào cũng bận bịu công việc, sự vụ luôn luôn rất nhiều. Mặc dù lâu vụ của Kim Phong Tế Vũ lâu không đến lượt Thích Thiếu Thương quan tâm, nhưng hấn trong chốn võ lâm lại đại danh鼎鼎 Cừu hiện Thần Long, duyên cũng tốt, cho nên những chuyện thượng vàng hạ cám vẫn rất nhiều.

Bất quá, sau khi nhận được lời mời phỏng vấn của Mỗ Túy, Thích Thiếu Thương đã cho rút ba cuộc hẹn, một bữa liên hoan, lại còn đặc biệt phân phó Dương Vô Tà bố trí lại thư phòng của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Dương Vô Tà đối với sự nhiệt tình đặc biệt của Thích Thiếu Thương lại vô cùng khó hiểu: Lâu chủ như thế nào lại cực kì cao hứng khi bị phỏng vấn như vậy?

Thích Thiếu Thương cười nói: Phương Ứng Khán đã nói ra không ít chuyện của ta và Tích Triều a, ta nếu như không nói gì, há chẳng phải kẻ không có đầu óc.

Dương Vô Tà: [nguyên lai lâu chủ muốn báo thù] lâu chủ không sợ đến thời điểm phỏng vấn Vô Tình công tử?

Thích Thiếu Thương: Vô Tình không phải người nói nhiều, sẽ không so đo với ta nhiều như vậy. Nói sau, ta cũng chỉ nói chuyện Phương Ứng Khán, sẽ không nhắc đến Vô Tình.

Dương Vô Tà: —— Lâu chủ cố lên!

Thích Thiếu Thương: __Yên tâm đi.

Khi Mỗ Túy được đưa tới thư phòng, liền thấy được đôi mắt sáng như sao trong truyền thuyết. Thích Thiếu Thương cười đến mắt tỏa sáng.

Thế nhưng Mỗ Túy lại chỉ cảm thấy sau lưng đột nhiên ớn lạnh, nuốt nuốt nước miếng: Thích lâu chủ.

Thích Thiếu Thương: Đến đến đến, ngồi xuống, ngồi xuống, uống trà. Không cần phải sốt ruột, ta có thời gian, chúng ta cứ chậm rãi tán gẫu.

Mỗ Túy thụ sủng nhược kinh: Lâu chủ quá khách khí, ta trước khi đến còn có chút lo lắng cơ đấy.

Thích Thiếu Thương: Lo lắng cái gì?

Mỗ Túy: Chắc lâu chủ cũng biết, mấy buổi phỏng vấn trước, có không ít cổ sự của Thích lâu chủ và Cố công tử.

Thích Thiếu Thương phát tay: Kia không thể tính trên đầu người. Đừng sợ, ta phân biệt rõ ràng.

Mỗ Túy [quả nhiên thực có thể mang thù chuốc oán]: Vẫn là lâu chủ thâm minh đại nghĩa.

Thích Thiếu Thương [bọn họ không nói bóng nói gió, người cũng không viết ra được đến như vậy]: __Đó là đương nhiên, dù sao ta cũng không hẳn là thương nhân, lỗ lãi tính toán cũng không được rõ ràng. Thế nhưng tội lỗi tính trên đầu ai, ta đều có thể tính được rất nhanh a.

Mỗ Túy [tiểu Hầu gia, người bất hạnh rồi]: Ừ, lâu chủ nguyện ý phối hợp là tốt rồi, ta cũng không hỏi gì nhiều. Lâu chủ trước tiên xin nói chân thực về cảm nhận của ngài với tiểu Hầu gia đi.

Thích Thiếu Thương [Phương Ứng Khán, đừng trách ta bất nghĩa, ai bảo người đi nói lung tung]: Ta quen Phương Ứng Khán tuy chưa lâu, nhưng có lẽ ta hiểu hắn. Đừng thấy hắn bình thường làm việc quả cảm, tàn nhẫn mà nhầm lẫn, chỉ cần gặp vị kia [Thích Thiếu Thương hất hất cằm về hướng tiểu lâu], hắn ngay lập tức hoàn toàn biến dạng.

Mỗ Túy [gặp Vô Tình sao?]: Biến dạng thành cái gì?

Thích Thiếu Thương: Không quyết đoán, tư duy chậm chạp không rõ ràng, lòng không lãnh tĩnh, làm gì cũng sai.

Mỗ Túy: __Ai gặp được người mình thích cũng không thể lãnh tĩnh đi!

Thích Thiếu Thương cười lạnh: Không lãnh tĩnh, nhưng có thể uống trà mười năm, cái gì cũng không làm qua.

Mỗ Túy: Uống trà

Thích Thiếu Thương: Hắn thật sự là đi tiểu lâu uống trà, không lừa người, bất quá, thật sự chỉ là đi uống trà a. Chính hắn ý tứ hoàn hảo nói ở bên ngoài đợi nước trà. Nhất hồ thủy thiêu mười năm, hồ đều hỏa táng (đại khái là cái hồ nước mà đem thiêu 10 năm thì nước nào mà chẳng cạn, huống chi anh Khán chỉ là đợi nước trà thôi a...), người bình thường có thể như vậy sao?

Mỗ Túy [tiểu Hầu gia, bội phục khả năng nhẫn nại của người]: Nói như vậy tiểu Hầu gia ở phương diện nào đó có không bình thường?

Thích Thiếu Thương sờ sờ cằm: __- Không phải ta nói a, là người nói hắn không bình thường.

Mỗ Túy [người gài dây ta]: __- Tiểu Hầu gia tại nơi ở của vị kia thường làm sai sự sao?

Thích Thiếu Thương: Kia đương nhiên, nếu không hẳn sao lại phải đợi nước đến già cả người đi như vậy.

Mỗ Túy: Nói như vậy, chỉ cần tiểu Hầu gia làm sai sự, thì đợi trà là trừng phạt hay sao?

Thích Thiếu Thương: Cái này không tính là trừng phạt, chỉ là chuyện thường ngày mà thôi.

Mỗ Túy: Lâu chủ với Hữu Kiều tập đoàn của tiểu Hầu gia có rất nhiều hợp tác buôn bán đi?

Thích Thiếu Thương gật gật đầu [Cửa hàng đồ cổ thi họa của Hữu Kiều, Tích Triều rất thích]: Thế lực của Hữu Kiều tập đoàn ở kinh thành rất lớn, nắm giữ nhiều ngành sản xuất không tẻ, chúng ta cũng là thế lực lớn mới nổi, hợp tác cùng nhau song phương đều có lợi.

Mỗ Túy: Hai vị hợp tác như vậy có thể kiếm được những gì a? Tiểu Hầu gia còn đem cửa hàng cấp cho lâu chủ?

Thích Thiếu Thương [chính là kiếm được cửa hàng của Phương Ứng Khán]: Đây là chuyện bí mật trong buôn bán, cửa hàng là tiền lãi của ta.

Mỗ Túy [là tiền lãi của Cố công tử đi]: Kia vì cái gì hợp tác cùng Lý công tử lại không được tiền lãi như vậy?

Thích Thiếu Thương [hợp tác với Lý Hoại, Tích Triều đâu có dùng thủ đoạn]: Lý Hoại mới bắt đầu hợp tác, quan hệ bất đồng.

Mỗ Túy: Việc buôn bán với Tiểu Hầu gia, đã dùng thủ đoạn thế nào?

Thích Thiếu Thương: Mượn lời Vô Tình, nếu lựa chọn Đại Tổng đệ nhất thương nhân, Vô Tình sẽ chọn Tích Triều.

Mỗ Túy [Cố công tử trong mắt người cái gì cũng đệ nhất đi]: Toàn bộ sự vụ của Kim Phong Tế Vũ lâu đều là do Cố công tử xử lý hết sao?

Thích Thiếu Thương: Đúng.

Mỗ Túy: Lâu chủ không sợ mệt chết Cố công tử sao?

Thích Thiếu Thương: Chuyện này với y mà nói thì quá nhẹ nhàng. Chúng ta cùng nhau thi triển sở trường của mình mà.

Mỗ Túy: Nghe nói có đôi khi Cố công tử phạt lâu chủ ngủ thư phòng?

Thích Thiếu Thương: —— Chuyện này chỉ là bịa đặt, hoàn toàn bịa đặt. Ta hiện tại tốt xấu cũng là kẻ đứng đầu Kim Phong Tế Vũ lâu, nên bình thường muốn học tập thêm một chút, làm phong phú kiến thức của mình thôi.

Mỗ Túy [người nói xạo còn hay hơn hát]: Lâu chủ “học tập” với tiểu Hầu gia “đợi trà” là không giống nhau sao?

Thích Thiếu Thương: Đương nhiên không giống, bản chất hoàn toàn khác nhau mà.

Mỗ Túy: Có sao?

Thích Thiếu Thương: Ta là tình thú, còn hắn thì không thể không đợi.

Mỗ Túy [tài ăn nói của người cách Phương Ứng Khán rất nhiều a]: Cố công tử đứng hàng đệ nhất trong bảng xếp hạng “Vị hôn phu lý tưởng nhất”, so với lâu chủ còn cao hơn hai bậc, lâu chủ có cảm tưởng gì?

Thích Thiếu Thương: Hoàn toàn xứng đáng. Thậm chí nếu Vô Tình đứng hàng đệ nhị ta cũng hiểu được việc đó rất công bằng.

Mỗ Túy: Lâu chủ không biết tiểu Hầu gia đứng hàng đệ nhị sao?

Thích Thiếu Thương: Hắn như thế nào có thể đứng hạng hai?

Mỗ Túy: Bằng việc tiểu Hầu gia có thể đợi mười năm như một ngày. Lâu chủ vì cái gì cảm thấy Vô Tình công tử có thể là đệ nhị?

Thích Thiếu Thương: Bằng việc y làm cho Phương Ứng Khán mười năm như một ngày đợi mà không dám nói một chữ “không”.

Mỗ Túy: Tiểu Hầu gia sợ Vô Tình công tử sao?

Thích Thiếu Thương: Sợ là người nói đầy nhé, ta cảm thấy là “kính”.

Mỗ Túy [lại muốn gài ta, ta cũng không phải dễ chọc]: Cũng giống như lâu chủ “kính” Cố công tử sao?

Thích Thiếu Thương cười lắc đầu: Ta đối với Tích Triều không phải là “kính”.

Mỗ Túy: _Lâu chủ không “kính” Cố công tử?

Thích Thiếu Thương: Tích Triều không phải là thần, không cần phải kính.

Mỗ Túy: Thế thì là gì?

Thích Thiếu Thương nghiêm trang: Là “biết”, hiểu biết nhau.

Mỗ Túy nổi da gà: Thể hiện ở đâu?

Thích Thiếu Thương: Kim Phong Tế Vũ lâu có ngày hôm nay, đều là thể hiện của việc hai chúng ta hiểu nhau.

Mỗ Túy [nói thể mà không đỏ mặt, rõ ràng hai người kết phùng xảo trá người khác]: Ha ha, đúng vậy, đúng vậy.

Mỗ Túy: Truy tam gia cùng Cố công tử quan hệ rất tốt, thường cùng ở một chỗ với Cố công tử đi?

Thích Thiếu Thương: Truy Mệnh coi Tích Triều như đệ đệ, quan hệ của Tích Triều với Vô Tình cũng như thế mà.

Mỗ Túy: Đối với vấn đề này lâu chủ có hay không cảm thấy phức tạp?

Thích Thiếu Thương [quá là phức tạp, còn cần ta phải nói ra hay sao?]:—Sẽ không, huynh đệ của Tích Triều cũng chính là huynh đệ của ta.

Mỗ Túy: Trước kia Truy tam gia cùng Thiết nhị gia ở một chỗ, hiện tại cùng Lý công tử sống chung, hai người họ có gì khác nhau không?

Thích Thiếu Thương [ở cùng với Lý Hoại, Truy Mệnh càng suốt ngày đến chỗ Tích Triều hỏi ý kiến]: Đương nhiên, Lý Hoại càng thích hợp với Truy Mệnh hơn.

Mỗ Túy: Nói như vậy là vì Truy tam gia có bộ dạng tương tự Cố công tử, mà Lý công tử cũng có bộ dạng giống lâu chủ nên mới kết luận thế sao?

Thích Thiếu Thương: —Đương nhiên không phải, Truy Mệnh và Tích Triều như thế nào lại giống nhau được. Ta và Lý Hoại cũng hoàn toàn khác nhau.

Mỗ Túy: Nghe nói trước kia Cố công tử và Truy tam gia thích đổi trang phục cho nhau?

Thích Thiếu Thương: Kia đều là khảo nghiệm Thiết Thủ.

Mỗ Túy: Không khảo nghiệm lâu chủ sao?

Thích Thiếu Thương: Ta có thể phân biệt rõ ràng, còn khảo cái gì?

Mỗ Túy: Lý công tử nói hẳn có thể dùng trực giác nhận biết hai người. Lâu chủ cũng là trực giác?

Thích Thiếu Thương [ngày ngày ôm ngủ mà còn không phân rõ, vậy ta chết đi cho nhanh, còn sống trên đời làm gì]: Ta, đại khái là vừa thấy đã biết là ai.

Mỗ Túy: Lâu chủ cảm thấy ở Kim Phong Tế Vũ lâu tốt, hay nguyên lai ở Liên Vân trại vẫn tốt hơn?

Thích Thiếu Thương: Nơi nào có Tích Triều, nơi đó chắc chắn sẽ tốt. Bất quá, kỳ thực thì hai chỗ này cũng không khác biệt lắm.

Mỗ Túy [Đều là ổ thổ phỉ sao?]: Người trên giang hồ đều tôn xưng lâu chủ là đại hiệp, mà Cố công tử trên giang hồ nổi danh là nhân vật tà phái. Bình thường Cố công tử có ý kiến gì không?

Thích Thiếu Thương lắc đầu: Bình thường y cũng kêu ta là Thích đại hiệp, như thế nào lại có ý kiến. Ta hiện tại cũng không muốn làm đại hiệp gì cả, các người không phải gọi ta là lâu chủ hay sao? Vẫn là lâu chủ hảo.

Mỗ Túy: Tốt lắm, lâu chủ, một vấn đề cuối cùng, dùng một câu để nói chính mình.

Thích Thiếu Thương: Coi là đại hiệp, ta không được. Coi là người xấu, ta cũng không được. Có vẻ coi ta là thổ phỉ vẫn thích hợp nhất.

Mỗ Túy [giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nét không chừa]: Ách, lâu chủ thật sự là thẳng thắn, thành thật.

Thích Thiếu Thương: Kia đương nhiên, ta nổi tiếng là người thành thật.

Ngày hôm sau, Lý viên.

Truy Mệnh phun ra một miệng nước trà, che miệng ho khan đứng lên.

Lý Hoại không nói gì, tiến lên vỗ vỗ lưng Truy Mệnh giúp hẳn thuận khí, rót một chén nước, để Truy Mệnh ngồi trên đùi mình: Người a, gấp cái gì, hôm nay sẽ không muộn.

Truy Mệnh vẻ mặt đỏ bừng, một bên ho khan, một bên chỉ chỉ vào tờ báo: “Phương tiểu Hầu gia về phương diện năng lực làm cho người ta nghi ngờ, kính thỉnh các vị anh tài xuất mã nghiệm chứng”

Lý Hoại nhếch nhếch khóe miệng: Thích Thiếu Thương thật đúng là ngoan.

Truy Mệnh: Người nói, Phương Ứng Khán có phải hay không thật sự không được?

Lý Hoại: Có thời gian quản hẩn được hay không, ta cũng đã xong việc rồi.

Truy Mệnh:///

13. Chương 13: Tháp Giường Kí

Trước kia ta luôn không tin cái gì gọi là thiên ý trên người, hiện tại ta tin lắm rồi.

— Cố Tích Triều

Đêm.

Ầm ầm!!!

Phòng lầu chủ của Kim Phong Tế Vũ lầu truyền ra hàng loạt những tiếng vang như sấm động.

Tiếng vang lớn đến độ ở tận sài phòng cách rất rất xa phòng lầu chủ, đám chuột cũng hết hoảng, run rẩy lao về tổ tránh nạn.

Dương Vô Tà nhanh chóng xuất hiện ở phòng lầu chủ.

Cửa phòng cong vẹo, bên trong hỗn loạn thành một đồng.

Một đám hộ vệ đứng trong phòng không ai phát ra âm thanh, tất cả cứ lặng im nhìn chăm chăm vào cái đồng đồ nát lớn nhất kia.

Đồng lớn nhất. Hài cốt?

Sau khi Dương Vô Tà cẩn thận nhìn kĩ.

Cái đồng lớn nhất kia...

Giống như...

Tựa hồ...

Giống như...

Là chiếc giường lớn sau khi Thích lầu chủ nhập lầu mới mua thêm.

Dương Vô Tà nhìn đồng phế tích mà giật mình: “Lầu chủ? Người ở bên trong sao? Người không sao chứ?”
Dương Vô Tà đương nhiên biết Thích Thiếu Thương ban đêm khẳng định là nằm trên giường nghỉ ngơi, mà Cố công tử cũng 99% đang ngủ cùng hẩn. Hiện tại trong phòng chật kín người, mà hai người bọn họ mãi vẫn chưa dám lộ diện, nên có thể tạm đoán bọn họ vẫn có vẻ hảo.

Đồng phế tích động động, một đám bụi mù mịt bay ra, lại thêm một trận rầm rầm vang động.

“Người có sao không? Có bị thương hay không?” Thích Thiếu Thương mặt mày xám như tro xuất hiện trước mắt mọi người, phía sau lưng bộ y phục trắng đã nhuộm đen ngòm màu bụi, nhưng phía trước vẫn như cũ tịnh không nhiễm một vết bẩn nào.

Thật cẩn thận hỏi người vừa rồi được đặt bên dưới, Thích Thiếu Thương khăn trương trên dưới sờ sờ xoa xoa nắn nắn.

Tức giận gạt tay Thích Thiếu Thương ra, Cố Tích Triều sắc mặt có chút tái nhợt, vừa định ngồi dậy, lại hừ một tiếng rồi nằm xuống.

“Tích Triều, người thế nào? Người đừng làm ta sợ. Bị thương thế nào? Để ta xem xem”. Thích Thiếu Thương sốt ruột gạt sạch những mảnh hỗn độn bên người Cố Tích Triều.

Trong phòng trừ bỏ Cố Tích Triều, chỉ còn một mình Dương Vô Tà giữ được trạng thái thanh tỉnh nên sau khi hiểu được đây không phải là ám sát gì cả, lập tức lệnh cho nửa số hộ vệ đi lên hỗ trợ, một nửa rời khỏi

phòng trở về vị trí, đồng thời đi căn dặn hai người đang ở phủ Hầu gia cách vách chăm sóc hẩn tạm thời ở lại, sau đó mới tiến lên phía trước, xem tình hình của Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều không chột vật như Thích Thiếu Thương, ngoại bào vẫn mặc hoàn hảo trên người, chỉ là bị vây giữa đám ván giường gãy.

Ước chừng đã hiểu được tình huống, Dương Vô Tà tới gần, ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi: “Cố công tử, người bị thương rồi, vẫn là ở thất lưng phải không?”

Trên khuôn mặt tái nhợt thoáng hiện lên một tia đỏ ửng quỷ dị, Cố Tích Triều cúi đầu nói hai chữ: “Thất lưng”.

Hai tháng trước.

Không hiểu tại sao trong thành Biện Kinh nổi lên đại dịch mối. Ban đầu mọi người còn buồn không để ý, chỉ là mấy con mối cắn bản chẳng cần bóp cũng chết, làm sao có thể gây ra chuyện gì.

Nhưng hiển nhiên tất cả mọi người đều xem nhẹ năng lực sinh sản của đám mối này. Chỉ qua một ít ngày, vài con mối nhỏ đã biến thành đại quân mối, mặc sức tàn sát bừa bãi trong thành Biện Kinh.

Gay go nhất chính là đồ gỗ, này thì gỗ trăm năm, rồi thì gỗ rừng gỗ bể, trầm, lim, không một cái nào thoát khỏi.

Tận cho đến khi chiếc bàn trong tấm cung của Hoàng Thượng cũng bị biến thành từng mảnh nhỏ thì quả thực không thể chịu được nữa rồi. Bàn của thiên tử há lại có thể để cho chúng tùy tiện vào ra, kể cả là con mối cũng không được.

Hoàng đế mặt rồng giận dữ, hạ lệnh dân chúng toàn thành Biện Kinh phát động chiến dịch diệt mối, đuổi tận giết tuyệt không chừa con nào.

Ngự y viện có vị nhiều năm tận sức nghiên cứu thảo dược, tích cực hưởng ứng hiệu lệnh của hoàng đế, phối chế ra được thủy có thể diệt mối, chỉ cần tìm ra chỗ ở của chúng, đổ nước đó xuống, lập tức có thể diệt được.

Cứ như vậy.

Thành Biện Kinh oanh oanh liệt liệt triển khai hoạt động đại thanh lý.

Từ trong hoàng cung ra đến nhà dân chúng, đâu đâu cũng tổng vệ sinh, người người đều bận rộn, khí thế ngất trời.

Nhưng bên trong Kim Phong Tế Vũ lâu, Cố công tử đột nhiên lại trở nên vô cùng nhàn nhã.

Giai nhân Cố Tích Triều ngày thường vô cùng sạch sẽ, không muốn người bên ngoài động đến đồ đạc của mình, định chính mình động tay rửa sạch phòng lâu chủ cũng như thư phòng. Nhưng Thích Thiếu Thương lại luyến tiếc Cố Tích Triều, chỉ muốn thấy y là người cầm bút nhả mực, thấy giờ chiếc chổi quét qua quét lại căn bản đều là việc tốn sức, liền một mình gánh lấy tất cả nhiệm vụ dọn dẹp, vô ý cam đoan với Cố Tích Triều: Tích Triều, người lo lắng không cho người khác quét tước, đến cả ta cũng không yên tâm sao? Ta cam đoan nhất định dọn sạch sẽ. Yên tâm đi, có ta ở đây, đừng nói là mối, đến cả bạch hổ cũng không dám bước vào Kim Phong Tế Vũ lâu nữa bước.

Cho nên trong khi người người bận rộn, nhà nhà bận rộn, Cố công tử trong Kim Phong Tế Vũ lâu lại vô cùng nhàn nhã.

Hôm sau, Cố công tử nhàn tản đi dạo, lại gặp Truy tam gia vừa hoàn thành đại nghiệp thanh lý mối.

Truy Mệnh: Này, hai ngày tổng vệ sinh đúng là đòi mạng. Triều Triều, người không quét tước phòng ở sao?

Cố Tích Triều: Thích đại ca của người nói loại việc nặng thế này để hẩn làm được rồi, ta không cần nhúng tay.

Truy Mệnh: _Thực hạnh phúc a.

Cố Tích Triều: Thế nào, Lý Hoại không có giúp người sao? Lý viên không phải cũng có rất nhiều hạ nhân sao?

Truy Mệnh: Ta không có thói quen để người khác dọn dẹp này nọ đồ đạc của ta. Về phần Lý Hoại -- hấn đúng là cái kẻ cuồng phá hư đồ đạc, để cho hấn làm, chỉ sợ toàn Lý viên đều đã bị hủy đi rồi.

Cố Tích Triều: -- Người như thế nào không tìm ta đến giúp người?

Truy Mệnh: Ta nghĩ người khẳng định rất bận rộn, nên mới không đến tìm người.

Cố Tích Triều: Ta mời người đi uống rượu. Đi thôi.

Truy Mệnh: _Hảo.

Thế sự quả là khó đoán trước. Ông trời tựa hồ luôn thích trêu người, để sự tình đi ngược lại với kì vọng của mọi người.

Ai có thể nghĩ đến hết thấy đều đã bình ổn, một tháng sau, ngày nào đó, buổi tối.

Thích Thiều Thương quần quýt lấy Cố Tích Triều, gắt gao ôm y, điên cuồng hôn xuống, cởi ngoại bào của mình, lại lao về phía Cố Tích Triều ở bên giường

Vừa mới qua bữa ăn khuya, chiếc giường lớn làm sao có khả năng chịu nổi lực đạo hai đại nam nhân ngã xuống.

Giường lớn rỗng giập phát ra âm thanh bất mãn.

Oanh một tiếng.

Sụp.....

14. Chương 14: Như Thế Nào Sinh Khí

Thần cũng có lúc ngủ gật, huống chi Thích Thiều Thương chỉ là một con người.

— Cố Tích Triều

Mọi người trong Kim Phong Tế Vũ lâu mấy ngày gần đây có chút không ổn, đặc biệt là hộ vệ của lâu chủ. Mỗi khi đến phiên làm việc, họ đều phải nơm nớp lo lắng đề phòng không yên, không phải là do bên ngoài uy hiếp, mà là do chuyện riêng trong lâu.

Trách nhiệm nặng nề nhất của hộ vệ lâu chủ là bảo hộ lâu chủ an toàn. Nhưng từ khi Thích Thiều Thương nhập lâu làm lâu chủ cho đến nay, người mà đám hộ vệ lâu chủ phải bảo hộ là người trọng yếu nhất của Thích lâu chủ – Cố công tử.

Kỳ thật đối với hộ vệ của lâu chủ mà nói thì đây vốn là việc phi thường thoải mái, bởi vì Cố công tử một thân võ công không hề kém, tính cách thanh ngạo, nơi thường đi chỉ có Lục Phiến Môn với Lý viên, cũng không cần nhóm hộ vệ đi theo, còn khi ở cùng lâu chủ bên trong lâu, nhóm hộ vệ chỉ cần thủ hộ ở tiểu viện bên ngoài phòng lâu chủ là được rồi.

Nhưng kể từ sau hôm phát sinh sự cố đến nay, nhóm hộ vệ lâu chủ vô cùng không yên ổn.

Cố công tử bị thương.

Bị thương ở thất lưng.

Lúc nửa đêm. Phòng lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu. Giường sụp. Thích Thiều Thương. Cố Tích Triều. Cố Tích Triều bị thương thất lưng.

Chỉ vài canh giờ sau khi chuyện này phát sinh đã lập tức trở thành tiêu đề cho [Đại Tổng Biện Kinh nhật báo], còn nội dung của nó khác với chân tướng sự việc bao xa, thiết nghĩ không cần tưởng tượng cũng biết.

Một khối nghiến mực từ trong thư phòng vun vút lao ra, bị ném rớt dưới chân đám hộ vệ, cùng một câu lạnh lùng: “Nếu ai bước vào mười trượng bên trong này, đừng trách ta xuất thủ vô tình”. Trong Kim Phong Tế Vũ lâu tất cả mọi người đều biết rằng Cố công tử vào thư phòng dưỡng thương với một cơn tức lớn chưa từng có.

Hai ngày nay có thể bình an tiến vào thư phòng không bị đuổi ra chỉ có ba người: Dương tổng quản, Truy tam gia và đại phu.

Truy Mệnh: Triều Triều, người hôm nay có hảo chút nào không?

Cố Tích Triều: Vẫn vậy.

Truy Mệnh: Thật sự đúng như đại phu nói phải tĩnh dưỡng hai tháng? Hảo vất vả a.

Cố Tích Triều: __-

Truy Mệnh: Triều Triều, tâm tình người lúc này thế nào?

Cố Tích Triều: Làm sao vậy?

Truy Mệnh cúi nhìn xuống, gãi gãi đầu: Người nếu tâm tình hảo, ta và người nói chuyện này.

Cố Tích Triều: Đem việc muốn nói nói ra ngay đi, người ngày ngày tới hỏi tâm tình ta hảo hay không hảo, người không thấy phiền nhưng ta lại vô cùng mệt mỏi.

Truy Mệnh lặng lẽ cười hai tiếng, nghiêng đầu nhìn bóng đen trốn trốn tránh tránh ngoài cửa sổ: Triều Triều, này Người cũng biết, không chỉ một mình ta quan tâm thương thế của người, cũng có người khác thực quan tâm a.

Cố Tích Triều: Người nói Vô Tình? Ta biết, giúp ta cảm ơn hân.

Truy Mệnh: __Ta là nói Thích đại ca

Cố Tích Triều: Hân a..... hử!

Truy Mệnh: Hân thực sự lo lắng cho người.

Từ thời khắc Cố Tích Triều bị thương, Thích Thiệu Thương lo lắng không thôi, vội đem Cố Tích Triều đến thư phòng an trí thỏa đáng, sau đó ngay lập tức lại bị tiểu phủ của Cố Tích Triều tổng tiền ra khỏi thư phòng.

Sợ Cố Tích Triều lộn xộn lại tăng thêm thương thế, Thích Thiệu Thương mấy ngày qua vẫn quần quanh ở ngoài, không dám tiến vào thư phòng nửa bước.

Sống một ngày mà như một năm, tư vị quả thật không chịu nổi. Thích Thiệu Thương rơi vào đường cùng chỉ có thể tìm Truy Mệnh nhờ hân nói giúp mình, hy vọng Cố Tích Triều có thể tâm bình khí hòa chấp nhận cho mình vào bên trong chiếu cố y.

Phương pháp tốt nhất để khôi phục thất lực bị thương là nằm tĩnh dưỡng, nhưng Cố Tích Triều lại không cho bất cứ kẻ hầu người hạ nào tới gần, mọi chuyện đều tự mình làm, qua vài ngày, thương thế trên người không tăng thêm đã là phi thường may mắn.

Thích Thiệu Thương thực sự rất lo lắng, Cố Tích Triều vết thương cũ rất nhiều, lần này thương ở thất lực nếu xử lý không tốt, sẽ lưu lại tai họa ngầm.

Ngoài phòng, Thích Thiệu Thương nín thở ngưng thần yên lặng nghe động tĩnh của hai người bên trong. Trong phòng, Truy Mệnh cũng có chút khẩn trương, nuốt nuốt nước miếng, nhìn sắc mặt không chút thay đổi của Cố Tích Triều, sờ sờ mũi, trong lòng âm thầm buồn bực. Rõ ràng là trước mắt gương mặt giống hệt mình, chính mình thì hoa gặp hoa nở, xe gặp xe đổ, Cố Tích Triều như thế nào ngày ngày đều như vậy ... như vậy... làm cho người ta không rét mà run.

Ngân quang chợt lóe. Tiếng rít xé gió lao ra. Thẳng đến chỗ người đứng ngoài cửa sổ, Thích Thiệu Thương.

‘Triều Triều người!’ Truy Mệnh cả kinh, nhảy vội lên ghế, mở to hai mắt nhìn Cố Tích Triều, kinh ngạc với sức chịu đựng của Cố Tích Triều. Cứ nhiên y lại có thể chịu được cơn đau ở thất lực mà xuất ra tiểu phủ

với Thích Thiều Thương. Từ góc độ với tốc độ tiểu phủ bay ra, thoát nhìn so với trước khi y bị thương hoàn toàn không khác biệt.

Trong yếu hơn một chút là, Cố Tích Triều vươn tay ném tiểu phủ từ trong chăn ra, chẳng lẽ y khi ngủ đều mang theo tiểu phủ?

Nghĩ đến đây, Truy Mệnh không khỏi có điểm đồng tình với Thích Thiều Thương bên ngoài phòng.

Thanh âm của tiểu phủ vừa vang lên, Thích Thiều Thương không cần tự hỏi, thân thể phản xạ có điều kiện lập tức nghiêng đầu tránh, ngay sau đó tiểu phủ lướt sát qua người hắn cấm phập vào hành lang. Thân thủ sờ sờ cổ, cho dù hiểu được Cố Tích Triều chỉ là không muốn để mình nghe được y cùng Truy Mệnh nói chuyện, nhưng hắn vẫn vô cùng không cam tâm tình nguyện mà đi ra ngoài viện.

Thở phào một hơi, Cố Tích Triều nhíu nhíu mày lắm bầm: Cái thất lưng chết tiệt này không có khắc nào không đau!

Truy Mệnh: Nếu người có thể thành thời dưỡng thương hắn là sẽ rất nhanh không còn đau nữa đi đừng giận Thích đại ca nữa, hắn cũng không ổn chút nào, người đau bao nhiêu lâu, hắn cũng lo lắng bấy nhiêu lâu. Nếu không người chờ thương thể khỏi hắn lại nổi giận với hắn sau cũng được?

Cố Tích Triều: Ta không giận hắn.

Truy Mệnh: Cái gì?!

Cố Tích Triều: Thời điểm sự việc vừa phát sinh có tức giận hắn một chút, bất quá ta biết hắn cũng không muốn vậy. Lúc giường sập, hắn lập tức che chở cho ta, đem ta đặt bên dưới, bất quá đã muộn một bước mà thôi. Nhưng hắn vẫn là ngăn trở khung giường sập từ phía trên.

Truy Mệnh: Kia, kia hắn, vậy người đây là có chuyện gì?

Cố Tích Triều bĩu môi: Là chính hắn không tự tiến vào, ta chưa có nói qua không cho hắn vào.

Truy Mệnh: Hắn lo lắng người nổi giận với hắn lại xuất tiểu phủ ra, làm thất lưng người càng thêm đau nặng.

Cố Tích Triều thở dài: —— Ta là người không thể nói lý như vậy sao

Truy Mệnh: _Như thế nào lại vậy, nếu đổi lại là ta, khẳng định đã tức chết rồi, sẽ không giống người như vậy. Kia Thích đại ca phải làm sao bây giờ?

Cố Tích Triều suy tư một lát: Người không được nói cho hắn biết, để cho chính hắn suy nghĩ cẩn thận. Nếu chính hắn không nghĩ ra tại sao ta nổi giận với hắn, kia hắn cũng đừng nghĩ đến việc tiến vào đây.

Truy Mệnh:_Ta đi tìm Dương tổng quản phái người đến Lý viên nói một tiếng, ta lưu lại chiếu cổ người. Ta đáp ứng Thích đại ca, nếu người không cho hắn tiến vào, ta sẽ lưu lại giúp hắn chiếu cổ người.

Cố Tích Triều: ——

15. Chương 15: Củi Gạo Du Diêm Tương Dấm Chua

Một việc luôn có hai cách giải quyết, khác nhau ở chỗ người có thể hay không nghĩ đến phương pháp đơn giản hơn kia.

— Cố Tích Triều

Theo như chính những gì Phương tiểu Hầu gia đã nói: Từ khi bắt đầu yêu Vô Tình, số kiếp Phương Ứng Khán hắn đã định không có lấy một ngày tiêu dao.

Mặc dù hai người không có bất kì hứa hẹn gì, cũng không nói lấy một câu ước định, nhưng Phương tiểu Hầu gia vẫn rất quy củ, không hề ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, ngẫu nhiên một ngày nọ tới “Phiêu Hương viện” cũng coi như trường hợp ứng phó vạn bất đắc dĩ mà thôi.

Thích lâu chủ trong Kim Phong Tế Vũ lâu biết được Phương tiểu Hầu gia theo đuổi Vô Tình đã hơn mười năm mà vẫn chưa cùng nhau phát sinh bất kì quan hệ mang tính chất thực tế nào, sợ hãi mà than: Người mình yêu thương ở trước mặt, người như thế nào có thể chịu được những ngàn ấy năm?

Phương tiểu Hầu gia cảm thấy bất lực, chính hắn cũng không biết đáp án.

Nhiều năm như vậy, Phương Ứng Khán hẳn từng nghĩ tới vô số chuyện, tỷ như: Mưu đồ soán vị, phú giáp thiên hạ, thống nhất vô lâm, vân vân, duy độc có chuyện này là không nghĩ đến.

Mỗi khi cùng Vô Tình có chút hành động thân mật, Vô Tình chỉ hơi chống cự, chính hắn cũng không hề tiếp tục.

Bất luận dưới tình trạng nào, Phương tiểu Hầu gia đều có thể khống chế dự vọng của mình vô cùng tốt.

Căn cứ vào kinh nghiệm luận đàm cùng Thích lâu chủ, Thích Thiếu Thương khi sự tình xảy ra sẽ lập tức sụp đổ tinh thần tự chủ, cái loại thời khắc này không nên dùng đầu để hỏi.

Thứ tự chủ này quả là rất quái dị, để dưỡng thành nó khó khăn vô cùng, đến khi muốn dứt bỏ nó lại càng gian nan không tưởng.

Sau thiên tư vạn tượng, tiểu Hầu gia quyết định tìm đến trợ lực bên ngoài.

Muốn tính toán với người là Vô Tình đây, trong thành Biện Kinh trí sách mưu lược có thể tương đương Vô Tình, chỉ có Kim Phong Tế Vũ lâu Cố công tử Cố Tích Triều, hơn nữa thứ mà Cố Tích Triều so với Vô Tình càng thêm am hiểu, phải kể đến được lý.

Nếu không phải vạn nhất, tiểu Hầu gia tuyệt không nguyện ý cùng Cố Tích Triều có bất kì quan hệ nào. Ngày thường hẳn cùng Thích Thiếu Thương giao tiếp cũng phải dẫn đo lên xuống, cân nhắc trước sau, chứ chưa nói trực tiếp cùng Cố Tích Triều giao phong.

Khi tiểu Hầu gia khoan thai bình ổn, thông thả đi tới Kim Phong Tế Vũ lâu phía đối diện kia, Cố công tử đang ở thư phòng xem sách thuốc, thấy tiểu Hầu gia cũng không buồn đứng lên, chỉ thản nhiên nhướng mắt nhìn, rồi lại tiếp tục đọc sách. Tiểu Hầu gia nhất thời trong lòng âm âm ù ù khai hỏa giọng trống.

Cố Tích Triều: Khụ

Phương Ứng Khán: A, cấp, Cố Tích Triều, người đang xem sách a.

Đối với những lời vô nghĩa thế này, Cố công tử căn bản đều lười trả lời.

Phương Ứng Khán sờ sờ cằm: Ta tìm người có chút việc.

Cố Tích Triều: Di, người ngày thường không phải đều tìm Thích Thiếu Thương sao? Tìm ta muốn nói chuyện gì?

Phương Ứng Khán: Ân là về Vô Tình.....

Cố Tích Triều giương mi, trong lòng thầm nghĩ mấy ngày gần đây chính mình cũng không đến tiểu lâu tìm Vô Tình chơi cờ, lúc này Phương Ứng Khán tới cửa tìm, nhất định là có sự, nên y buông sách trong tay, ngẩng đầu: Vô Tình? Là có ý tứ gì? Nói ta nghe một chút, người muốn làm gì?

Phương Ứng Khán: Cái kia ... hai chúng ta luôn có chút thiếu lửa nên cái kia.....

Cố Tích Triều: — — Được rồi, ta đã biết người muốn nói chuyện gì, không cần phải ám chỉ. Loại sự tình này người không đi thương lượng với Vô Tình, chạy tới chỗ ta làm gì?

Phương Ứng Khán: Ta nghe nói người từng cho Truy Mệnh với Lý Hoại một loại dược

Cố Tích Triều: Nga?! Tin tức của Hầu gia thực sự rất linh thông a! Không biết Hầu gia làm sao biết được chuyện này?

Ngày đó Truy Mệnh sắp tới Lý viên, Cố Tích Triều lo lắng Truy Mệnh lần đầu tiên không ổn, liền điều phối một loại dược có công dụng kích thích mà không làm bị thương bản thân, trao cho Lý Truy hai người. Bất quá thời điểm đưa thuốc tương đối bí mật, đến Thích Thiếu Thương cũng chỉ biết Cố Tích Triều muốn cho thuốc, nhưng là đưa khi nào, hắn cũng không biết được.

Không biết Phương Ứng Khán làm thế nào mà biết? Chẳng lẽ là Lý Hoại nói?

Nghĩ đến đây, Cố Tích Triều trong lòng có chút không thoải mái, nếu thật sự là Lý Hoại nhiều chuyện, việc này y nhất định phải hảo truy cứu một phen.

Phương Ứng Khán: Là hạ nhân Lý gia truyền đến, ta nghe được từ hạ nhân nhà ta.

Cố Tích Triều: ____Thì ra là thế!

Phương Ứng Khán từ sau lưng lôi ra một cuộn giấy, đặt trước mặt Cố Tích Triều: Cố công tử văn thao võ lược, cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, trong thiên hạ không người không biết, không người không hiểu, nói vậy, Cố công tử đối với chữ Trương Húc viết hẳn cũng có chút hứng thú đi.

Phương Ứng Khán vừa nói vừa chậm rãi trải cuộn giấy ra.

Cố Tích Triều: Thứ tốt a nếu Hầu gia đã có thành ý như vậy. chuyện này cứ giao cho ta, ta sẽ điều được hảo, rồi nói Thiếu Thương đưa đến quý phủ.

Phương Ứng Khán lắc đầu: Không chỉ như vậy.

Cố Tích Triều: Hầu gia, người nên rõ ràng, chỉ là một bộ chữ mà thôi, ta không nhất định phải nghe theo người.

Phương Ứng Khán: Hãy nghe ta nói hết đã, rồi người hãy quyết định. Người không phải chỉ giúp ta phối dược, còn cần giúp ta kê đơn nữa đi. Ta không có cơ hội hạ dược, nếu không ta cũng không tới tìm người.

Cố Tích Triều suy tư một lát: Việc này không khó, bất quá ta sẽ dùng huân hương kê đơn chế dược, sẽ cho người một phần giải dược, trước khi người vào tiểu lâu nhất định phải ăn, nếu không, tự gánh lấy hậu quả
.....

Phương Ứng Khán: __Hảo, ta chờ tin tốt của người.

Cố Tích Triều: Đi thông thả, không tiền.

Ban đêm, Kim Phong Tế Vũ lâu, phòng lâu chủ.

Thích Thiếu Thương: Tích Triều, buổi chiều Phương Ứng Khán đến đây?

Cố Tích Triều: Ân.

Thích Thiếu Thương: Tìm ta có chuyện gì?

Cố Tích Triều: Tìm ta.

Thích Thiếu Thương: Tìm người làm gì?

Cố Tích Triều: Muốn xuân dược.

Thích Thiếu Thương: __Hắn đường đường là tiểu Hầu gia, mà xuân dược cũng tìm không ra hay sao?

Cố Tích Triều: Thân thể Vô Tình như vậy, hắn sao dám tìm lung tung mà dùng, mấu chốt là ta không chỉ phối dược, còn giúp hắn kê đơn.

Thích Thiếu Thương: Không phải chứ, người muốn hướng Vô Tình kê đơn? Vạn nhất việc này sẽ không dễ giải thích a.

Cố Tích Triều: Không có vạn nhất.

Thích Thiếu Thương: Người tuyệt đối nắm chắc? Như thế nào hạ dược mà Vô Tình trước sau đều không phát hiện được?

Cố Tích Triều: Ta đương nhiên tuyệt đối nắm chắc.

Thích Thiếu Thương: Ân?

Cổ Tích Triều: __ Thì không phải là hướng Vô Tình kê đơn.

Thích Thiếu Thương: o Kia bọn họ như thế nào được việc?

Cổ Tích Triều: Ta nói với Phương Ứng Khán ta sẽ dùng huân hương kê đơn, trước tiên cho hẩn giải được, hẩn vào tiểu lâu nhất định phải ăn trước mới được. Đến lúc đó ta đưa cho hẩn một viên xuân dược là tốt rồi, dù sao người cũng nói hai người bọn họ bất thành đều tại Phương Ứng Khán mà ra cả, kê đơn hẩn so với kê đơn Vô Tình thì dễ dàng hơn nhiều, cũng không có gì phiêu lưu a.

Thích Thiếu Thương thở ra một hơi: __- //// Lão thiên gia phù hộ bọn họ đi

[Vốn thiên này được đặt tên là ‘Trà’, nhưng tác giả nhà chúng ta thấy nó ngắn quá, cho nên đặt ra cái tên quái gở này. Phương Vô rất cục đã có thể hoa hoa lệ lệ hài hòa cùng nhau, bù đắp cho tiểu Hầu gia kia mười năm như một ngày chờ đợi????????]

16. Chương 16: Nỗi Yêu

Thâm thổ dài.

— Cổ Tích Triều

Vô Tình rất hiếm khi có thời gian rảnh rỗi, thậm chí ngồi xuống uống một chén trà cũng khó khăn. Hồ sơ án cũ, án mới, cướp của giết người chồng chất như núi, lo lắng cho Lục Phiến Môn từ trên xuống dưới, đại đại tiểu tiểu mấy chục người, nào là lương bổng, thiếu người, tang tóc, hỉ sự, ốm đau, người nào lo, người nào buồn,... tất thấy đều một tay Vô Tình xử lý.

Đã thế Vô Tình còn phải ứng phó với hàng loạt những thế lực trong tối ngoài sáng, đủ loại chính tà không sợ khó khăn, không ngại hiểm trở, dốc lòng muốn san bằng Lục Phiến Môn.

Ngoài ra, còn phải hỗ trợ phòng bị nơi này nơi kia, hết ngày lại đêm, trong nước, ngoài biên ải, còn hàng loạt những kẻ không sợ thất bại, chẳng lo bị trảm đầu, năm năm tháng tháng đều muốn soán ngôi hoàng đế, hoàn thành bá nghiệp.

Mỗi khi Cổ công tử của Kim Phong Tế Vũ lâu tìm đến chơi cờ cũng không phải ngoại lệ, chốc chốc lại có vài ba người đến tìm Vô Tình, khiến cho hai người có những hôm ngồi trên tiểu lâu cả ngày cũng chơi không xong một ván cờ, thường thường phải lưu lại tàn cục, chờ ngày khác tái chiến.

Một ngày, khi Phương Ứng Khán đưa tới một bao các thứ này nọ, thấy Vô Tình xem cũng không xem, đã phân phó đao đồng đem một nửa tới chỗ Gia Cát Tiểu Hoa, một nửa còn lại phân cho những người khác, Cổ Tích Triều có chút ngạc nhiên. Chưa xem đã đưa ra ngoài, vạn nhất bên trong Phương Ứng Khán viết cho y cái gì đó, chẳng phải sẽ không thấy: Người không xem hẩn đưa tới cái gì, không sợ người khác sẽ thấy sao?

Vô Tình: Nếu hẩn có viết cái gì đó, bọn họ sẽ đưa trả lại, ta đỡ phải lãng phí thời gian.

Cổ Tích Triều: Nguyên lai ta luôn nghĩ Dương tổng quản bận bịu nhiều việc, nhưng hiện tại so với người, kia căn bản không đáng nhắc tới.

Vô Tình: Đó là vì có người xử lý lâu vụ, nếu là Thích Thiếu Thương, Dương tổng quản sẽ không chỉ bận rộn thôi đâu, còn rất đau đầu.

Cổ Tích Triều: Có lẽ thế. Bất quá ta tò mò, người bận rộn như vậy, nhưng có hay không nên lưu chút thời gian cho Phương Ứng Khán?

Vô Tình: -__- Cần lưu sao?

Cổ Tích Triều: __- Không cần sao? Người đối với hẩn, luôn làm những chuyện thờ ơ như vậy?

Vô Tình: Đã có lúc ta phát ra một lời thề, tuyệt không để người khác khinh mạn vũ nhục.

Cố Tích Triều: Thế nhưng?

Vô Tình: Thế nhưng ta chẳng những để dư luận tùy ý xôn xao, còn hứa để cho hắn xuất hiện trước mặt ta.

Cố Tích Triều: Chỉ ngần này?

Vô Tình: Ngần này còn chưa đủ?

Cố Tích Triều thở dài thật sâu: Ta phản bội tín nhiệm của Thích Thiều Thương, hủy đi Liên Vân trại cơ nghiệp nửa đời, lại còn giết huynh đệ của hắn. Thích Thiều Thương mấy lần hủy tiền đồ của ta, cùng ta quyết tử. Nếu là người, người sẽ làm thế nào?

Vô Tình trầm mặc, tay cầm quân cờ, lẳng lặng trả lời Cố Tích Triều: Ta với người bất đồng, ta đối với cơ đồ sự nghiệp cũng không coi trọng như vậy.

Cố Tích Triều: Kia nếu Phương Ứng Khán giết chết Gia Cát thống lĩnh, lại hành thích vua soán vị, người sẽ làm gì?

Vô Tình lạnh lùng nói: Giết.

Cố Tích Triều: Thật sự giết được sao?

Vô Tình nhú mi, không trả lời.

Cố Tích Triều: Nếu thật sự yêu, hiện tại người cứ hành động như vậy, hắn cả đời cũng không minh bạch được tâm ý của người.

Vô Tình: Không minh bạch thì thế nào, minh bạch lại thế nào? Các người cùng bọn ta bất đồng. Người có thể vì Thích Thiều Thương buông tha lý tưởng của người, Thích Thiều Thương có thể vì người buông tha đạo nghĩa của hắn. Nhưng nếu khiến hắn vì ta buông tha xưng bá thiên hạ, làm cho ta vì hắn buông tha lời thề suốt đời thủ hộ Đại Tống, không có khả năng

Cố Tích Triều: Không bỏ xuống được thì sẽ cứ như vậy buông tay sao? Ta không nói người phải buông cái gì, ta chỉ muốn nói cho người biết, nhân sinh trên đời gặp được một người như vậy, thì bất luận chuyện gì xảy ra, cũng phải sống vai cùng hắn, cho dù chỉ là nửa ngày, cũng không uống một đời này.

Vô Tình: A, Phương Ứng Khán và Vô Tình cùng nhau Trừ phi âm dương hai bờ li biệt.

Thở dài một hơi, Cố Tích Triều có chút bực mình, nhưng cũng không thể nói thêm gì nữa, cúi đầu lại thở dài: Vô Tình..... quả nhiên vô tình.....

Kim Phong Tế Vũ lâu, thư phòng.

Sáng sớm tiến vào phòng, Cố Tích Triều nhìn đến chữ Trương Húc treo trên tường, vì nó mà ngày hôm trước y đã phân phó Dương tổng quản đưa được đến phủ Hầu gia đối diện. Giờ Cố Tích Triều lại có chút băn khoăn, không biết được công hiệu được đến đâu. Tuy rằng bản thân y vì bộ chữ kia mới xuất tài ra tay, nhưng cuối cùng cũng mong cho hai người bọn họ sau mười năm đằng đẳng khổ sở có thể có kết quả tốt.

Thấy Cố Tích Triều nắm chặt tay, Dương Vô Tà bên cạnh dường như hiểu được, khẽ ho khan hai tiếng.

Cố Tích Triều xoay người, nhìn đến ánh mắt của Dương Vô Tà, bỗng thấy sáng tỏ, mỉm cười hỏi: Dương tổng quản, nghe nói người cùng tổng quản của phủ Hầu gia đối diện kia là đồng hương đi?

Dương Vô Tà: Không sai, không sai.

Thành Biện Kinh này, ai mà không biết Dương tổng quản của Kim Phong Tế Vũ lâu cùng Trương tổng quản của Thân Thông Hầu phủ một người đến từ Giang Nam, người kia xuất thân mạn Bắc, hai địa phương dù có muốn cũng không thể cột thành một được. Nhưng vì có thể trao đổi thông tin kiểm tra tiền, Dương tổng quản và Trương tổng quản, cả thành Biện Kinh đều hiểu, không ai đủ can đảm nói ra một tiếng rằng họ “không” phải đồng hương.

Hai vị “đồng hương” này thường cùng ngồi uống chút rượu, tâm sự mọi chuyện trên trời dưới bể, hỏi han chút phủ vụ, lâu vụ, rồi thì “vô tình, không cần thận” tiết lộ một chút chuyện sinh hoạt của tiểu Hầu gia

cùng Thích lâu chủ và Cố công tử, coi như hỗ trợ mọi người, thỏa lòng quan tâm của dân chúng toàn thành Biện Kinh đối với chủ tử nhà mình.

Cố Tích Triều: Tổng quản suốt mấy ngày liền đều làm lụng vô cùng vất vả rồi, hôm nay nghỉ một ngày đi, tổng quản hãy ra ngoài, đi chung quanh du ngoạn thả lỏng một chút.

Dương Vô Tà lĩnh mệnh: Đa tạ công tử.

Cố Tích Triều: Tổng quản cả ngày đều vì Kim Phong Tế Vũ lâu mà vất vả, đây cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Sau khi Dương tổng quản cùng vị “đồng hương” kia rượu đàm xong, trở lại Kim Phong Tế Vũ lâu, việc đầu tiên là tìm Cố Tích Triều báo cáo kết quả thám thính.

Dương Vô Tà: Công tử, ta đã trở về.

Cố Tích Triều: Như thế nào?

Dương Vô Tà: Công tử cảm thấy thế nào? Phương Ứng Khán có thể thành công hay không?

Cố Tích Triều: Vô Tình là người hướng nội, rất khó nhìn ra nỗi lòng của y. Bất quá bọn họ dây dưa đã hơn mười năm, ta nghĩ cũng không phải bịa đặt, Phương Ứng Khán trước đây đã cố kỵ rất nhiều, nếu bỏ đi ràng buộc trong lòng, ta nghĩ hơn phân nửa sẽ thành công.

Dương Vô Tà: Tất cả đều xảy ra như công tử đã tính toán.

Cố Tích Triều: Tính toán là như thế, nhưng ai có thể cam đoan sẽ không sai biệt đâu.

Dương Vô Tà: Ân, bất quá nghe khẩu khí của Trương tổng quản, hẳn là được việc đi.

Cố Tích Triều: Nga, hẳn nói như thế nào?

Dương Vô Tà: Trương tổng quản không dám nói thẳng, chỉ ẩn ẩn nói tiểu Hầu gia hai ngày nay đều ở bên ngoài chưa về.

Cố Tích Triều: Bên ngoài thì nhất định phải là tiểu lâu sao?

Dương Vô Tà: Xa phu của Hầu phủ đưa Phương Ứng Khán đến cửa Lục Phiến Môn, người đó tới nay vẫn chưa nhận được mệnh lệnh trở về, hãy còn chờ đợi.

Cố Tích Triều: _Hảo, hảo, hảo làm phiền Dương tổng quản rồi.

Dương Vô Tà: Công tử khách khí. Nếu không còn chuyện gì khác, ta đi trước.

Cố Tích Triều: Tổng quản đi thông thả.

Ban đêm, Kim Phong Tế Vũ lâu, phòng lâu chủ.

Cố Tích Triều: Thiếu Thương, Phương Ứng Khán thành công rồi.

Thích Thiếu Thương: Ân? Thành công cái gì?

Cố Tích Triều: Chuyện với Vô Tình.

Thích Thiếu Thương: o Là xuân được kia thành công?

Cố Tích Triều: Không sai, mấy ngày nay Dương tổng quản đi dò xét thử Trương tổng quản, theo lời hắc cho hay thì Phương Ứng Khán hai ngày nay đều ở Lục Phiến Môn.

Thích Thiếu Thương: Chuyện này thật đúng là không dễ dàng gì a. Rất cực cũng thành. Nếu còn tiếp tục như vậy, ta cảm thấy hai người bọn họ sẽ còn tiếp tục diễn kịch dài dài.

Cố Tích Triều: Đúng vậy, ta vốn tưởng rằng Vô Tình đối với Phương Ứng Khán tình không đến, hiện tại xem ra, thuốc này nên hạ trên người Phương Ứng Khán sớm hơn mới phải.

Thích Thiếu Thương: _Tích Triều người cấp Phương Ứng Khán là được gì a? Ta đã từng thấy qua chưa? Nếu không chúng ta cũng thử chút đi?

Cố Tích Triều hắc tuyến: —— /// Người chỉ còn thiếu có thuốc xổ thôi! Người không cần uống được đây cũng đã chẳng có chút kiềm chế hay cố kỵ gì rồi.

Thích Thiếu Thương: ——

17. Chương 17: Thiên Hạ Độ Nhất Việc Khó

Muốn làm cho Truy Mệnh vui vẻ hơn nữa, đúng là chuyện khó nhất thiên hạ này.

— Cố Tích Triều

Thích lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu cảm thấy chính mình vô cùng hạnh phúc, có thể nói là phi thường hạnh phúc, vì sau bao nhiêu thăng trầm biến cố, cùng nhau kinh qua hết thảy, cuối cùng Thích lâu chủ và Cố công tử cũng được ở bên nhau. Ngày thường, đều là Cố công tử xử lý hết thảy những chuyện vụn vặt, những khó khăn của Kim Phong Tế Vũ lâu, cho nên Thích lâu chủ lúc nào cũng tươi cười đầy mặt, bộ dáng luôn luôn xuân phong đắc ý.

Một ngày, sau khi bàn bạc xong công việc làm ăn, Thích lâu chủ và Phương tiểu hầu gia quay sang nói chuyện phiếm. Phương Ứng Khán đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước ra ngoài buôn bán, vừa lúc gặp được Truy Mệnh đi phá án không cẩn thận bị thương.

Phương Ứng Khán: Truy Mệnh bị thương đã tốt lên chút nào chưa?

Thích Thiếu Thương: Vết thương ở vai có lẽ cũng không sao rồi a, hôm qua còn lôi kéo Tích Triều đi uống rượu nữa mà. Nếu Truy Mệnh không hảo, Tích Triều nhất định sẽ không đồng ý đi!

Phương Ứng Khán: Cấp ~ Ý người là đã từng có ngày Truy Mệnh không uống rượu? Không uống rượu còn là Truy Mệnh sao?

Thích Thiếu Thương: Ân, bất quá từ sau khi Truy Mệnh đến Lý viên, Lý Hoại đã phân phó hạ nhân phải thật nghiêm khắc, theo đúng đơn thuốc Tích Triều đã kê cho hắn để điều trị, thân thể cũng tốt hơn rất nhiều. Cũng may, không hiểu sao gần đây Truy Mệnh lại bắt đầu biết yêu quý thân thể, không giống mấy năm trước thương cũ thương mới chất chồng. Nhìn hắn lúc đó vui vẻ, kỳ thực là loạn thất bát tao đi.

Phương Ứng Khán: Bất quá, ta quen biết Truy Mệnh nhiều năm như vậy, cũng gặp hắn rất nhiều lần, nhưng mặc kệ là dưới tình huống gì, hắn vẫn luôn mang cái bộ dáng vui vẻ như vậy, mấy năm trước đã vậy, mấy năm nay cũng vẫn vậy. Lần gần đây nhất ta gặp Truy Mệnh, hắn đang ở hiệu thuốc vui tươi hơn hử nói chuyện phiếm với lão bản, ta còn tưởng là Truy Mệnh đi thăm dò chuyện gì, hồi mới biết hóa ra hắn đi mua kim sang được. Ta hỏi Truy Mệnh làm sao bị thương như thế vẫn còn có thể toe toét cười vui vẻ đến vậy, người đoán xem hắn nói gì?

Thích Thiếu Thương: Nói gì?

Phương Ứng Khán: Truy Mệnh nói bị thương nhưng vẫn còn đủ khí lực chạy đến hiệu thuốc mua thuốc, so với bị thương không nhúc nhích được tốt hơn nhiều. Chuyện may mắn như vậy, đương nhiên phải tươi cười vui vẻ rồi.

Thích Thiếu Thương: Ách.... Truy Mệnh là như vậy mà! Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy có cái gì khiến hắn phiền não qua.

Phương Ứng Khán: Người đơn thuần, quả nhiên sống đơn giản.

Thích Thiếu Thương: Đúng vậy.

Ban đêm. Kim Phong Tế Vũ lâu. Phòng lâu chủ.

Thích Thiếu Thương đột nhiên nhớ tới cuộc nói chuyện hồi chiều với Phương Ứng Khán, liền hỏi Cố Tích Triều: Tích Triều, Truy Mệnh như thế nào lại có thể luôn luôn vui vẻ như vậy? Hẳn chẳng lẽ không có khi nào không vui sao?

Cố Tích Triều liếc Thích Thiếu Thương một cái: Người sao lại đột nhiên quan tâm đến Truy Mệnh vậy?

Thích Thiếu Thương: Không có gì, chẳng qua buổi chiều ta với Phương Ứng Khán nói chuyện phiếm, lúc hần nói chưa từng được thấy qua bộ dáng không vui của Truy Mệnh, ta mới phát hiện ra mình cũng chưa thấy bao giờ, cho nên hỏi người chút chút, dù sao người với Truy Mệnh cũng rất thân thiết a.

Cố Tích Triều gật gật đầu: Là thế này ... trước kia Truy Mệnh trông lúc nào cũng luôn vui vẻ, nhưng không phải thực sự vui vẻ, hần buộc chính mình không được nghĩ đến những chuyện không vui. Hiện tại Truy Mệnh vui vẻ, là thật, xem ra lúc trước ta khuyên hần đến Lý viên là rất đúng! Lý Hoại rất hiểu Truy Mệnh, luôn biết phải làm thế nào mới có thể khiến Truy Mệnh vui vẻ được.

Thích Thiếu Thương lặng lẽ cười hai tiếng: Không cần lý giải Truy Mệnh, cũng biết phải làm gì để khiến hần vui vẻ mà, chỉ cần ngày ngày, buổi sáng mua mít quả, buổi chiều mua rượu, đưa cho hần, hần nhất định vui vẻ đến cả ngày cũng không khép miệng lại được.

Cố Tích Triều nghiêng đầu suy tư: Ân ... như thế a, lấy bộ dáng vui vẻ hiện tại của Truy Mệnh, dường như không có chuyện gì không vui khiến hần dễ tâm, thật sự là đáng để suy nghĩ một chút! Làm cho Truy Mệnh vui vẻ hơn nữa, chỉ sợ so với cho Phương Ứng Khán qua đêm ở tiểu lâu còn khó khăn hơn.

Thích Thiếu Thương: —— Đừng nghĩ chuyện người khác nữa, nghĩ đến việc chúng ta ngay lập tức phải làm bây giờ đi!!!

Cố Tích Triều hắc tuyến.

Bên kia, Phương tiểu hầu gia, Thích lâu chủ và Cố công tử đem chuyện Truy tam gia ra làm đề tài nói chuyện phiếm, thì ở bên này lại có người coi mỗi việc nhỏ nhất như vô hành vô tội của Truy tam đều là chuyện sinh mệnh đại sự đi.

Chủ nhân Lý viên Lý Hoại gần đây có chút đứng ngồi không yên. Theo lý thuyết, Lý Hoại hẳn phải không có chuyện gì phiền lòng mới đúng. Công trình trùng kiến lâu lâu hoàn thành phi thường thuận lợi, tuy rằng bên ngoài trông có vẻ không giống trước kia, nhưng mọi người tham gia trùng kiến đều biết lâu lâu mới này so với hình bộ còn chắc chắn hơn nhiều, ẩn sâu bên dưới là nhà tù tăm tối, cho dù Thiết Thủ dùng hết mười thành công lực phá cửa, cửa cũng sẽ chỉ chấn động vài cái mà thôi.

Tuy rằng trước kia Truy Mệnh có nói qua một khi lâu lâu được trùng kiến lại, những khi án kiện nhiều hần sẽ về đây ở. Nhưng lâu lâu trùng kiến xong đã được hơn một tháng, Truy Mệnh trước mặt Lý Hoại cũng chưa từng nhắc đến chuyện phải về. Tất nhiên việc này là do Truy Mệnh muốn giữ lại chút mặt mũi, không muốn về để bị người người của Lục Phiến Môn trêu chọc, nhưng Lý Hoại lại vô cùng hài lòng, vì hần biết Truy Mệnh ở Lý viên phi thường vui vẻ.

Biết Truy Mệnh coi rượu như mạng, lại không muốn Truy Mệnh khi muốn uống rượu tìm không thấy rượu, Lý Hoại liền phân phó hạ nhân đem rượu đặt ở tất cả những nơi Truy Mệnh có thể đến, ngay tại phòng ngủ cũng có làm cửa ngầm thông đến hầm rượu.

Dưới sự dặn dò, giám sát chặt chẽ của Lý Hoại, trừ phòng nghiêm túc dựa theo đơn của Cố Tích Triều kê để làm cơm, thân thể Truy Mệnh so với trước kia tốt hơn nhiều, mỗi khi phá án thụ tiểu thương, tốc độ khôi phục nhanh hẳn.

Truy tam gia vẫn mang đại danh “họa đầu lĩnh”, nhưng Lý gia tiền bạc thiếu gì, tất cả những tiểu thương tiểu phiến muốn bồi thường cũng chẳng đáng kể. Dù vậy, Truy tam gia cũng không phải kẻ gây họa xong lại không chịu trách nhiệm, nên đã cố ý mở một cuốn sổ cho Lý Hoại, mỗi lần chi tiêu đều được ghi chép lại cẩn thận, sau khi nhận lương từ phòng thu chi sẽ gánh vác thanh toán từng khoản nợ, mà việc này cũng trực tiếp giao cho phòng thu chi của Lục Phiến Môn làm luôn, nếu lương bổng không đủ sẽ đi mượn vậy. Nhưng những khoản ghi chép tháng nào cũng có đến vài chục, tam gia nghe xong cũng to cả đầu, liền giao cho Lý Hoại toàn quyền giám sát mọi thu chi của mình. Đã có chuyên gia xử lý lương bổng Lý Hoại, Truy tam gia tựa hồ cũng không còn túng quẫn như khi còn ở Lục Phiến Môn nữa.

Có thể nói Lý Hoại đã đem tất cả những chuyện có thể làm được làm cả rồi. Chỉ cần là việc có thể khiến Truy Mệnh vui vẻ, Lý Hoại đều không chút do dự. Bất quá, mọi chuyện luôn có lúc vượt quá khống chế của con người ta. Lý Hoại nay cũng đã gặp phải chuyện khiến hắn đau đầu không thôi: người bán mít quả Truy Mệnh thích ăn nhất sắp thành hôn.

Đáng lẽ ra tiểu phiến bán mít quả thành thân cũng chẳng phải chuyện lớn gì, đối với người chỉ mỗi ngày ghé thăm vài lượt như Truy tam gia căn bản không quan hệ.

Nhưng người mà tiểu phiến bán mít quả muốn lấy lại là kẻ nổi danh Biện Kinh đậu hủ Tây Thi.

Đậu hủ Tây Thi với Truy tam gia lại càng không quan hệ.

Vấn đề ở đây là tiểu phiến bán mít quả sau khi thành thân sẽ không bán mít quả nữa, mà lại giúp vợ bán đậu hủ.

Lý Hoại nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Truy Mệnh ăn mít quả, hắn như trông thấy nụ cười thỏa mãn nhất thiên hạ này, “Ăn xong điểm tâm, lúc tuần phổ được ăn một xâu mít quả, đúng là tiêu thực lại khỏe mạnh, thư thái cả ngày a ...”

Truy Mệnh bình thường ăn gì cũng được, duy chỉ với mít quả thì kén chọn đến mức khủng hoảng, nếu không ăn được cái tốt nhất, thà rằng không ăn.

Sau khi đã ăn mít quả của các tiểu phiến toàn thành Biện Kinh rồi, Truy Mệnh mới kết luận rằng hương vị nhà này là tốt nhất. Mà hiện tại có nói sao thì tiểu phiến này cũng mặc kệ, Lý Hoại âm thầm thở dài, những ngày sau này Truy Mệnh sẽ không thoải mái rồi.

Đây là căn nguyên khiến Lý Hoại đau đầu.

Sau khi khổ não suy tư ba ngày liền, Lý Hoại đã ra một quyết định ...

Một tháng sau, ngày tiểu phiến bán mít quả thành thân. Lý viên.

Sáng sớm rời giường, chỉ cần nghĩ tới việc hôm nay cuối cùng cũng không còn được ăn mít quả hợp ý nữa, Truy Mệnh cả người như vô lực, làm gì cũng không còn chút khí sức. Kỳ thực bình thường có những khi phải ra ngoài phá án hay gặp trọng án, không ăn được Truy Mệnh cũng không cảm thấy như bây giờ. Vừa nghĩ đến từ nay về sau không còn được ăn nữa, thật khiến cho Truy Mệnh tiếc nuối không thôi.

Bất luận như thế nào, cũng đành coi nó như chuyện nhỏ vậy. Tính cách Truy Mệnh vốn rất phóng khoáng, cũng sẽ không so đo nhiều, không còn được ăn mít quả, về sau nhớ tới, bất quá cũng chỉ có chút buồn bực thôi.

Chuyện không vui chỉ có một, nhưng những việc vui vẻ thường ngày thì còn rất nhiều rất nhiều a

Cho nên,

Truy Mệnh vẫn vui vẻ như cũ.

Cửa phòng mở ra, nhìn đến bóng dáng Lý Hoại mới sáng sớm đã không thấy đâu, Truy Mệnh hỏi: Người sao hôm nay rời giường sớm vậy? Điểm tâm của người để trên bàn, ta đi trước đây.

Lý Hoại cười xấu xa, lộ ra hai má lúm đồng tiền thật sâu: Người có quên thứ gì không?

Truy Mệnh sững sốt, cao thấp nhìn tới nhìn lui, cũng không phát hiện ra đã quên gì cả, vẫn giống trước giờ đấy thôi: Cái gì?

Lý Hoại đưa ra đôi tay này giờ vẫn giấu sau lưng: Đã quên cái này.

Nhìn đến một xâu mít quả đỏ rực, trong suốt màu đường, Truy Mệnh kinh ngạc không khép miệng nổi.

Lý Hoại: Sao nào, không thích?

Truy Mệnh: Đây là?

Lý Hoại: Chính là mít quả của cái nhà người thích ghé thăm nhất, đừng nói người nhận không ra a?

Đời này thứ hần quen thuộc nhất, ngoài rượu ra thì chính là mít quả, nhìn thấy màu sắc quen thuộc, ngửi được hương vị ả ả ngọt ngào, Truy Mệnh không thể nào không nhận ra trước mặt là cái gì. Chỉ là vẫn kinh ngạc, sững sờ không thôi.

Truy Mệnh: Người bảo quản thể nào mà sáng sớm vẫn có mít quả như mới làm thế này?

Lý Hoại: Người nếm trước xem ăn hảo hay không hảo.

Lấy xâu mít quả, một ngụm cắn xuống, vỏ bọc đường mỏng manh thanh thúy mở bung ra, mang theo hương vị quả sơn trà dung nhập trong miệng, cái này căn bản là sáng sớm vừa mới làm mà, quả sơn trà để qua đêm sẽ không có được hương vị này a.

Khóe môi cong cong lên, Truy Mệnh vui vẻ nở nụ cười: Ngon.

Nhìn thấy đường từ khóe môi Truy Mệnh trào ra, Lý Hoại tiến tới, ôm lấy Truy Mệnh, nhẹ nhàng hôn lên: Người thích là tốt rồi, về sau chỉ cần người không ra khỏi kinh phá án, mỗi sáng sớm ta đều sẽ làm cho người.

Truy Mệnh: Người đi học làm mít quả?

Lý Hoại: Ta chỉ mong người được vui vẻ!

Truy Mệnh: Ừ Ừ Ta vui vẻ, vô cùng vui vẻ

(mệnh cũng thấy vui

mệnh là còn muốn ăn đường trên khóe môi Truy bảo nữa kìa

18. Chương 18: Thiên Hạ Đệ Nhị Việc Khó

— Cố Tích Triều

Cũng như sinh hoạt bản của [Đại Tổng Biện Kinh nhật báo] hàng năm đều tổ chức bình chọn “Kinh thành thập đại suất ca” (mười người đẹp trai nhất) và “Kinh thành thập đại lý tướng vị hôn phu” (mười vị hôn phu lý tướng nhất), với số phiếu bằng nhau, đứng đầu là hai vị đại công tử Vô Tình và Cố Tích Triều, trí tuệ cao minh khắp thiên hạ không người địch nổi; thì hàng năm, dân chúng cũng truyền lưu một bảng xếp hạng khác: “Mười việc khó nhất thiên hạ”, trong đó năm sự kiện do Cố công tử nói ra, năm sự kiện còn lại Vô Tình công tử đề xuất.

Xếp vị trí thứ hai chính là: Làm cho Phương Ứng Khán ở tiểu lâu qua đêm.

Kỳ thật cách nói này vẫn chưa hoàn toàn đúng. Lúc ấy tiểu tư nghe lén Cố công tử và Thích lâu chủ nói chuyện, do công phu quá kém chỉ nghe được một nửa, đầy đủ phải là: Làm cho Phương Ứng Khán ở tiểu lâu qua đêm, xảy ra quan hệ thực sự, ngày hôm sau vẫn còn sống đi ra.

Từ nửa tháng trước, Phương tiểu hầu gia cuối cùng cũng hạ quyết định tìm đến Cố công tử xin xuân dược.

Tuy rằng rất muốn cho Vô Tình và Phương Ứng Khán nhanh chóng phát sinh việc này, nhưng Cố công tử quả quyết không đi tính kế Vô Tình. Vì thế người dùng xuân dược theo dự định là Vô Tình lại biến thành Phương Ứng Khán.

Cố công tử tâm tâm đắc đắc đưa cho Phương tiểu hầu gia một viên giải dược của “Thôi tình hương”, kì thực lại là “Liệt hỏa tán”, rồi ngồi nhàn nhã uống trà Long Tinh ngự cống, phái thuộc hạ chờ sẵn cả ở cửa trước lẫn cửa sau của tiểu lâu, đợi xem kịch vui. Nhưng Cố công tử không thể ngờ liên tục ba ngày Phương Ứng Khán vẫn không đi ra, đến cả Vô Tình cũng không xuất hiện.

Chẳng lẽ mình hạ “Liệt hỏa tán” quá nặng? Nên ba ngày không nghỉ?

Cố Tích Triều không khỏi có điểm hoài nghi chính mình, nhưng suy đi tính lại, rõ ràng đã thử qua biết bao nhiêu lần, sao lại có chuyện cố ý đến hai vị này mới xảy ra vấn đề.

Chẳng lẽ Vô Tình thật sự đã giết Phương Ứng Khán? Mấy ngày nay suy tính xử lý thi thể hẩn như thế nào?

Nhưng Vô Tình cũng không phải loại người dễ kích động như vậy, huống chi nếu thực sự đã xảy ra sự tình gì với Phương Ứng Khán, thì sau khi Phương Ứng Khán đã ăn “Liệt hỏa tán”, hẩn Vô Tình sẽ chỉ có sát tâm mà không thể còn sát lực.

Nếu vậy hai người họ đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Đao đồng, kiếm đồng hẩn phải biết rõ, nhưng tuyệt không có khả năng chúng sẽ lộ ra, chỉ có thể tiếp tục chờ Vô Tình xuất hiện mới có cơ hội nói chuyện mọi tìn tức.

Thẳng đến ngày thứ tư, Thích Thiếu Thương không thể ngăn được lòng hiếu kì nữa, giật dây Cố Tích Triều cùng đi tra xét. Cố Tích Triều gật gật đầu. Hai người tiến vào tiểu lâu.

Vừa mới tiến đến sân tiểu lâu, Thích Cố nhị vị đã bị đao đồng cản lại.

Đao đồng: Thỉnh Thích lâu chủ, Cố công tử dừng bước.

Thích Thiếu Thương: Công tử nhà ngươi đâu?

Đao đồng: Công tử nhà ta thân thể không khỏe, không thể gặp ai. Chiêu đãi không chu toàn, thỉnh hai vị lượng thứ. Mời hai vị trở về đi.

Cố Tích Triều: Thân thể không khỏe? Ta đây càng phải đi xem hẩn thế nào. Người hẩn phải biết ta với công tử nhà ngươi là hảo hữu, càng phải rõ y thuật của ta thế nào.

Đao đồng: Thỉnh công tử đừng làm khó dễ tiểu nhân, công tử nhà ta phân phó, ai cũng không gặp.

Cố Tích Triều: Công tử nhà ngươi bị bệnh gì?

Đao đồng: Chỉ là ngẫu nhiên bị cảm phong hàn, đa tạ Cố công tử quan tâm.

Cố Tích Triều: Ngẫu nhiên cảm phong hàn lại đóng cửa đến ba bốn ngày không ra, Vô Tình từ khi nào trở nên “mảnh mai” như vậy?

Đao đồng: Chờ công tử nhà ta lành bệnh, Cố công tử có thể tự mình xem xét.

Cố Tích Triều trong lòng có chút không thoải mái, thâm nghĩ tính cách Vô Tình rất không tự nhiên. Rõ ràng ai ai cũng đều biết y với Phương Ứng Khán hữu tình, lại còn cứng rắn khiến cho việc này trở thành bí mật người người đều biết, thật sự là quá mức cố chấp rồi!

Thích Thiếu Thương đột nhiên nói: Chúng ta không phải đến đây thăm bệnh, chúng ta là tới tra án.

Đao đồng khó hiểu: Tra án gì?

Cố Tích Triều lập tức hiểu được ý tứ của Thích Thiếu Thương, liền tiếp lời: Điều tra Thần Thông hầu mắt tích chỉ án, Hầu gia mất tích đã bốn ngày, người của hầu phủ nói lần cuối cùng nhìn thấy Phương Ứng Khán là khi hẩn vào tiểu lâu. *đe dọa* Đây là đại án đấy!

Đao đồng: Hai vị đợi chút, tiểu nhân đi bẩm báo công tử.

Thích Thiếu Thương cười nói: Ân, mau đi đi, việc này không thể chậm trễ.

phu phu nhà anh rõ là bí!

Sau nửa chén trà, đao đồng đi ra, trong tay áo xuất ra một phong thư giao cho Cố Tích Triều: Cố công tử, đây là thư công tử nhà ta gửi cho người, thỉnh Cố công tử trở về Kim Phong Tế Vũ lâu xem.

Cố Tích Triều chọn mi nhận phong thư, Thích Cố nhị vị liếc nhau, ý vị thâm trường nói: Chúng ta trước tiên cáo từ, thay ta chuyển lời đến công tử nhà ngươi, ngày khác Cố Tích Triều lại đến hỏi thăm “bệnh tình” của y.

Đạo đồng: Ách ... cung tiễn hai vị.

Bên ngoài tiểu lâu khôi phục trạng thái yên tĩnh.

Trên giường sa trường vừa động, một đôi tay thon dài ưả nhìn nhấc sa trường treo lên, Phương Ứng Khán nhìn ra ngoài thăm dò xong, quay đầu lại ôn nhu nói với người bên trong: Bọn họ đi rồi, không cần lo lắng. Người thế nào?

Tựa vào đầu giường, Vô Tình sắc mặt có chút tái nhợt, hung hăng trừng mắt nhìn Phương Ứng Khán: Người còn dám hỏi, nếu không phải tại người, ta sao có thể thế này!

Phương Ứng Khán mỉm môi cười khê: Ta đi rót nước cho người.

Mái tóc đen thật dài đổ trên vai, Phương Ứng Khán chỉ mặc nội y, đeo giày đến bàn rót một chén nước rồi đặt trên khay điểm tâm đạo đồng đưa vào ban sáng, bưng đến bên giường.

Thân hình thon dài cao ngất, động tác quý khí tao nhã, Vô Tình lẳng lặng nhìn Phương Ứng Khán đi tới ôm lấy mình, cẩn thận chuẩn bị đệm giường thật mềm mại rồi nhẹ nhàng buông tay, bưng chén cháo khuấy nhẹ, thổi thổi thử độ ấm rồi mới đưa đến bên môi mình.

Phương Ứng Khán: Mặc kệ người có giận ta đi nữa, cũng đừng bạc đãi bản thân mình, ăn chút cháo đi.

Vô Tình không động đậy, chỉ ngẩn người nhìn mắt cá chân trần trụi của Phương Ứng Khán.

Theo ánh mắt của Vô Tình, Phương Ứng Khán nhìn xuống, đặt bát cháo vào khay, lấy ngoại bào vẫn khoác bên giường rủ xuống che khuất tầm mắt của Vô Tình.

Khi Phương Ứng Khán lần nữa đang định bưng chén cháo lên, Vô Tình liền đưa tay đặt trên cổ tay Phương Ứng Khán: Người về đi, ta không sao.

Một bàn tay hơi lạnh, hoàn mỹ.

Phương Ứng Khán lần đầu tiên nhìn thấy bàn tay Vô Tình gần gũi đến vậy, nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn bên sau lớp mặt nạ cơ trí, lãnh tĩnh đang trở nên ứng đồ dị thường, bèn thân thủ xoa xoa trán Vô Tình: Người vẫn còn nóng, ta sao có thể về. Người chẳng lẽ không muốn ta ở đây hay sao?

Vô Tình: Hầu gia, nếu người tiếp tục không lộ diện, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ dẫn cấm quân đến Lục Phiến Môn bắt. Người chẳng lẽ muốn cấm quân hộ tống hồi phủ hay sao?

Phương Ứng Khán: ^ _ ^ Vừa rồi đưa phong thư cho Cố Tích Triều, ta đã bảo y tiện thể giúp ta nhắn Trương tổng quản, ta sẽ ở tiểu lâu ... một vài ngày nữa.

Phương Ứng Khán: Nhai Dư, thương thế của người ... ta nghĩ vẫn là ta tự mình chiếu cố có vẻ tốt hơn.

Vô Tình hắc tuyến: __- Kia thật đúng là làm phiền Hầu gia.

19. Chương 19: Lữ Quán

Chỉ cần cùng người một chỗ, ta sẽ vui vẻ.

— Cố Tích Triều

Người đời có câu: Người sợ nổi danh, heo sợ mập.

Nổi danh mà nói, không phải với ai cũng là chuyện tốt.

Nếu nói Phương Ứng Khán thích nổi danh, thì Vô Tình với Thích Thiều Thương nổi danh cũng như một thói quen vậy, còn Truy Mệnh và Lý Hoại thì có cũng được, không có cũng không sao. Với người thích thanh tịnh như Cố công tử của Kim Phong Tế Vũ lâu mà nói, nổi danh cũng đồng nghĩa với hai từ: phiền nhiễu.
mn của ta từ khi nào trở nên thích thanh tịnh a?

Khi Cố công tử còn ở tại Tích Tình tiểu cư, dù chỉ có một căn nhà trúc, một khoảng sân nhỏ trồng trái, nhưng những kẻ có cừ oán hay ham chút danh tiếng muốn giết Ngọc Diện Tu La Cố Tích Triều ngày trước, cũng phải dè chừng Thần Khốc tiểu phủ, không dám lớn mật mà mạo hiểm động thủ hay lên vào tiểu cư, chỉ có thể ai oán đứng xa xa nhìn lại.

Nhưng từ khi Cố công tử đáp ứng cùng Thích lâu chủ vào Kim Phong Tế Vũ lâu lại không muốn cho hạ nhân hầu hạ, thỉnh thoảng khi dùng bữa còn cùng hạ nhân trên dưới nói chuyện phiếm, cho nên với bọn họ mà nói, Cố công tử quả thực là người hòa nhã vô cùng!

Cái danh xưng Cố Tích Triều thủ đoạn tàn nhẫn, độc ác tột cùng tuy rằng rất dọa người, nhưng phàm là kẻ không tận mắt thấy đều sẽ không có tâm cảnh giác, hết thấy đều tin rằng với tài năng, phẩm hạnh của Cố công tử, tuyệt đối sẽ không chấp nhất những việc nhỏ nhặt với hạ nhân.

Thế nên, đặc biệt từ sau khi Cố công tử trở thành “Biện Kinh đệ nhị mỹ nam tử”, lực lượng đông đảo những kẻ vây quanh y càng ngày càng nhiều, bám dính như keo, buông cũng không ra.

Ra ngoài uống rượu, tìm Vô Tình chơi cờ, xem xét mặt tiền Kim Phong Tế Vũ lâu, tra sản nghiệp của Hữu Kiều tập đoàn, chỉ cần Cố Tích Triều bước chân ra khỏi cửa Kim Phong Tế Vũ lâu, “hàng xóm láng giềng” sẽ lập tức nhiệt tình bám lấy y mà nói ngắn nói dài.

Kỳ thật, lấy bản tính thanh ngạo của Cố Tích Triều, tất không thể cùng những “hàng xóm” đầu đường cuối ngõ của Kim Phong Tế Vũ lâu có quan hệ tốt như vậy, nhưng kẻ được bầu làm “Biện Kinh đệ nhất mỹ nam tử” Truy Mệnh lại là bộ khoái a.

Chức trách của bộ khoái đương nhiên là duy hộ trị an, bao gồm phá án, bắt giam và duy hộ – cũng chính là tuần phố.

Truy tam gia người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe đổ tất nhiên rất hòa đồng với dân chúng trong thành, mà vừa hay, diện mạo Truy tam gia lại rất giống Cố công tử.

Cho nên, có một ngày, Thích Thiếu Thương sau khi làm xong việc trở về Kim Phong Tế Vũ lâu, liền nhìn thấy Cố Tích Triều bị những “hàng xóm” nhiệt tình vây cứng, lôi kéo trước đại môn, không thể giãy giụa thoát thân, cũng chẳng thể dùng võ công đả thương người vô tội.

Đi đến cạnh đám người này, Thích Thiếu Thương thỉnh các vị “hàng xóm” tránh đường để tiến tới bên Cố Tích Triều, cao giọng nói: Thực xin lỗi a, ta có chút lâu vụ muốn cùng Cố công tử thương lượng, phiền các vị nhường đường cho đi, đa tạ.

Thích lâu chủ đã mở miệng, lại còn khách khí như vậy, mọi người lập tức nhận ra người trước mặt là ai, mấy người ngẫu nhiên không nhìn ra cũng được người quen lôi đi, đám người rất nhanh tản mất.

Trở lại phòng lâu chủ, Cố Tích Triều ngồi trên giường nhẹ nhàng thở ra.

Thích Thiếu Thương đột nhiên mở miệng: Gần đây đều như vậy sao?

Cố Tích Triều gật gật đầu: Ân, từ sau khi cái “Biện Kinh thập đại mỹ nam tử” gì đó được công bố, ta mỗi khi xuất môn đều phải đi trước một canh giờ.

Thích Thiếu Thương: Vậy sao ngươi không nói cho ta biết?

Cố Tích Triều cười khê hỏi lại: Nói cho ngươi thì giải quyết được gì?

Thích Thiếu Thương: Ngươi xuất môn ta đưa ngươi đi, ngươi trở về ta lại đón ngươi về.

Cố Tích Triều cười lắc đầu: Một ngày hai ngày có thể bọn họ sẽ không quấy rầy đây, nhưng thêm mấy ngày nữa chỉ sợ người vây sẽ càng nhiều.

Thích Thiếu Thương trầm ngâm: Ách Nhưng ngươi mỗi lần ra ngoài đều như vậy, phải nghĩ biện pháp giải quyết thôi.

Cố Tích Triều thở dài: Thì đành chờ qua mấy ngày này cho mọi chuyện lắng dần, có lẽ bọn họ sẽ không như vậy nữa.

Biết Cố Tích Triều ngoài miệng nói không có gì, kỳ thật trong lòng rất không thoải mái, Thích Thiếu Thương không trả lời, thầm nghĩ biện pháp.

Trong đầu bỗng nhiên linh quang hiện ra. *thông minh đột xuất....*

Thích Thiếu Thương: Tích Triều, chúng ta đi thôi!

Cố Tích Triều ngạc nhiên: Đi? Đi đâu?

Thích Thiếu Thương: Đi đâu cũng được, chỉ cần người cao hứng, thích đi nơi nào, danh sơn đại xuyên cũng tốt, cỏ tranh vùng sông nước cũng được, ta sẽ cùng người đi.

Cố Tích Triều: Đợi cho nơi này bình ổn rồi trở về?

Thích Thiếu Thương nhún nhún vai: Chỉ cần người thích, khi nào trở về cũng được, không trở lại cũng không quan trọng.

Cố Tích Triều: Kia Kim Phong Tế Vũ lâu làm sao bây giờ? Lâu chủ nhà người tính bỏ lại sản nghiệp lớn như vậy mà chạy sao a?

Thích Thiếu Thương: Không phải là còn có Dương tổng quản đấy thôi, có chuyện gì hắn có thể gửi thư cho chúng ta. Kim Phong Tế Vũ lâu vạn nhất có sự, Vô Tình cũng sẽ không ngồi yên không quản đến. Chúng ta hãy thu thập mọi thứ đi! Rồi lưu lại phong tín cho Dương tổng quản, cũng bớt được một việc, chứ đi nói với hắn, chỉ sợ cũng phải kéo đến nửa số người trong lâu đi theo mất.

Cố Tích Triều giương khóe môi nở nụ cười: Thích lâu chủ, người đây là muốn ta ... bỏ trốn sao?

Nói xong, Cố Tích Triều lập tức đỏ mặt.

Thích Thiếu Thương hờn hờ trả lời: Này làm sao coi như bỏ trốn được! Chúng ta đây là quang minh chính đại mà đi, bất quá không muốn mang theo nhiều người nhiều đồ đạc này nọ mà thôi.

Cố Tích Triều: Kia Thích lâu chủ tính khi nào thì đi?

Thích Thiếu Thương: Để ta an bài, khi nào ổn sẽ nói cho người.

Cố Tích Triều: Hảo.

Ngày thứ hai, khi Thích Thiếu Thương cùng Lý Hoại uống rượu, thấy Lý Hoại dáng vẻ rầu rĩ không vui vùi đầu vào uống, liền mở miệng hỏi.

Thích Thiếu Thương: Hôm nay tiền không phải người trả, chẳng lẽ người định uống cho ta tán gia bại sản sao?

Lý Hoại: Không cần người trả tiền, hôm nay ta trả. Người để lần sau.

Thích Thiếu Thương: Làm sao vậy? Cãi nhau với Truy Mệnh? Ta sáng sớm có thấy Truy Mệnh đến tìm Tích Triều, hắn không có vẻ không vui a.

Lý Hoại: Bọn ta không cãi nhau, Truy Mệnh cũng không có không vui.

Thích Thiếu Thương: Vậy người buồn bực nỗi gì?

Lý Hoại rút một phong thư từ trong áo ra, đặt lên bàn.

Một mùi hương hoa lan ngập tràn phiêu tán, mở phong thư ra, nét chữ nhỏ nhỏ đoan trang diễm lệ đầy một trang giấy, cẩn thận đọc, Thích Thiếu Thương không khỏi cười nhạo: Này, đây là viết cho Truy Mệnh?

Lý Hoại gật gật đầu.

Thư của một vị tiểu thư. Trong thư tràn ngập ái mộ chi tình với Truy Mệnh, thậm chí còn ám chỉ nguyện ý gả cho Truy Mệnh nữa.

Thích Thiếu Thương cố gắng nhịn không bật cười ha hả đến nội thương: Hắc hắc, khuê nữ tiểu thư nhà ai can đảm vậy a, việc Truy Mệnh với người ở một chỗ không nghe thấy thì cũng thôi, cứ nhiên lại còn viết

thư tình cho hần, thật có dũng khí nha! Đúng rồi, thư viết cho Truy Mệnh sao lại ở trong tay người? Chẳng lẽ người lấy trộm rồi giấu Truy Mệnh?

Lý Hoại trừng mắt liếc Thích Thiếu Thương: Ta là hạng người như vậy sao? Là Truy Mệnh cho ta xem.

Thích Thiếu Thương: Vậy người còn lo lắng cái gì?

Lý Hoại: Như thế nào không lo lắng cho được? Hiện tại viết thư tình, trời mới biết về sau liệu có người trực tiếp ngồi kiệu hoa đến cửa Lục Phiến Môn hay không.

Thích Thiếu Thương: Người suy nghĩ nhiều quá, nếu Truy Mệnh đã tự mình đưa thư cho người xem, chứng tỏ hần không có ý gì. Nếu hần thật sự động tâm, chắc chắn sẽ không đưa thư cho người.

Lý Hoại: Đối với việc lần này không động tâm, ai dám chắc những lần kế tiếp sẽ không động tâm! Từ ngày hần trở thành “Biện Kinh đệ nhất mỹ nam tử”, đám nữ nhân cứ như ruồi thấy mật, bám lấy hần thân thiết vô cùng.

Thích Thiếu Thương: Ách ... Truy Mệnh với mọi người quan hệ vốn rất tốt, trước kia cũng vẫn vậy a.

Lý Hoại: Trước kia lúc các tiểu thư nhìn Truy Mệnh trong mắt cũng không nóng bỏng như vậy.

Thích Thiếu Thương: Nóng trong chốc lát thôi, mọi chuyện qua rồi sẽ ổn.

Lý Hoại: Hừ, trời biết.

Ban đêm. Kim Phong Tế Vũ lâu. Phòng lâu chủ.

Thích Thiếu Thương: Tâm tình Truy Mệnh hôm nay thế nào?

Cổ Tích Triều kỳ quái: Hoàn hảo a. Sao đột nhiên lại hỏi đến hần?

Thích Thiếu Thương: Hôm nay ta với Lý Hoại uống rượu. Hần không vui.

Cổ Tích Triều suy tư một lát: Không nghe Truy Mệnh nói gì cả, cũng không thấy Truy Mệnh có gì đó không thích hợp. Hai người bọn họ làm sao vậy?

Thích Thiếu Thương: Khụ, không quan hệ gì đến Truy Mệnh. Gần đây có một vị tiểu thư lớn mật viết thư tình cho Truy Mệnh, Lý Hoại cứ luẩn quẩn suy nghĩ trong lòng.

Thích Thiếu Thương đem chuyện xảy ra buổi chiều nói cho Cổ Tích Triều.

Cổ Tích Triều: —— Này cũng khó trách hần thấy không vui.

Thích Thiếu Thương: Tích Triều.....

Cổ Tích Triều: Ân?

Thích Thiếu Thương: Nếu không chúng ta nói cho bọn họ biết biện pháp của chúng ta? Để bọn họ cùng đi một lượt.

Cổ Tích Triều: Cùng nhau đi cũng tốt. Trên đường có thêm Truy Mệnh, hần là sẽ rất vui vẻ.

Thích Thiếu Thương: Hảo, người nói với Truy Mệnh hay là ta nói cho Lý Hoại?

Cổ Tích Triều: Để ta nói với Truy Mệnh trước. Lý Hoại mà nói hần sẽ ngượng ngùng với cái lý do kia, Truy Mệnh nhất định cũng sẽ không bỏ lại công vụ của Lục Phiến Môn đâu. Vẫn là ta mở miệng sẽ tốt hơn.

Thích Thiếu Thương: Ân, người cứ xem xét rồi đi.

Cổ Tích Triều: Người đợi ngày lành sao?

Thích Thiếu Thương: Ta đã thu dọn ổn thỏa cả rồi, cả thư gửi cho Dương tổng quản cũng đã viết xong.

Cổ Tích Triều: Giỏi lắm, chân tay nhanh nhẹn a.

Thích Thiếu Thương: Hắc hắc, ta mà lại.

Ngày kế.

Khi Cố Tích Triều “phá vòng vây” tới được lão lâu của Lục Phiến Môn thì cũng đã đến Ngọ (khoảng 12h trưa thì phải), ngẩng đầu lên nhìn trời, hít sâu một hơi, mở cửa lão lâu, phát hiện Truy Mệnh đang ở bên trong ngăn người chán nản.

Cố Tích Triều: Làm sao vậy? Nhàm chán như vậy, không đi tuần phố sao?

Truy Mệnh: May mắn người đến rồi, nếu không ta buồn chết mất! Đại sư huynh bảo ta chỉ việc xem xét hồ sơ vụ án, gần đây không cần ra ngoài tuần phố nữa a.

Cố Tích Triều: Vì cái gì đột nhiên không cần người đi tuần phố?

Truy Mệnh: Còn không phải chuyện mấy hôm trước có vị đại tiểu thư viết thư tình cho ta? Ta không biết phải làm sao, liền đi tìm đại sư huynh hỏi xem nên làm gì bây giờ

Cố Tích Triều: Sau đó Vô Tình nói người phải đem phong thư kia đưa cho Lý Hoại, rồi yêu cầu người không cần ra ngoài tuần phố nữa?

Truy Mệnh gật gật đầu: Đúng vậy, thật sự là tai bay vạ gió. Ai ... sớm biết thế ta đã đi hỏi người!

Cố Tích Triều mỉm cười: Chuyện này Vô Tình cũng không sai. Nếu người đi tìm ta, ta cũng sẽ bảo người làm như vậy. Chủ động nói cho Lý Hoại biết vẫn tốt hơn để hắn tự phát hiện hay chờ đến ngày có ai đó nói cho hắn biết. Không đi tuần phố là để người tránh đi nơi đầu sóng ngọn gió a. Người bắt quả cũng chỉ có chút nhàm chán, so với Lý Hoại vẫn tốt hơn nhiều.

Truy Mệnh: Lý Hoại làm sao?

Cố Tích Triều: Lý Hoại là người rất cẩn thận. Người cẩn thận thì thường hay suy nghĩ nhiều, tuy rằng người đã đem thư đưa cho hắn, hắn nhất định vẫn sẽ lo lắng, những ngày này sao có thể cảm thấy tốt được!

Truy Mệnh nhăn mi: A ... hắn không vui, đúng vậy, bộ dáng hắn hai ngày nay dường như có tâm sự, ta còn tưởng sinh ý không thuận lợi.

Cố Tích Triều gật gật đầu: Nha, người cũng thấy đấy.

Truy Mệnh: Kia phải làm sao bây giờ a?

Cố Tích Triều mỉm cười: Thiếu Thương với ta mấy ngày sau dự định ly kinh du ngoạn một thời gian, chúng ta cùng đi đi, trên đường cũng có người làm bạn!

Truy Mệnh: A? Các người lên kế hoạch bao lâu rồi? Hiện tại mới nói cho ta biết, sao kịp suy nghĩ!

Cố Tích Triều: Hôm trước bắt đầu lên kế hoạch, nếu không phải biết người vướng mắc mấy chuyện này, sợ là chúng ta ngày mai đi, rồi trở về người mới biết ấy!

Truy Mệnh: Các người đây là bỏ trốn sao?

Cố Tích Triều: Thiếu Thương nói chúng ta đây quang minh chính đại mà đi.

Truy Mệnh: —— Vậy thì tính cả ta với Lý Hoại cũng tốt.

Cố Tích Triều: Ân, đợi Thiếu Thương định thời gian cụ thể ta sẽ thông tri người, mau trở về Lý viên thu dọn một chút, ta đi trước a, sáng mai gặp.

Truy Mệnh: Ân, sáng mai gặp.

Cố Tích Triều dời bước khỏi lão lâu. Truy Mệnh ở phía sau lưng y bỗng phát hiện ra mình quên không hỏi một vấn đề vô cùng trọng yếu.

Cố Tích Triều với Thich Thiếu Thương có thể bỏ lại Kim Phong Tế Vũ lâu mà đi, Dương tổng quản cũng không thể làm gì được hai người họ.

Lý Hoại tất nhiên cũng có thể buông sinh ý trong tay cùng mình rời đi.

Nhưng chính mình lại là bộ đầu của Lục Phiến Môn, không thể không chào không hỏi mà đi mất dạng được.

Sau khi Truy Mệnh cân nhắc nặng nhẹ, thấy vẫn là tối tiểu lâu nói với Vô Tình một tiếng thì tốt hơn, miễn cho đến lúc đó Vô Tình trở tay không kịp.

Tiểu lâu.

Truy Mệnh: Đại sư huynh, ta nói với người chuyện này.

Vô Tình buông hồ sơ vụ án trong tay, thở dài: Ta biết xem hồ sơ rất nhàm chán, nhưng người hiện nay thực sự không thích hợp ra bên ngoài tuần tra.

Truy Mệnh: Ta không phải nói chuyện đó, ân ... ta là muốn nói, ta từ khi trở thành bộ đầu của Lục Phiến Môn, vẫn không có lấy một ngày nghỉ đi?

Vô Tình khó hiểu: Ân, thì thế nào?

Truy Mệnh: Ta muốn nghỉ phép dài hạn.

Vô Tình: Như thế nào đột nhiên lại muốn vậy? Có chuyện gì với Lý Hoại sao? Bởi lá thư tình kia?

Truy Mệnh lắc lắc đầu, lại gật gật đầu: Ta với Lý Hoại không có việc gì, chỉ là ta không muốn hấn không vui vì phong thư kia, vừa lúc Triều Triều với Thích đại ca tính lạng lẽ ly kinh du ngoạn, ta muốn đi cùng bọn họ, ngày mai sẽ đi.

Vô Tình gật gật đầu: Lấy tính tình Lý Hoại, quả nhiên hấn không vui. Các người ra ngoài một thời gian cũng không tệ, bất quá ...

Truy Mệnh: Bất quá cái gì?

Vô Tình: Ta cùng đi với các người.

Truy Mệnh: Cáp?

Vô Tình: Ta mấy ngày gần đây luôn thấy đau đầu, vì thế hôm trước đã hướng thể thúc xin nghỉ vài ngày, tính ly kinh tìm một nơi thanh tịnh tĩnh tâm tĩnh dưỡng, dù sao mấy người các người đúng là muốn bỏ trốn, ta sẽ giữ bí mật, mang ta cùng đi.

Truy Mệnh: —— Thích đại ca nói đây là quang minh chính đại mà đi.

Vô Tình: —— Bộ dạng lén lút thế này mà gọi là quang minh ...

Ngày xuất hành.

Sáng sớm, tại nơi hẹn gặp mặt xuất hiện hơn mười cỗ xe ngựa, gần trăm hạ nhân theo sau. Cố Tích Triều nhú nhú mày, nghiêng mắt nhìn Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương vội vàng giải thích: Không phải ta, không phải ta, ta tuyệt đối không nói với Phương Ứng Khán, hai ngày nay ta cũng không gặp hấn lần nào.

Cố Tích Triều lại nhìn Truy Mệnh.

Truy Mệnh ghen không nói nên lời.

Lý Hoại nói: Đừng nhìn, Truy Mệnh chỉ là đi xin phép Vô Tình, ai biết được Vô Tình cũng tính ly kinh tĩnh dưỡng, nói là cùng nhau đi.

Mọi người nhất tề nhìn Vô Tình.

Vô Tình ho nhẹ một tiếng, phát chiết phiến, không nhìn ai hết: Ta cái gì cũng chưa nói.

Cố Tích Triều thở dài: Chuyện Vô Tình nếu Phương Ứng Khán không biết mới là kì quái. Thôi thì xem như người để hấn đi theo, xa xa một chút là được.

Vô Tình: Ta không mở miệng, hấn cũng chỉ xa xa đi theo thôi.

Cố Tích Triều: Không phải chúng ta đi tuần, là đi du lịch a. Thật là tâm phục khẩu phục tốc độ của hạ nhân Thần Thông hầu phủ!

Thích Thiếu Thương: Nếu để Dương tổng quản biết chúng ta đi, nói không chừng cũng sẽ có ngàn ấy xe ngựa với hạ nhân đây.

Cổ Tích Triều hít một ngụm lãnh khí: —— Đừng chậm trễ, đi nhanh đi.

Năm người mang theo một đám người hầu, chậm rãi lên đường.

Mặc kệ thế nào, dù ly khai cũng vẫn bị người khác vây quanh thế này đi chẳng nữa, tâm tình Cổ Tích Triều vẫn là không tệ.

Đọc đường đi nhìn Truy Mệnh với Lý Hoại cãi nhau, Lý Hoại bày đủ trò làm Truy Mệnh vui vẻ.

Cùng Vô Tình chơi cờ, phẩm trà.

Đội Thích Thiếu Thương chuẩn bị tốt nguyên liệu, còn mượn trù phòng của khách điểm tự mình làm điểm tâm sáng.

Mấy người ngồi một bàn, cùng uống rượu.

Thực thích ý.

Nếu như không có...

Không có ở phía rất xa kia, đẳng cấp so với hoàng đế đi tuần cũng chỉ kém một chút, người bên đường không khỏi chú mục đội xe ngựa với năm người nhân nhả tự đắc này.

Còn có một vị kia tuyệt không giống kẻ phải xa nhà ăn ở tùy ý, vẫn như cũ một thân phi phàm quý khí, khi mấy người bọn họ ăn cơm thì tiêu sái tiến vào, khiến tất cả mọi người cùng nghĩ mấy người này lên đi tuần cùng Phương Ứng Khán Phương tiểu Hầu gia.

Bữa cơm chiều, chưởng quầy khách điểm hiếm thấy mặt mũi này vừa trông thấy Phương Ứng Khán chói lọi màu vàng, tưởng hoàng đế đi tuần, thất kinh quỳ xuống ho to “Vạn tuế”.

Phương Ứng Khán đành phải đi giải thích thân phận với chưởng quầy.

Vô Tình không có khẩu vị, trở về phòng.

Cổ Tích Triều thở dài, lắc đầu nói phải về phòng đọc sách.

Thích Thiếu Thương vội vàng theo lên.

Truy Mệnh nháy mắt với Lý Hoại.

Lý Hoại hiểu ý, cùng Truy Mệnh vụng trộm bưng mấy đĩa đồ ăn trở về phòng.

Trong phòng Thích Cố.

Thích Thiếu Thương nhìn Cổ Tích Triều đang xem sách, nhỏ giọng kêu: Tích Triều.

Cổ Tích Triều không buồn ngẩng lên: Ân?

Thích Thiếu Thương: Thực xin lỗi.

Cổ Tích Triều buông sách: Sao phải giải thích?

Thích Thiếu Thương: Nếu không phải ta nói với Lý Hoại, sẽ không biến thành như bây giờ.

Cổ Tích Triều cười khê: Người đã quên là ta đề nghị đi cùng Truy Mệnh a.

Thích Thiếu Thương: Kia vẫn là tại ta a. Vốn thâm nghĩ chúng ta hai người sẽ đi dễ dàng, không nghĩ tới vẫn có một đồng người đi theo, người giận ta cũng là hoàn toàn bình thường mà.

Cổ Tích Triều: Ta không giận a.

Thích Thiếu Thương: Người cũng không ăn cơm, còn nói không giận?

Cổ Tích Triều lắc đầu cười cười: Ta không ở dưới đó ăn cơm, là vì bên dưới rất loạn, ai ở đó cũng ăn không vào.

Thích Thiều Thương: Là ta hại người đó bụng.

Cổ Tích Triều mỉm cười: Ta hiện giờ đọc sách, không có nghĩa là không ăn cơm a. Ta ở phòng bếp chưng rất nhiều điểm tâm, tính mang theo, trên đường khi nào đói sẽ ăn. Đợi một lát chưng hảo, người lạng lẽ xuống đó bưng lên, chúng ta cùng ăn bữa chiều. Đến ngày mai, sắp xếp lộ trình để nơi nghỉ trọ có suối, ta lại làm đồ quyen túy ngư cho người ăn.

Thích Thiều Thương: Người không cần vất vả như vậy. Vốn nghĩ cùng người đi thanh thanh tịnh tịnh... Ta biết những người đó cứ suốt ngày quần lầy người, người không vui, nhưng lại không thể không nể mặt mà nói bọn họ ...

Cổ Tích Triều: Ân, ta biết người hiểu là được rồi.

Thích Thiều Thương: Cho nên ta mới muốn rời kinh thành ...

Cổ Tích Triều gật gật đầu, ngồi xuống bên người Thích Thiều Thương: Ta biết, hiện tại những người đó không phải không theo tới đây hay sao?

Thích Thiều Thương: Nhưng là có Phương Ứng Khán đi theo, nhất định không mong thanh tịnh. Nếu không thì chúng ta ngày mai lại vùng trộm rời khỏi?

Cổ Tích Triều nở nụ cười, cười đến vui vẻ: Người a ... mệt cho người nghĩ ra, hai chúng ta hiện tại nếu vùng trộm chạy, vậy thì thật sự không coi trọng bằng hữu rồi. Hôm nay phát sinh việc Phương Ứng Khán với hạ nhân của hắn ồn ào như vậy khiến Vô Tình không vui, hắn ngày mai nhất định sẽ thu liễm hơn rất nhiều. Mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Thích Thiều Thương: Người bên ngoài đều vui vẻ, còn vui vẻ của người phải làm sao bây giờ ...

Cổ Tích Triều: Ngốc tử, chỉ cần cùng một chỗ với người, ta sẽ vui vẻ.

Thích Thiều Thương: _Ta đi lấy điểm tâm.

Cổ Tích Triều: Ân.

20. Chương 20: Bát Quái Thiên: Đánh Nát Nha, Hòa Huyết Nuốt

*ChươDù tính kế hoàn mỹ đến đâu, cũng vẫn có sai lệch.

— Cổ Tích Triều

Trong thành Biện Kinh, nơi nào khó vào nhất?

Vấn đề này nếu một tháng trước hỏi dân chúng trong thành, mọi người chắc chắn sẽ trăm miệng như một trả lời:

Tiểu lâu.

Bởi Lục Phiến Môn tứ lâu lớn nhỏ cũ mới bày thành trận, trong tiểu lâu thì cơ quan khắp nơi, sát khí từng bước. Hơn nữa cái vị ngụ trong tiểu lâu kia có thể nói là đương thời đệ nhất ám khí đại sư Vô Tình công tử, chỉ sơ sẩy một chút sẽ lập tức oanh oanh liệt liệt biến thành con nhím rồi.

Nhưng gần đây có một tiểu tặc vào tiểu lâu.

Kỳ thực nói gã là tiểu tặc cũng không thỏa đáng. Có thể đi vào rồi an toàn đi ra, nếu không có một thân tuyệt kỹ tuyệt không có khả năng; mà kẻ này cũng chưa thể xưng đến đại tặc, bởi vì sau khi xem xét kỹ lưỡng, tiểu lâu chỉ mất đi hai vật: một là bản chép tay phân tích những án kiện ngày thường Vô Tình tra xét, thứ còn lại là một thanh đoản kiếm, đoản kiếm không võ – Ngư Trường[1].

Danh khí Ngư Trường kiếm tuy rằng lớn, nhưng trên thực tế cũng không đến mức sắc bén lợi hại vô cùng như dân gian đồn đại, mà bản chép tay phân tích án kiện của Vô Tình lại phi thường hỗn độn, ngoài Vô Tình ra ai nhìn cũng không hiểu.

Cho nên, có thể nói tên tặc tử này lên vào tiểu lâu lấy đi hai thứ thoạt nhìn rất râu ria kia, căn bản chỉ là muốn khoe chút bản lĩnh mà thôi.

Nhưng đối với Vô Tình công tử mà nói, lấy đi hai vật đó, dù gã tặc tử kia có chết một trăm lần cũng không đủ.

Bản chép tay kia, với Vô Tình, bất quá cũng chỉ là tốn chút thời gian một lần viết lại. Khiến Vô Tình tức giận chính là gã dám cả gan lấy đi Ngư Trường kiếm.

Ngư Trường kiếm không vỏ.

Ngư Trường kiếm nguyên bản có vỏ, nhưng thời điểm nó có vỏ, chủ nhân lại không phải Vô Tình, mà là một vị khác trong kinh thành, vẫn thường được đồn đại cùng Vô Tình – Thần Thông hầu Phương Ứng Khán.

Vô Tình lần đầu tiên nhìn thấy chuôi Ngư Trường kiếm này là ở Thịnh gia trạch[2], khi Phương Ứng Khán hiện thân cảnh báo có sát thủ, đã lấy đi vỏ kiếm, chỉ đưa Ngư Trường cho Vô Tình.

Một năm sau, Vô Tình kêu Truy Mệnh đem Ngư Trường kiếm cùng thuốc trị thương đến Thần Thông hầu phủ cho Phương Ứng Khán khi hắn bị thương.

Sau đó, Ngư Trường kiếm lại xuất hiện khi Vô Tình quyết định cho Phương Ứng Khán một cơ hội, cho chính hai người một cơ hội. Ngày hôm sau, nó được tổng quản của Thần Thông hầu phủ đưa về trả cho Vô Tình.

Vẫn như cũ là một thanh kiếm không vỏ.

Lúc ấy Vô Tình không rõ, lần đầu tiên Phương Ứng Khán đưa cho y thanh kiếm không vỏ là để y nhìn trên thân kiếm tự đoán được có sát thủ ở bên, kiếm không vỏ cũng là dễ hiểu. Nhưng lần này đưa tới vẫn là kiếm không vỏ như cũ, quả thật khiến người ta thấy mờ mịt.

Việc này đã được Phương Ứng Khán giải thích rằng: Ngư Trường kiếm xem như vật đính ước của hai ta, đương nhiên người một phần, ta một phần mới có ý nghĩa.

Mặc dù sau khi Phương Ứng Khán nói lời này cũng đã ăn một màn mưa ám khí Vô Tình đánh ra, nhưng Ngư Trường kiếm vẫn được lưu lại tiểu lâu.

Cho nên, bản chép tay có tìm được về hay không không quan trọng, quan trọng là phải tìm cho ra Ngư Trường kiếm.

“Thanh thủy nha môn” Lục Phiến Môn vốn nổi tiếng dân cư nhiều.

Nhưng Vô Tình không thể dùng bộ khoái Lục Phiến Môn để đi tìm đồ cho mình.

Đặc biệt là một vật như vậy.

Vô Tình lại càng không muốn cho Phương Ứng Khán biết chuyện này.

Vật đã thu về tất phải có trách nhiệm bảo quản.

Đã đánh mất.

Sẽ phải nghĩ biện pháp tìm về.

Vô Tình công tử không ít bằng hữu.

Bất quá có thể hỗ trợ tìm “tín vật đính ước” chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Mà có thể phái người trước khi tìm được về giữ kín tin tức,

Tính đi tính lại chỉ có một người,

Kim Phong Tế Vũ lâu Cổ công tử.

Trong lòng ngàn vạn lần không muốn, Vô Tình thở dài thật sâu. Ai chẳng biết Cố công tử của Kim Phong Tế Vũ lâu quản lý sinh ý ngày càng lớn, việc buôn bán của Cố Tích Triều chính là ngày hôm sau phải cao hơn ngày hôm trước, tìm y làm việc, không phải trả giá là điều không tưởng.

Vô Tình phân phó đạo đồng, kiểm đồng đem hồ sơ vụ án tạm thời thu dọn lại, lấy ra hảo trà trân quý, mua đồ ăn Cố công tử thích, rồi đến mời Cố công tử tới tiểu lâu uống trà.

Chân trái vừa qua cửa, Cố Tích Triều nhìn thấy tình hình trong phòng, giật mình thu chân không vào nữa.

Vô Tình: Mời vào a.

Cố Tích Triều mỉm cười lắc đầu: Không vào.

Vô Tình: Vì cái gì?

Cố Tích Triều chỉ chỉ trong phòng: Hồ sơ án thu thập gọn gàng, còn mua đồ ăn ngon, trà thượng hạng, làm cái gì đây?

Vô Tình: Mời người uống trà a.

Cố Tích Triều dùng sức lắc đầu: Đây đâu phải uống trà, đây là Hồng Môn Yến[3].

Vô Tình mỉm cười: Kia sinh ý tới cửa, Cố công tử không tính làm?

Cố Tích Triều nghiêng mắt nhìn nhìn mấy tiểu đồng trốn bên ngoài cười trộm, lại nhìn Vô Tình cười đến vô hại trong phòng, phỉu phỉu vạt áo, nhắc chân bước vào, thuận tay đóng cửa.

Ngồi xuống.

Cố Tích Triều: Sinh ý gì?

Vô Tình rót một chén trà đưa cho Cố Tích Triều: Việc nhỏ.

Cố Tích Triều nhận chén trà: Việc nhỏ? Mà phải bày trận lớn như vậy?

Vô Tình: Người vẫn nói tiểu lâu của ta rất loạn, thu thập gọn gàng không phải tốt hơn sao?

Cố Tích Triều cười lạnh: Đó là ta muốn người vì chính mình mà thu thập.

Vô Tình: Hồ sơ án đặt trên án thượng, muốn tìm sẽ thấy ngay, rất tiện. Không nói chuyện này nữa, ta có việc tìm người hỗ trợ.

Cố Tích Triều nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà: Nói đi.

Vô Tình: Ta đánh mất một vật, nhờ người phái người của Kim Phong Tế Vũ lâu giúp ta tìm về.

Cố Tích Triều: Vật gì?

Vô Tình: Ngư Trường kiếm không vỏ.

Cố Tích Triều buông chén trà, cao thấp đánh giá Vô Tình.

Vô Tình sắc mặt ứng đỏ.

Cố Tích Triều trong lòng hiểu rõ: Nghe nói Ngư Trường cũng không sắc bén như danh tiếng của nó, dù sao cũng không phải hảo kiếm gì, đã đánh mất rồi thì thôi. Giờ đã gần cuối năm, việc của Kim Phong Tế Vũ lâu thực sự rất nhiều. Phái người ra ngoài, nan a

~Vô Tình: __- Kiểm kia với ta mà nói ... có chút bất đồng ...

Cố Tích Triều: Nga? Trọng yếu thì bảo Phương Ứng Khán giúp người tìm a.

Vô Tình: Chuyện này không nên để hần biết.

Cố Tích Triều: Kiếm này, chẳng lẽ Phương Ứng Khán đưa cho người?

Vô Tình gật gật đầu.

Cố Tích Triều cúi đầu nhin cười.

Vô Tình có chút để ý: Việc này người nguyện ý thì tốt, không muốn ta cũng không miễn cưỡng.

Cố Tích Triều vội vàng giải thích: Ta không phải cười người, ta chỉ là vui vẻ với sinh ý của Kim Phong Tế Vũ lâu mà thôi.

Vô Tình: Sinh ý của Kim Phong Tế Vũ lâu với việc này có quan hệ gì?

Cố Tích Triều mỉm cười: Ta gần đây đang xem xét hiệu cầm đồ Hưng Xương của Hữu Kiều tập đoàn...

Vô Tình: Giúp ta tìm kiếm về, ta giúp người lấy cửa hàng kia.

Cố Tích Triều: ^ _ ^ Thành giao.

Vô Tình: Việc này phải bí mật, nhanh chóng.

Cố Tích Triều: Hiểu được. Yên tâm.

Kim Phong Tế Vũ lâu Cố công tử trước khi nhận thức lâu chủ Thích Thiệu Thương, việc muốn làm rất nhiều, làm thành lại rất ít.

Tung hoành sa trường, công thành danh toại, làm quan làm tướng

Những mong ước to lớn ấy, một cái cũng chưa thành. Thậm chí ngay cả một gia đình nhỏ yên ổn sống qua ngày, cũng tan thành mây khói.

Thích lâu chủ Thích Thiệu Thương cũng vậy.

Lớn như: bảo vệ quốc gia, giang hồ hiệp nghĩa; nhỏ như: cưới vợ, cùng huynh đệ khoái nhạc, đều bất thành.

Mà từ sau khi Cố công tử nhận thức Thích lâu chủ, vận thế hai người lập tức biến hóa nghiêng trời lệch đất, muốn gì được nấy, còn việc bất thành, chỉ trách vận khí nhất thời có vấn đề!

Kim Phong Tế Vũ lâu sinh ý càng lớn, Thích lâu chủ càng có thực lực cung ứng lương thảo cho binh sĩ chốn biên quan, Cố công tử cũng trở thành đại nhân vật, dặm chân một cái, thành Biện Kinh lập tức nghiêng đảo.

Theo lý thuyết, việc tìm về Ngự Trường kiếm của Vô Tình thất lạc bên ngoài cũng chỉ là việc nhỏ không đáng nói.

Nhưng trời quả là không thiếu gió mây, việc gì cũng có thể xảy ra được.

Kim Phong Tế Vũ lâu xuất lực lượng lớn ra ngoài tìm kiếm.

Nhưng suốt một tháng cũng không có bất cứ tin tức gì.

Kiểm này giống như kim chìm đáy biển, một đi không trở lại.

Mà không may, tin của tiểu lâu Lục Phiến Môn đột nhiên cũng không biết theo lối nào lại truyền ra ngoài.

Đang khi Vô Tình công tử sốt ruột, lòng như lửa đốt.

Phương Ứng Khán Phương tiểu hầu gia lại mặt dày đến qua đêm ở tiểu lâu.

Ngày hôm sau, khi Phương tiểu hầu gia rời đi, Vô Tình công tử ngay tại thời điểm cuối năm Lục Phiến Môn bận tối mắt tối mũi cáo bệnh xin nghỉ.

Nghe nói Vô Tình bị bệnh, Cố Tích Triều đến tiểu lâu thăm.

Cố Tích Triều: Kiếm ta tìm không thấy, cô phụ nhờ vả của người, thực xin lỗi.

Vô Tình nửa nằm nửa ngồi trên giường: Hiệu cầm đồ Hưng Xương ta nhất định giúp người lấy đến tay.

Cố Tích Triều: Vật không thể tìm về, hiệu cầm đồ ta từ bỏ.

Vô Tình hừ lạnh một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: Tiểu tặc kia nắm trong tay hiệu cầm đồ Hưng Xương! Nếu hiệu cầm đồ là của người, đưa vật trở về cũng chính là người!

Cố Tích Triều: o o o

[1] Ngự Trường kiếm: Ngự Trường Kiếm, còn có tên Ngự tàng kiếm. Tục truyền chú kiếm đại sư Âu Dã Tử vì Việt vương mà chế ra, hần sử dụng sắt được sấm sét đánh vào, chứa tinh hoa thiên địa, chế thành năm thanh kiếm, phân biệt là Trảm Lô, Thuần Quân, Thắng Tà, Ngự Trường và Cự Nhân.

Ngự Trường Kiếm thành, Tiết Chúc giỏi về xem tướng kiếm được mời đến. Hần cảm nhận được tin tức ẩn tàng trong Ngự Trường Kiếm, bởi vậy hỏi đáp: Ngự Trường Kiếm “ngịch lý bất thuận, bất khả phục dã. Thần dĩ sát quân. Tử dĩ sát phụ”.

Về lai lịch của cái tên Ngự Trường, có người nói là bởi vì hoa văn trên kiếm như ngự trường, mặt ngoài không bằng phẳng, bởi vậy mà thành tên. Lại có lời nói là do nó có thể giấu vào trong bụng cá.

Theo “Thích khách liệt truyện”, Công tử Quang giao thanh đoản kiếm này cho Chuyên Chuỗi hành thích Ngô Vương Liêu. Chuyên Chuỗi bèn học nấu món cá thật diệu nghệ để dâng vua, giấu kiếm trong ruột cá, khi tiến tới sát ngai vàng bất ngờ rút kiếm ra đâm chết Ngô Vương.

Ngự Trường Kiếm quan trọng không phải là sắc bén, mà là ý nghĩa của nó. Ngự Trường Kiếm này đối với một tổ chức sát thủ mà nói, có thể xem như là một vật tượng trưng về mặt tinh thần. Phải biết rằng, Ngự Trường Kiếm chính là vũ khí sử dụng của sát thủ đầu tiên, về mặt ý nghĩa không một vũ khí nào có thể so sánh được.

[2] Trong truyện “Bán Diện trang” của Duẩn Tử Hiên.

[3] Hồng Môn Yến: Chắc là bữa tiệc được bày ra làm cớ hại người (?!)

Hồng Môn Yến là bữa tiệc được tổ chức vào năm 206 trước CN ở Hồng Môn (ngoại thành Hàm Dương, kinh đô của nước Tần), nó được xem là gián tiếp thúc đẩy sự diệt vong của Hạng Vũ và sự thành công của Lưu Bang lập ra nhà Hán.

Điển tích Hồng Môn Yến nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang. Lưu Bang dù trải qua nhiều phen nguy hiểm nhưng cuối cùng đã an toàn thoát hiểm.

Theo kế của Phạm Tăng, Hạng Vũ mời Lưu Bang dự Yến Hồng Môn định kế tội chống đối và giết chết. Khi Lưu Bang đến hội, Phàn Khoái và Trương Lương đi theo hộ tống. Đến nơi, ông được lệnh ở ngoài, chỉ có Lưu Bang và Trương Lương vào dự tiệc.

Phạm Tăng thấy Hạng Vũ không quyết đoán giết Lưu Bang, bèn sai Hạng Trang múa gươm làm trò vui để nhân tiện đâm Lưu Bang. Hạng Bá là bạn Trương Lương, không nỡ giết Lưu Bang nên đứng dậy múa gươm che đỡ, nhưng Lưu Bang vẫn gặp nguy. Trương Lương vội ra gọi Phàn Khoái vào cứu.

Phàn Khoái mang kiếm, cấp khiến bước vào cửa viên môn. Vệ sĩ cầm giáo chéo nhau muốn cản không cho vào, ông cầm ngang cái khiên gạt ra, vệ sĩ ngã lăn ra đất. Phàn Khoái liền vào, vén màn đứng, trợn mắt nhìn Hạng Vũ, Hạng Vũ giật mình chống kiếm quỹ nhồm dấy. Khi hỏi ra biết ông là tướng của Lưu Bang, Hạng Vũ liền sai lấy rượu thịt cho ông. Ông đứng ăn uống tại chỗ, một tay vẫn cầm gươm thế thủ rồi nói với Hạng Vũ:

Vua Tần lòng lang dạ thú giết người nhiều không kể xiết, trị tội người như sợ không kịp. Thiên hạ đều nổi dậy làm phản. Vua Hoài Vương có giao ước với các tướng: “Ai phá được Tần, vào Hàm Dương thì phong vương”. Ngày nay Bái Công là người đầu tiên phá được Tần, vào Hàm Dương, tư hào không dám phạm, niêm phong các cung thất, đem quân về đóng ở Bá Thượng để chờ đại vương đến. Bái Công sai tướng giữ cửa ải là chỉ để phòng bọn trộm cướp ra vào và những việc bất trắc mà thôi. Bái Công khó nhọc mà công to như vậy, nhưng vẫn chưa được phong thưởng gì! Nay đại vương nghe lời bọn tiểu nhân, muốn giết kẻ có công, tức là noi theo đường lối nhà Tần đã mất! Tôi trộm nghĩ đại vương không nên làm như vậy!

Hạng Vũ chưa biết đáp ra sao, chỉ biết lệnh cho ông ngồi xuống. Một lát, Lưu Bang đứng dậy đi ra ngoài, nhân đó gọi Phàn Khoái ra. Hạng Vũ sai Trần Bình mời Lưu Bang vào. Lưu Bang lo lắng hỏi ông có nên đi khi chưa từ biệt hay không. Phàn Khoái nói:

Làm việc lớn thì không để ý đến những điều vụn vặt; làm lễ lớn không câu nệ những điều nhỏ. Nay người ta là dao là thớt, ta là cá là thịt, từ biệt làm gì?

Lưu Bang bèn ra đi. Hai người thừa cơ trốn thoát, nhờ Trương Lương dùng kế biến bạch giữ chân quân Hạng Vũ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-bien-kinh-truong-doan-su-he-liet>